

Em Gái Táo Chín

Contents

Em Gái Táo Chín	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	14
3. Chương 3	23
4. Chương 4	33
5. Chương 5	39
6. Chương 6	47
7. Chương 7	56
8. Chương 8	64
9. Chương 9	74
10. Chương 10	84

Em Gái Táo Chín

Giới thiệu

Một câu chuyện với đề tài tình yêu khiến không ít người phải xao lòng, chạm vào góc lòng bạn. Trời

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-gai-tao-chin>

1. Chương 1

“A Uy, chúng ta làm vậy thật sao?”

Người phụ nữ trung niên có chút bất an vặn vẹo tay, khuôn mặt ngọt ngào ẩn chứa lo lắng.

“Lúc nào rồi mà bà còn nói những lời này.” A Uy “Hừ” một tiếng, vẻ chán ghét hiện rõ trên mặt. Miệng lão ta ngậm điếu thuốc, tóc húi cua chải chuốt, dáng người phổ thông, ước chừng bốn mươi tuổi, đôi mày rậm nét ngang nằm ngay ngắn trên mặt, mắt híp, đuôi mắt có vài nếp nhăn mờ mờ.

Lão mặc áo may ô, quần jean, chân đi đôi bata trắng, lão rít một hơi thuốc, rồi sau đó thở ra khói trắng, vẽ mặt có chút căng thẳng, lão cúi đầu xem giờ, đã canh hai.

“Thực ra... Bây giờ chúng ta đưa con bé về còn kịp.” Người phụ nữ trung niên khẩn thiết gật gật đầu, hy vọng được đồng ý.

“Đưa con bé về?” A Uy xì một tiếng khinh miệt, ánh mắt liếc về góc tường, nơi đó có một cô bé đang miệt mài vẽ tranh, mặt đất bày đầy sấp màu và giấy vẽ. “Đưa con bé về thì lúc đầu bắt nó đi làm gì? Chứ ít chờ tiền đến tay rồi nói sau.”

“Nhưng mà...”

“Bớt dài dòng đi, nhưng mà nhưng mà cái gì, ông đây đã rất phiền rồi, bà còn ồn ào”. Lão rời ghế đứng lên, cứng nhắc đi tới đi lui trong phòng.

“Chú ơi!”

Cô bé ở góc tường ngẩng đầu, gọi một tiếng non nớt. “Chú đừng cử động nữa, cháu đang vẽ chú mà!” Cô bé vẫy tay ý bảo lão ngồi xuống.

A Uy lộ ra ý cười, một miệng răng vàng thoạt nhìn có chút buồn cười, “Cháu vẽ chú?” Lão lập tức đến trước mặt cô bé ngồi xổm xuống.

“Chú xem đi.” Cô bé cười khoe bức tranh, má trái hiện lên lúm đồng tiền đáng yêu.

A Uy nhìn thấy tranh vẽ mình, nhin không được cười ha ha rồi đứng lên, bức tranh vẽ ngũ quan trên mặt lão méo mó dồn lại một cụm, đầu rất lớn, thân người lại nhỏ, ngón tay còn kẹp điều thuốc rất to.

Lão ôm cô bé, vui vẻ nói: “Vĩnh Hân, con là con gái chú được không?” Lão tiện tay vút điều thuốc xuống đất rồi đập lên.

“Con gái là sao?” Cô bé nghiêng đầu, ra vẻ không hiểu.

“Thì là...” A Uy gãi đầu suy nghĩ một chút. “thì là con gọi chú là cha.” Lão nhếch miệng cười nói.

“Nhưng mà con có cha rồi.” Vĩnh Hân lớn tiếng nói, tay nhỏ mập mập như củ sen vén một bên tóc lên, trán đầy mồ hôi.

“Cha con bề bộn nhiều việc không thể chơi với con, A Uy có thể chơi với con.” Lão ôm cô bé đứng dậy, sửa sang lại chiếc váy màu hồng phấn trên người cô bé, lại lấy tay lau mồ hôi trên trán cô

“Nhưng mà cháu thích cha cháu.” Nàng hơi cau mày.

“Cháu có thích A Uy không?” Lão ôm cô bé đến ghế ngồi xuống, nói với con gái mập A Mĩ “Ra tủ lạnh mang đồ uống lại đây, Vĩnh Hân nóng đổ mồ hôi rồi.”

“Con đi ngay.” A Mĩ sợ sệt đứng dậy, chạy vào bếp.

Vĩnh Hân ngồi trên đùi lão, nghĩ ngợi một chút. “Cháu cũng thích A Uy, nhưng vẫn thích cha hơn.” Cô bé cười vui sướng.

A Uy không nói gì, chỉ xoa đầu cô, trong lòng nghĩ, sau này cháu sẽ thích A Uy nhất, lão mỉm cười, bởi vì lão sẽ không trả Vĩnh Hân lại cho Diệp gia.

Lão không những muốn tiền của Diệp gia, mà còn muốn Vĩnh Hân làm con gái lão, mỗi ngày cũng cô bé chơi đùa, sẽ không bỏ cô ở nhà một mình.

“Vĩnh Hân có mệt không? Đã buồn ngủ chưa?” A Uy vỗ vỗ lưng cô.

Cô lắc đầu. “Cháu muốn vẽ tranh.” Cô chỉ về phía mớ giấy vẽ. “Còn chưa có bức nào đẹp hết.” Cô bé mỉm cười ngọt ngào.

“Được rồi, ngoan nào, vẽ tranh thì vẽ tranh.” Hấn cương chiều ôm cô đến góc tường ngồi xuống.

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng nổ “Phanh!”, cửa lớn bị đập ra, Vĩnh Hân khóc toáng vì sợ.

“Không được nhúc nhích.” Công an vọt vào, thét lên với A Uy.

A Uy bị bất ngờ chấn động một chút, lập tức theo phản xạ muốn ôm Vịnh Hân đang khóc lớn bỏ trốn, giấy tiếp theo, một tiếng nổ phát ra...

Súng lục đã lên đạn phả ra một tia lửa, A Uy ngã vào tường, hai tròng mắt tròng lớn, hơi há miệng, sau gáy phun ra máu tươi, lão đưa tay về phía Vịnh Hân, nhưng một tiếng nổ nữa lại vang lên.

Vịnh Hân gào thét âm ỉ, thân hình nhỏ bé va trúng tường, cả người ngã vào vũng máu.

Máu tươi nhuộm đỏ váy hồng của cô bé, cũng thấm đỏ cả bức tranh mà cô nắm chặt trong tay...

Một chiếc xe màu đen có rèm che dừng lại trước tòa biệt thự hai tầng, trong xe có một người đàn ông cường tráng độ bốn mươi tuổi cùng một bé trai mười hai tuổi đang ngồi. Hai người đều mặt đồ Tây, thất cà-vạt.

“Hàn Vũ, con đã biết trách nhiệm của mình chưa?” Người đàn ông trung niên trầm giọng nói. Nét mặt ông ngay thẳng, tóc húi cua được chăm sóc tỉ mỉ, cằm lún phún râu, mắt một mí, mày rậm, miệng rộng, nhưng khóe miệng lại đang rủ xuống.

“Dạ rồi thưa cha.” Cậu bé gật đầu, nét mặt không biểu lộ gì, tóc được chải ngay ngắn, mặt hơi dài, cũng có mày rậm và mắt một mí, mũi thẳng, môi mím thành đường thẳng.

“Về sau con sẽ ở đây chăm sóc Vịnh Hân.” Lương Hữu Chính nói. “Dì Lâm cũng lớn tuổi rồi, khó tránh khỏi nhiều việc lực bất tòng tâm, con gắng giúp đỡ bà ấy nhiều một chút.”

“Con biết rồi.” Lương Hàn Vũ trả lời.

Lương Hữu Chính thoáng nhìn ánh dương chói mắt ngoài cửa xe, lấy kính râm trong túi áo đeo vào. “Những chuyện xảy ra hôm đó Vịnh Hân không nhớ rõ, chỉ là hay gặp ác mộng, con đừng làm gì kích thích con bé, tránh cho nó nhớ lại chuyện ấy.” Ông đẩy cửa xe xách xuống một chiếc va li lớn, trong đó chứa tất cả đồ dùng hằng ngày của Lương Hàn Vũ.

Lương Hàn Vũ cũng đẩy cửa xe bên còn lại bước xuống, nắn gắt làm cậu phải nheo mắt, cậu nhìn căn biệt thự, loáng thoáng nghe được tiếng huyền não bên trong truyền tới.

Hai người cùng nhau đi qua thảm cỏ, đến cửa chính. Lương Hữu Chính lại nói: “Hết hè, cha sẽ về.” Ông nhấn mã số ở hệ thống bảo an, một tiếng “Lạch” kêu lên, cửa tự động mở ra.

Ông đẩy cửa dắt Lương Hàn Vũ vào, sau đó thuận tay đóng cửa lại. Ánh mắt bắt gặp ngay hình ảnh cô bé trạc bốn, năm tuổi đang vừa la hét vừa chạy tới chạy lui trong phòng khách, trên người chỉ mặc mỗi quần nhỏ màu trắng.

“Vịnh Hân!” Dì Lâm già gọi một tiếng, bà chỉ có thể vịn sô pha giương mắt nhìn theo chứ không cách nào đuổi kịp Vịnh Hân, trên tay bà còn đang cầm một bộ váy Âu màu đỏ.

“Không muốn, không muốn...” Vịnh Hân chạy trên thảm trốn, đột nhiên, cô nhìn thấy bọn họ, kêu lên một tiếng, chạy vội tới. “Chú Lương...” Cô cười rất vui vẻ.

Lương Hữu Chính cũng cười, bỏ va li trên tay xuống, khom người ôm lấy cô. “Vịnh Hân lại không ngoan à?” Ông cười hỏi.

“Không có, Vịnh Hân rất ngoan mà.” Cô ra sức gật đầu, vì mới chạy bộ nên thở gấp, với tay bỏ kính râm ông xuống, đeo vào mặt tròn của mình, kính mắt to hạ xuống chiếc mũi xinh xắn, cô khẽ cười, vật này thật hay ho.

“Sao lại không chịu mặc quần áo?” Lương Hữu Chính mỉm cười. “Như vậy sẽ bị cảm mạo.”

Vịnh Hân nhăn mặt “Không muốn mặc.” Cô nuốt nước miếng. “Không thích màu đỏ.” Cô bĩu môi.

“Màu đỏ là màu may mắn.” Dì Lâm lên tiếng. Bà mặc sườn xám kiểu cũ, thân hình gầy yếu, lưng hơi gù, khoảng sáu mươi tuổi, tóc hoa râm được búi cẩn thận sau đầu.

“Không thích.” Vịnh Hân lắc đầu, kính râm do cô vung tay mà rơi xuống kêu “Lạch cạch”, cô hét lên một tiếng, tay cố chụp lại nhưng chiếc kính vẫn rơi, cô lập tức cúi xuống để lượm...

“Cẩn thận!” Lương Hữu Chính ôm chắc cô, sợ cô ngã xuống.

Vĩnh Hân cúi đầu, nhìn tay ai đó đã bắt được cái kính. Lúc này cô mới nhận ra có một người lạ ở trong phòng, cô tò mò xem xét cậu.

“Vĩnh Hân, đây là Hàn Vũ, con của chú” Lương Hữu Chính nói.

“Vũ? Trời mưa sao?” Vĩnh Hân vui sướng kêu lên, ra vẻ hiểu biết. “Trời mưa?” Cô chỉ lên trần nhà.

“Không phải.” Lương Hữu Chính cười nói. “Là Hàn Vũ.”

“Hàn Vũ.” Cô nói theo, miệng khẽ cười.

“Mặc quần áo trước đi.” Dì Lâm giữ giữ chiếc váy Âu trong tay. “Nếu bị cảm lạnh sẽ không tốt đâu.”

“Không thích, không thích màu đỏ.” Vĩnh Hân lắc đầu, lớn tiếng nói.

“Được rồi, được rồi, không mặc màu đỏ.” Lương Hữu Chính trao Vĩnh Hân cho Hàn Vũ “Con mang em ấy đi mặc quần áo đi, phòng thứ hai trên lầu ấy, phòng đầu tiên là của con.”

Lương Hàn Vũ đỡ lấy Vĩnh Hân, cô tò mò nhìn cậu chăm chú, đưa tay sờ lên khuôn mặt không có biểu cảm gì của cậu, cười nói: “Em tên là Vĩnh Hân.”

Lương Hàn Vũ khẽ gạt đầu, ôm lấy cơ thể non nớt của cô bước qua thảm đỏ theo cầu thang xoắn ốc mà lên lầu.

Cô cầm lấy cà-vạt màu xanh đậm của cậu nói: “Cha cũng có.”

Lương Hàn Vũ lại gạt gạt đầu, ôm cô tiếp tục đi lên.

Lương Hữu Chính nói với Dì Lâm: “Sau này có Hàn Vũ giúp đỡ, bà sẽ không vất vả như vậy nữa.”

Dì Lâm ngẩng đầu mỉm cười: “Cái thân già này còn dùng được, chỉ là, nếu chạy thi với Vĩnh Hân thì không thể.”

Lương Hữu Chính cười nhẹ: “Anh rể đâu?” Ông cầm lấy va li đi tới.

“Ở thư phòng.” Dì Lâm đến sofa ngồi, khi nãy chạy một chút cũng suýt khiến bà mệt muốn chết.

“Các ông thật sự đi như vậy?”

Lương Hữu Chính gạt nhẹ, xem như thừa nhận.

Dì Lâm thở dài, nhìn quanh phòng khách rộng lớn. “Cho dù ông ấy không thích Vĩnh Hân cũng không nên rề rúng con bé như vậy.”

“Dì Lâm, sự việc không phải như vậy... Là vì hiện tại ở nước ngoài chúng tôi đang thiết lập...”

“Ông ấy có thể phái người khác đi, không phải sao? Chẳng lẽ cả công ty không còn ai khác?” Dì Lâm không đồng ý, ngắt lời ông. “Huống hồ, Vĩnh Hân gặp chuyện như vậy, tuy con bé không nhớ rõ, nhưng như vậy không có nghĩa là nó không sợ hãi, con bé hay gặp ác mộng, cũng hay khóc, sao ông ấy lại cố tình rời đi ngay lúc này chứ!” Bà thở dài, cúi đầu nắm lấy chiếc váy.

Lương Hữu Chính không biết nên nói gì, chỉ có thể nói: “Hàn Vũ sẽ chăm sóc con bé.”

Dì Lâm lại cười: “Nó cũng là trẻ con.”

“Hàn Vũ trưởng thành, có trách nhiệm hơn những đứa trẻ khác.” Lương Hữu Chính cực kỳ tin tưởng con mình.

“Lâu không gặp thằng bé, không ngờ đã lớn như vậy rồi.” Dì Lâm thì thào, chìm vào hồi tưởng. Bà còn nhớ khi cậu còn nhỏ hay đến nhà này chơi, nhưng sau khi Hữu Chính và vợ là Nguyệt Đồng ly hôn thì không gặp cậu nữa.

“Dạo này Nguyệt Đồng có khỏe không?” Dì Lâm buột miệng hỏi.

“Có vẻ không tệ.” Lương Hữu tùy tiện đáp, tỏ vẻ không để ý lắm “Cô ấy lâu lâu mới về thăm Hàn Vũ.” Ông nhìn đồng hồ nói: “Tôi vào thư phòng đây.”

Dì Lâm không nói gì, chỉ gật đầu, hiểu được ông không muốn nói nữa, thấy ông vào thư phòng rồi mới nặng nề thở dài.

Mà lúc này, Lương Hàn Vũ đã đem Vịnh Hân đặt lên giường, thấy trên giường bày đầy thú nhồi bông, ngay cả dưới thảm cũng có.

Vịnh Hân tiện tay cầm một con gấu nhỏ. “Tặng anh này.” Cô nghiêng đầu cười ngọt ngào.

“Không cần.” Cậu lắc đầu, đứng dậy đi đến tủ quần áo, lại nghe thấy cô nói: “Sao lại không cần? Em còn rất nhiều mà.”

Lương Hàn Vũ mở tủ quần áo, thấy rất nhiều trang phục, tất cả đều là váy, dài có, ngắn có, hơn nữa chủ yếu là hồng phấn và đỏ thắm, cậu nhìn một lượt, lấy một chiếc váy trắng rồi sau đó đi đến mép giường ngồi xổm xuống đã thấy Vịnh Hân lấy ra một đồng thú nhồi bông, có gấu con, hươu cao cổ, chó con, mèo con, heo con... kiểu dáng nào cũng có, chồng chất xung quanh cô.

“Anh lấy con nào?” Cô mỉm cười.

“Không cần.” Cậu căng bộ váy ra, trông vào cổ cô.

“Vì sao không cần?” Cô cất giọng trẻ con vừa nói, vừa lấy tay bỏ ra sợi tóc vướng vào miệng.

Cậu lôi tóc cô ra khỏi váy, sau đó nắm lấy tay nhỏ của cô luồn qua tay áo.

“Em còn có mấy bay, anh có thích không?” Cô bé nhảy xuống giường, chui vào gầm giường.

Lương Hàn Vũ vội bắt lấy eo cô, lại nghe thấy cô cười ra tiếng, không ngừng vịn vịn. “Ha ha... Nhột...” Cô khua chân không ngừng, đá lung tung.

Cậu vội buông cô ra, cô cười chui vào trong. “Mau ra đây.” Cậu đành khom người chui vào gầm giường, nhìn cô cầm rất nhiều đồ vật này nọ, cậu cầm chặt tay cô bé, dùng sức lôi cô ra.

“Mấy bay.” Cô dâng vật quý mới tìm được lên trước mặt cậu “Còn có xe.” Vừa rồi cô mới tìm kiếm một hồi, đem toàn bộ xe đồ chơi mang hết ra.

Lương Hàn Vũ chăm chú nhìn mô hình máy bay màu xám bạc trong tay cô, không biết nên nói gì, cũng chẳng hiểu vì sao cô nhất định muốn tặng thứ gì đó cho cậu.

“Bên trong vẫn còn nữa.” Nói xong, cô lại cúi xuống gầm giường định chui vào.

Cậu vội bắt lấy cô. “Không cần, anh lấy cái này.”

Cô vui vẻ nói: “Anh thích?”

Cậu khẽ gật đầu, đành phải nhận, sợ cô không thấy cậu gật đầu sẽ lại lấy ra một đồng đồ chơi nữa.

“Cho anh này.” Cô để mấy bay trên đầu gối anh.

Cậu vuốt cằm. “Giờ thì em ngồi im nha.” Cậu nhanh chóng đem tay cô luồn vào tay áo còn lại của bộ váy, sau đó cột nơ váy, tiện tay chỉnh lại tóc cho cô, bỏ hết ra đằng sau, rồi kéo khóa váy ở sau lưng, cuối cùng bế cô ngồi lên giường, lấy ngón tay chải lại đầu tóc đang rối của cô.

Cô cũng lấy tay vén sợi tóc rối trên trán của cậu qua, mỉm cười với cậu. “Về sau anh nhớ thường xuyên đến nhà em nha, mình cùng nhau chơi.”

“Anh sẽ ở lại đây.” Cậu nhẹ nhàng bỏ tay cô xuống.

“Thật sao?” Cô cao hứng kêu một tiếng. “Mình cùng chơi đi, em có tàu hỏa, máy bay, xe, búp bê...” Cô khẽ nuốt nước miếng, tiếp tục nói: “Còn có bóng, bóng lớn, bóng vừa, bóng nhỏ...”

Thấy cô có vẻ sắp nhảy xuống giường, Lương Hàn Vũ lập tức đè vai cô xuống. “Đợi lát nữa lại chơi, chúng ta xuống lầu trước.”

“Tại sao?” Cô nghiêng đầu hỏi.

Cậu ôm lấy cô, tránh cho cô chạy lung tung. “Cha em phải ra nước ngoài.”

Cô trợn to mắt, tuy không hiểu ra nước ngoài là gì, nhưng cô hiểu được cha muốn rời khỏi cô.

“Cha, cha,...” Cô sốt ruột kêu, giấy giữa đôi xuống.

“Đừng quậy.” Cậu ôm cô ra khỏi phòng, có chút kinh ngạc khi thấy cô hình như không biết gì.

Cô thì không ngừng kêu to hơn: “Cha...”

“Đừng lộn xộn.” Lương Hàn Vũ nói thêm lần nữa, bước xuống cầu thang.

Cửa thư phòng cùng lúc mở ra, Diệp Phong Khánh nhìn lên cầu thang thấy Lương Hàn Vũ đang bế con gái mình.

Vĩnh Hân không ngừng vịn vịn người, kêu to: “Cha, cha muốn đi đâu? Cho Vĩnh Hân đi cùng với.”

Lương Hàn Vũ đi xuống lầu, Vĩnh Hân lập tức từ người cậu nhảy xuống, chạy đến cạnh cha, ôm lấy đùi ông, vẻ mặt căng thẳng... “Cha, cha muốn đi đâu?”

Diệp Phong Khánh cúi đầu, trầm giọng nói: “Không được lớn giọng giống quý như vậy, không có phép tắc gì.” Ông năm nay độ năm mươi tuổi, dáng người cao, nhưng hơi gầy, nét mặt nghiêm khắc, ánh mắt như đuốc cháy, mũi chim ưng, môi mỏng, khóe miệng hơi rủ xuống, có vài nếp nhăn sâu, giữa ấn đường cũng có nếp nhăn, tóc chải ngay ngắn ra sau, tóc nơi thái dương có chút hoa râm.

Vĩnh Hân nghe ông nói, hơi mím môi thấp giọng nói: “Cha đi đâu? Vĩnh Hân cũng muốn đi.”

“Cha phải đi làm, sẽ mau về.” Diệp Phong Khánh tùy tiện đáp một câu cho có lệ.

Nghe thấy những lời này, Vĩnh Hân mới yên tâm; Lương Hàn Vũ nhíu mày, cậu nhớ rõ ràng cha nói với anh là cha cùng bác Diệp phải ra nước ngoài hai tháng mà.

Vĩnh Hân buông chân cha ra, cười ngọt ngào nói: “Vĩnh Hân sẽ ở nhà chờ cha.”

Diệp Phong Khánh khẽ gạt đầu. “Không được làm loạn, biết không?”

“Dạ.” Cô cười đến xán lạn. “Cha cùng chú phải mau quay lại nha.”

Lương Hữu Chính không nói gì, chỉ xoa đầu cô.

“Phải đi rồi.” Diệp Phong Khánh nói, mở cửa đi ra.

“Tạm biệt cha.” Vĩnh Hân vẫy tay.

Lương Hữu Chính đành buông cô ra, nói với con: “Nhớ chăm sóc Vĩnh Hân.”

“Con biết rồi.” Lương Hàn Vũ trả lời.

Lương Hữu Chính nhìn dì Lâm nãy giờ đang ngồi im lặng ở sofa nói: “Làm phiền bà.”

“Ông không dặn dò tôi cũng biết mà.” Dì Lâm trả lời, đối với việc Diệp Phong Khánh lừa gạt con gái bà rất không đồng tình, rõ ràng ra nước ngoài, sao lại nói là đi làm, rõ ràng là không muốn con gái khóc lóc ầm ĩ với ông, ông ấy một chút cũng không quan tâm khi ông không ở nhà, Vĩnh Hân sẽ sợ hãi cùng bất an nhiều thế nào...

“Chú đi đây.” Câu nói của Lương Hữu Chính ngắt lại dòng suy nghĩ của dì Lâm, bà nhìn sang thấy ông đang khom người xoa đầu Vĩnh Hân.

“Tạm biệt chú.” Vĩnh Hân vẫy tay, khóe miệng vẫn cười.

“Tạm biệt.” Lương Hữu Chính đứng dậy, khẽ thở dài xong rồi mới rời khỏi biệt thự, tiện tay đóng cửa lại.

Vĩnh Hân lập tức chạy đến sofa, ghé vào cửa sổ, nhìn thấy Lương Hữu Chính ngồi vào chiếc xe màu đen có rèm che, sau đó chậm rãi chạy đi.

“Cha, chú, tạm biệt.” Vĩnh Hân kêu to, không ngừng vẫy tay.

Dì Lâm cười nói: “Họ đi xa rồi, không nghe thấy đâu.”

Vĩnh Hân quay đầu nói: “Cha sẽ nghe thấy mà.” Bà cười nhạt gật đầu.

Dì Lâm thở dài, không hiểu vì sao Diệp Phong Khánh có thể bỏ lại con gái đáng yêu như vậy, bà xoa đầu Vĩnh Hân, cô bé này khiến ai cũng thương, chỉ có mỗi cha cô là lạnh nhạt với cô, nếu bà chủ còn sống có lẽ tình thế sẽ khác.

Bất hạnh chính là mẹ Vĩnh Hân – Khang Tiểu Quân khi sinh con bé vì mất quá nhiều máu nên đã qua đời. Khi bà còn sống, Diệp Phong Khánh luôn ôn nhu thâm tình với bà chủ, tuy rằng hai người không có con nhưng ông chưa bao giờ cạnh khỏe gì vợ, cũng không trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài. Không ngờ năm ấy bà chủ đã bốn mươi hai tuổi lại mang thai, hai người tất nhiên cực kỳ vui mừng, không nghĩ đến, sau khi bà chủ mang thai, thân thể càng lúc càng suy yếu, cuối cùng bỏ lại hai cha con họ mà đi, khiến người ta không kìm được nước mắt.

Từ đó về sau, Diệp Phong Khánh như biến thành một người khác, ngày đêm vùi đầu vào công việc, không đến nỗi bỏ mặc con gái, nhưng lại cực kỳ lạnh nhạt, bà biết ông đổ lỗi cho Vĩnh Hân về cái chết của vợ, chỉ không hiểu tại sao ông lại có thể nghĩ như vậy?

Vĩnh Hân dù sao cũng là con của bà chủ, bà chủ trước khi qua đời còn nhắn nhủ ông ấy chăm sóc con gái cho tốt, sao ông chỉ như vậy cũng không thể làm được? Dì Lâm lại thở dài, Lương Hữu Chính từng nói với bà, bởi vì Diệp Phong Khánh chỉ cần vừa nhìn thấy Vĩnh Hân sẽ nghĩ đến cảnh vợ mình chết trên bàn mổ, cho nên mới hờ hững với con gái như thế, nhưng như vậy thật bất công với Vĩnh Hân...

“Chúng ta đi chơi đi.”

Vĩnh Hân ngắt lại suy nghĩ của dì Lâm, bà thấy cô bé đang nắm tay Lương Hàn Vũ. Dì Lâm mỉm cười, điểm khác biệt lớn nhất của Vĩnh Hân và bà chủ, đó là cô bé hoàn toàn không sợ người lạ, có thể quen biết rất nhanh, không giống như bà chủ luôn dè dặt tinh lặng.

Lương Hàn Vũ cúi đầu nhìn má lúm đồng tiền động lòng người của cô. “Anh phải đi sắp xếp đồ đạc.”

“Cái gì?” Cô bé lắc lắc đầu. “Cái gì cần sắp xếp?”

Cậu chỉ vào va li đặt cạnh sofa, cô quay đầu thoáng nhìn. “Đó là cái gì?”

“Hữu Chính cũng thật là, sao lại để va li ở đây, cũng không giúp con xách lên lầu nữa.” Dì Lâm lắc đầu.

“Con tự mang lên được mà.” Lương Hàn Vũ dùng hai tay nhắc va li lên, từng bước một đi lên cầu thang.

“Để em giúp anh.” Vĩnh Hân vội vàng đuổi kịp, hai tay cũng nắm lấy tay cầm va li.

“Không cần.” Lương Hàn Vũ nói, có cô bé ở cạnh sẽ vướng víu thêm.

“Vĩnh Hân mau buông tay.” Dì Lâm đứng dậy đến kéo cô bé ra. “Va li rất nặng, con đừng động vào.” Bà sợ cô cứ như vậy sẽ bị ngã, nếu lăn từ trên cầu thang xuống sẽ rắc rối to.

“Con có thể, con...”

“Vĩnh Hân.” Dì Lâm ngắt lời cô. “Con lên lầu hai chờ Hàn Vũ đi, chút nữa gấp quần áo giúp anh, được không?”

Vĩnh Hân nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó tươi cười. “Dạ.”

“Các con muốn uống gì? Bà đi làm.” Dì Lâm hỏi.

“Con thích nước cam.” Vĩnh Hân trả lời trước rồi chạy đến hỏi Hàn Vũ: “Còn anh?”

Lương Hàn Vũ đang định nói không cần, nhưng nghĩ đến cô bé sẽ không ngừng hỏi vặn liền nói: “Nước chanh.”

“Bà, nước chanh.” Vĩnh Hân hô to.

Dì Lâm cười nói: “Bà không điếc, bà nghe rồi.”

Vĩnh Hân khẽ cười từng bước đi lên lầu, cẳng chân mập mạp bước ngày càng dài, cái miệng nhỏ nhắn còn hát sai nhịp bài “Anh trai và cha thật vĩ đại”, hát được một nửa thì quên lời, cô bé cũng không để ý, lại lặp lại khúc đầu...

Di Lâm mỉm cười nhìn cô bé, bài hát này là A Uy dạy cho cô bé, Vĩnh Hân rất thích hát, mấy ngày hôm trước Vĩnh Hân còn hỏi A UY và A Mĩ đã đi đâu rồi? Nghĩ đến hai người bọn họ, Di Lâm lại thở dài, bà không hiểu sao họ có thể làm chuyện hồ đồ như vậy chứ?

Hai người bọn họ được tuyển dụng ba tháng trước, A Uy là lái xe của ông chủ, A Mĩ thì giúp bà chăm sóc Vĩnh Hân. Tính tình hai người cũng rất tốt, ở chung rất hài hòa, hơn nữa cực kỳ thương Vĩnh Hân, nhất là A Uy, cứ năm ba ngày lại mua đồ chơi tặng cho Vĩnh Hân, dạy cô bé hát, chơi với cô, không nghĩ đến cuối cùng họ lại bắt cóc Vĩnh Hân đòi tiền chuộc hai trăm vạn.

Bà thật sự không nghĩ ra lý do vì sao lão phải làm như vậy, sao có thể xúc động hồ đồ như thế chứ? Kết quả là A Uy chết dưới súng của công an, Vĩnh Hân bởi vì sợ hãi quá độ và gầy bị thương mà mất trí nhớ, hoàn toàn không nhớ rõ chuyện xảy ra hôm đó, nhưng về sau cứ buồn bực mãi vì sao không thấy A Uy và A Mĩ, bà đành phải nói dối là bọn họ bỏ việc về nhà rồi.

Bà thấy Vĩnh Hân có lẽ rất khó chấp nhận, dù sao cô bé thật thích bọn họ, may mắn giờ đây Hàn Vũ đã đến, trẻ con thường quên rất nhanh, bà tin tưởng không lâu sau thì cô bé sẽ quên hai người bọn họ thôi.

###

Qua vài ngày, Vĩnh Hân bắt đầu có chút nóng nảy không yên. Cô ngồi trên thảm, trên người mặc một chiếc váy Âu bằng vải bông màu xanh biếc không có tay, tóc dài xõa từ trên đỉnh đầu xuống tận eo, cái miệng nhỏ nhắn hồng hào bĩu lên, đầu cúi xuống, trong tay cầm đồ chơi xếp gỗ, có chút buồn bực gỗ đồ chơi xuống đất.

Cô nghiêng đầu nhìn nắng gắt ngoài cửa sổ, đột nhiên buông đồ chơi ra, đứng dậy chạy vào phòng bếp gọi: “A Vũ, A Vũ...”

Lương Hàn Vũ đang đứng trước vòi nước chỗ rửa chén, nghe tiếng cô, quay đầu lại nhìn, tiện tay đóng vòi nước lại, vừa lúc đó thì Vĩnh Hân đi đến.

“A Vũ, hôm nay cha có về không?” Cô ngẩng đầu nhìn cậu.

“Ông phải đi làm.”

“Nhưng mà...Đã năm ngày rồi.” Cô mở ra năm ngón tay mập mạp. Trước kia cha cho dù công việc bận rộn thì ba ngày cũng sẽ về một lần, bây giờ đã năm ngày mà cô vẫn chưa thấy cha.

“Dạo này ông có việc, tương đối bận.” Lương Hàn Vũ lại nói.

Vĩnh Hân bĩu môi, có chút bất mãn. “Vậy...Gọi điện thì sao?” Cô cười ngọt ngào, đột nhiên đưa ra ý kiến.

“Không có số điện thoại.” Cậu thấy môi cô dẩu lên.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Cô buồn bực hỏi. “Em nhớ cha.” Hai tay cô bé cầm chặt váy, chớp chớp lông mi, giọng meo meo. “Em nhớ cha.” Cô dụi dụi mắt, hít hít mũi.

Cậu kéo tay cô xuống. “Không được dụi mắt.”

“Mặc kệ, mặc kệ, em muốn gặp cha.” Cô trái tính quấy kêu. “Em phải đi tìm cha.” Cô đột nhiên lao ra khỏi phòng bếp.

Lương Hàn Vũ thở dài một tiếng, cởi tạp dề ra, đặt ở trên bàn cơm, rồi sau đó đi vào phòng khách, khi cậu nhìn thấy cô bé chạy ra cửa thì lập tức phản ứng đuổi theo.

Vĩnh Hân chạy xuống cầu thang, chân trần đạp cỏ chạy trốn, khi cô quay đầu nhìn thấy Lương Hàn Vũ đuổi tới thì hét lên một tiếng theo bản năng, chạy trốn nhanh hơn, lướt qua mặt cỏ. Khi nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần thì cô lao ra khỏi cổng chính, chạy trên đường lớn.

Lương Hàn Vũ đang chuẩn bị bắt lấy cô thì phát hiện cô đang như con gà mái nhỏ thét chói tai khua tay múa chân loạn xạ, hai cẳng chân mập mập không ngừng nhảy lung tung, cậu lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“A...a...”. Vịnh Hân thét chói tai, hai tay khua loạn, vẫn muốn chạy về phía trước.

Lương Hàn Vũ đứng ở tại chỗ nhìn cô, không tiến thêm bước nào.

Vịnh Hân nhìn cậu, lại đập đập vài cái, lúc ấy mới không cam lòng chạy về lại trên cỏ, đứng trước mặt cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng cao nhìn cậu chăm chú, răng cửa cắn môi dưới, cái mũi hít hít vài cái, đột nhiên, cô khóc rống lên.

“Nóng quá!” Cô nắm chặt nắm tay cậu to, nước mắt lăn lăn rơi, rồi sao đó ngồi bệt xuống cỏ, vuốt ve bàn chân.

Má Lương Hàn Vũ động động, lộ ra ý cười nhàn nhạt, cậu ngồi xổm xuống, nâng khuôn mặt đầy nước mắt của cô lên.

“Về sau nhớ phải mang giày.” Cậu nói. “Mùa hè đường nhựa rất nóng sẽ làm bỏng chân, biết không?”

Cô ra sức gật đầu. “Em muốn gặp cha.” Cô lại khóc to hơn.

Cậu đưa tay muốn ôm cô đứng lên. Cô cúi kính vạn vẹo thân mình. “Không cần về nhà, em muốn gặp cha, muốn gặp cha.” Cô bắt lấy cọng cỏ, vẫn cứ khóc lớn.

“Ông ấy phải đi làm.” Lương Hàn Vũ nói, ngồi xuống trước mặt cô, thấy cô đang nhỏ cổ ném lại chỗ mình.

“Mặc kệ mặc kệ.” Cô kêu to, lấy mu bàn tay dụi mắt, so so vai.

Cậu nắm lấy tay cô. “Không được dụi mắt.”

Cô chớp mắt trái. “Rất đau.”

Cậu nâng cằm cô lên, mở mí mắt trái của cô ra, cẩn thận nhìn. “Lông mi rụng vào, đừng động đấy.” Cậu thật cẩn thận đưa tay lấy lông mi ra.

Cô nháy mắt mấy cái, “Không đau nữa.” Cô mỉm cười với anh, nhưng nhớ ra mình đang dối nên lại xì mặt xuống.

“Nước mũi chảy kia.” Cậu nhắc cô. Nước mũi của cô đã sắp chảy xuống môi.

Vịnh Hân hít hít mũi, bắt đầu thấy hơi nóng, cô nheo mắt nhìn lên trời, mặt trời thật to, cô buồn bực lại bắt đầu nhỏ cổ. Mồ hôi từ từ chảy đầy trán.

“Em muốn đi tìm cha.” Cô lớn tiếng nói.

Một giọt mồ hôi từ trán cô rớt xuống. Lương Hàn Vũ nói: “Em có muốn uống nước cam không?”

Cô liếm nhẹ môi. “Không muốn, em... muốn đi tìm cha.” Lần này nhỏ giọng hơn một chút.

Một giọt mồ hôi khác lại chảy xuống. “Nước cam lạnh thì sao?” Cậu lại nói.

Cô khẽ nuốt nước miếng, lau mồ hôi trên trán, lại nghe cậu nói thêm: “Còn có kem que và bánh pút-đing.”

Cô lập tức đứng lên. “Được, vậy ăn xong lại đi tìm cha.” Cô lại lau mồ hôi trên trán.

Cậu đứng dậy, khỏe miệng mang theo ý cười, nhìn cô bước nhanh vào nhà, còn không quên kêu cậu: “Nhanh lên, nhanh lên.” Cẳng chân nhỏ mập mập của cô chạy nhanh như gió lốc.

Lương Hàn Vũ đi vào phòng khách, tiện tay đóng cửa lại. Cô đã nhanh như chớp chạy vào phòng bếp, cậu liếc nhìn nằng gắt bên ngoài, nghĩ thầm, Vịnh Hân không có khả năng gia nhập hội những người cơ nhỡ lang thang đâu, điểm ấy cậu khẳng định.

Ở chung mấy ngày với cô bé khiến cậu nhận ra, Vịnh Hân chỉ cần ăn no ngủ ngon thì sẽ không còn vấn đề gì nữa. Cô bé thích nói chuyện, hoạt bát hiểu động, thực dễ dàng bị đánh lạc hướng. Nếu cô muốn đi

tìm cha, nói không chừng chưa đầy một giờ đã quay về, vì nhớ ra buổi chiều còn phim hoạt hình chưa xem. Nghĩ vậy, cậu lại khẽ nâng khóe miệng, lộ ra tươi cười hiếm thấy.

Kỳ nghỉ hè rất dài cuối cùng cũng phải kết thúc, Lương Hàn Vũ quyết định chuyển đến học ở trường trung học Dương Minh thuộc khu nhà tư nhân gần đây, sắp xếp như vậy chủ yếu vẫn là vì Vịnh Hân, bởi vì Dương Minh là hệ thống trường học do tư nhân xây dựng có đầy đủ các bậc học từ mẫu giáo đến trung học.

Vịnh Hân đã năm tuổi, vì không muốn cô bé ở nhà buồn chán nên đã cho cô đến trường. Dù sao đi Lâm tuổi đã cao, thật sự không đủ sức để trông cô cả ngày, mà cô bé học chung một khu với Lương Hàn Vũ có thể khiến người ta yên tâm hơn.

“Vịnh Hân, uống chậm một chút.” Dì Lâm nói.

Vịnh Hân uống hai hớp, nhìn ra cửa sổ. “Sao xe vẫn chưa đến?” Cô chớp mắt mấy cái, hai chân đong đưa dưới ghế.

“Chờ một lát xe sẽ đến đón Vịnh Hân.” Dì Lâm mỉm cười. Vịnh Hân đối với chuyện gì cũng tò mò, đến trường có lẽ là một chuyện tốt với cô bé.

Tuy Diệp Phong Khánh đến nay vẫn không về nhưng ông cũng có gọi điện thoại về, vậy nên Vịnh Hân mới không ảm ỉ nữa. Khi cô cùng cha nói chuyện luôn cười ngoan ngoãn, không ngừng hỏi khi nào cha về. Hiện tại cô đã có số điện thoại của cha, chỉ cần Vịnh Hân muốn nghe giọng cha thì bất cứ khi nào cũng có thể gọi điện qua Mỹ. Nói thì nói thế nhưng Diệp Phong Khánh vẫn nhắc nhở cô nếu không có chuyện gì thì đừng gọi.

Lương Hữu Chính không giống cha cô, ông thường gọi điện về, chuyện trường lớp cũng là một tay ông sắp xếp. Dì Lâm nhìn về phía Lương Hàn Vũ, thấy cậu đang rút tờ giấy ăn lau miệng sạch sẽ cho Vịnh Hân, rồi sau đó mang ly của cô bé đi.

“Em còn muốn uống nữa.” Vịnh Hân vỗ vỗ cái bụng.

“Uống nữa sẽ phải đi WC.” Cậu lắc đầu.

Dì Lâm mỉm cười, Hàn Vũ ở đây quả thật đỡ dần bà không ít. Lúc vừa tới, cậu bé rất im lặng, hầu như rất ít nói chuyện, nhưng ở cùng Vịnh Hân lâu ngày thì đã nói chuyện nhiều hơn một chút. Hơn nữa cậu bé chăm sóc Vịnh Hân rất khá, khi nào cô quấy, cậu chỉ cần dùng chút đồ ăn là có thể làm cho cô ngoan ngoãn nghe lời, không khóc nháo nữa, nhưng như vậy lại khiến Vịnh Hân mập ra một chút, khuôn mặt cũng tròn trịa thêm.

“Em muốn ra ngoài chờ xe.” Vịnh Hân tuyên bố. Cô nhảy khỏi ghế dựa, hai bím tóc cũng tung tẩy theo, vọt tới cửa mang giày vào. “A Vũ nhanh lên, A Vũ...”

Lương Hàn Vũ đứng dậy, nói: “Dì Lâm, bọn con ra ngoài trước.”

“Cẩn thận một chút.” Dì Lâm dặn dò.

Cậu khẽ gật đầu, đi đến sofa phòng khách cầm cặp xách, lúc này Vịnh Hân đã mang xong đôi giày da màu trắng, đang đứng chờ cậu, “A Vũ, chúng ta cùng nhau ngồi xe nhé?”

Cậu đi đến cửa, mở tủ giày lấy ra đôi giày da màu đen. “Anh đi xe đạp.” Xe này là cậu mới mua hôm trước, đã từng chờ Vịnh Hân đi hóng gió.

“Xe đạp.” Cô lẩm bẩm, suy nghĩ một chút. “Em cũng muốn đi xe đạp giống anh.” Cô cười ngọt ngào.

Cậu đi giày vào, xoay người nói với dì Lâm đang đứng ở cửa bếp: “Bọn con đi đây.”

“Tạm biệt bà.” Vịnh Hân ra sức vẫy tay.

“Tạm biệt.” Dì Lâm mỉm cười, nhìn hai người đi ra cửa, lúc này mới trở lại bếp dọn dẹp.

Vịnh Hân kéo tay trái của Lương Hàn Vũ. Nói: “Em cũng muốn đi xe đạp.” Cô nhìn cậu.

“Em còn nhỏ quá, lớn một chút sẽ học chạy xe nhé.” Cậu dắt cô bé đi qua thảm cỏ, đứng cạnh đường cái.

“Nhưng mà... Em không muốn một mình ngồi xe đến trường mẫu giáo.” Cô mếu máo, có chút không vui, cô muốn ở cùng một chỗ với A Vũ.

Cậu cúi đầu nhìn cô. “Khi tan học anh sẽ gặp em.”

“Tan học là khi nào?” Cô thò tay vào túi trên thân váy móc ra một viên chocolate rồi bóc vỏ.

“Không thể ăn nữa.” Cậu nói, bụng nhỏ của cô đã muốn nứt ra mà cô vẫn cứ ăn không ngừng.

“Nhưng mà ăn rất ngon.” Cô đem vỏ kẹo vứt xuống mặt đất.

“Không được vứt rác bừa bãi, nhặt lên.” Cậu hơi nhú mày.

“A!” Cô nghe lời nhặt lên, nhìn trái nhìn phải không thấy thùng rác, vì thế giơ cao tay. “Này! Cho anh!”

“Bỏ vào túi ấy.” Cậu nói.

Vĩnh Hân hơi mím môi, cô ghét rác rưởi, suy nghĩ một chút rồi nở nụ cười, đem vỏ kẹo bỏ vào túi cậu, sau đó cười khanh khách.

“Vĩnh Hân...”

“Xe đến rồi.” Cô chạy đến phía trước, tiếng cười khanh khách lan ra bốn phía, thấy trò đùa dai của mình rất thú vị.

Lương Hàn Vũ chỉ biết lắc đầu, nhìn thấy cô bé lên xe rồi mới đến gara lấy xe đạp. Vĩnh Hân hoạt bát hiểu động, cậu tin cô đến nhà trẻ sẽ như cá gặp nước.

Đúng như Lương Hàn Vũ dự đoán, Vĩnh Hân ở nhà trẻ quen rất nhiều bạn, cô bé cũng cực kỳ thích đến trường. Nhưng không ngờ mấy ngày sau, cô giáo của Vĩnh Hân lại đột nhiên đến tìm cậu trong giờ học vì Vĩnh Hân đánh nhau với người khác.

“Đánh nhau?” Lương Hàn Vũ hơi không tin, cậu nhớ rõ cô bé hòa nhập rất tốt với bạn bè mà.

Cô giáo Phùng gật gù đầu, cô mặc quần jean áo thun, tóc cột đuôi ngựa, đeo kính cận, chừng hai mươi tuổi, diện mạo bình thường, nhưng trông có vẻ dễ gần.

“Là Vĩnh Hân đánh cậu bé kia trước.” Phùng Giai Dung nói xong thì hai người cùng nhau đi qua sân thể dục “Cô bé hiện giờ cứ ngồi ở góc phòng học, không chịu động đây cũng không chịu nói chuyện cho nên tôi nghĩ nên đến tìm em.”

“Vì sao lại đánh nhau?” Cậu hỏi.

“Vốn mấy đứa đang chơi rất vui vẻ, Vĩnh Hân khi đó đang vẽ thì Vương Đạt đi qua thấy bức tranh của cô bé liền giễu cợt cô, nói là môi là màu đỏ, không phải màu tím, muốn sửa giúp cô bé. Cô bé không thuận theo nên hai đứa cãi nhau.” Cô sửa lại kính một chút, nhìn Lương Hàn Vũ. “Vĩnh Hân không thích màu đỏ sao?” Cô đã quan sát thấy không có bức tranh nào của Vĩnh Hân có màu đỏ.

Lương Hàn Vũ gật nhẹ đầu, cậu đoán có lẽ đây là di chứng lưu lại sau vụ bắt cóc lần trước, tuy Vĩnh Hân không nhớ rõ nhưng tiềm thức cô đã bắt đầu bài xích máu tươi cùng những vật có màu đỏ.

“Bọn chúng vì vậy mà đánh nhau?” Cậu hỏi.

“Đó chỉ là bắt đầu, sau đó Vương Đạt bắt đầu nói lung tung, nói bức tranh cô vẽ cha trông rất xấu xí, giống yêu quái, cô bé liền đánh người, tôi chưa từng thấy Vĩnh Hân tức giận như vậy. “Sau đó cô bé ngồi một chỗ không nói gì, chúng tôi khuyên thế nào cũng không được.”

Lương Hàn Vũ vuốt cằm, tỏ vẻ đã hiểu.

Hai người mở cửa ra đi vào, sau đó Phùng Giai Dung thuận tay đóng cửa lại để tránh mấy đứa trẻ chạy ra ngoài. Lương Hàn Vũ đi ngang qua hầm tàu hỏa, xích đu, bập bênh, ... đủ các loại đồ chơi khác nhau đến lớp Vĩnh Hân. Cậu cởi giày đi vào, mấy đứa trẻ đều nhìn về phía cậu, vì cậu đã tới đây vài lần nên bọn chúng đều nhận ra cậu, nghĩ cậu là anh trai của Vĩnh Hân.

“Anh ơi, Vĩnh Hân ở đây nè.” Một bạn nhỏ chỉ vào góc tường.

Lương Hàn Vũ thấy Vịnh Hân đang ngồi xổm trước giá sách, nép vào góc tường, tay cầm chặt tranh vẽ, đầu cúi thấp, tóc tai hỗn loạn, nghe tiếng giáo viên đang cố duy trì trật tự phía sau.

Cậu ngồi xổm trước mặt cô, nâng đầu cô lên. “Vịnh Hân.” Cậu thấy cô bé cắn môi, hốc mắt ầm ầm nước.

“A...” Cô khóc thút thít, mặt mũi nhăn nhó. Giây tiếp theo liền khóc lớn. “A Vũ, A Vũ...” Cô bé lao đến cậu, ôm cổ cậu. “A Vũ...”

Lương Hàn Vũ ôm lấy cô, vỗ nhẹ lưng cô. Cô gục vào gáy cậu khóc lớn, hai chân vúi lấy eo cậu, gắt gao bám lấy cậu.

Lương Hàn Vũ nói với Phùng Giai Dung đứng cạnh. “Em mang cô bé ra ngoài đã.”

“Cũng được.” Cô khẽ gạt đầu, thấy đám trẻ trong lớp đang trợn to mắt nhìn cảnh ấy.

Lương Hàn Vũ ôm cô ra khỏi phòng học, tiếng khóc của cô thật kinh thiên động địa khiến cậu thấy ong ong lỗ tai. Cậu đi lại chỗ xích đu, sau đó ngồi xuống đẩy nhẹ, lấy khăn tay trong túi ra lấy nước mắt cho cô bé.

“Em muốn về nhà.” Vịnh Hân nói. “Không muốn đi học nữa.” Cô lớn tiếng nói, nước mũi nhiều xuống.

“Hư nào.” Cậu lau sạch nước mũi cho cô.

“A Vũ...” Tiếng cô mơ hồ truyền tới dưới chiếc khăn tay. “Sao cha không về? Có phải cha không cần em không?” Cô chớp chớp đôi mắt vẫn còn ướt nước.

Cậu cất khăn tay, cởi sợi thun trên đầu cô, thắt lại tóc cho cô. “Cha em đang đi làm.”

“Nhưng mà A Đạt kia nói... Cha sẽ không quay về, không cần em nữa.” Cô lại bắt đầu khóc.

A Đạt? Lương Hàn Vũ nghĩ ngợi một chút. Chắc là Vương Đạt đã đánh nhau với cô. “Em tin lời cậu ta sao?”

“Nhưng mà... cha vẫn không về.” Cô chu môi, cúi đầu nhìn chằm chằm bức tranh trong tay, nước mắt len trào lên, bả vai co rúm lại. “Người khác đều có mẹ, Vịnh Hân lại không có, mẹ em đâu?” Cô ngẩng đầu liếc trộm cậu.

“Dì Lâm cũng giống mẹ mà.” Cậu lau nước mắt tràn ra từ khóe mắt cô.

“Nhưng không phải là mẹ thật.” Cô khóc thút thít. “Mẹ người khác ai cũng xinh, cũng trẻ hết.”

Cậu hơi cười, lấy dây cột lại tóc cô. “Mẹ Vịnh Hân đã đi đến một nơi rất xa.” Cậu chỉ vào khoảng không.

Cô ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng. “Sao lại muốn đi? Bà ngồi máy bay đi sao?”

Cậu đẩy nhẹ xích đu. Gió lạnh từ từ thổi qua hai người. “Không phải máy bay, có lẽ là tên lửa, so với máy bay nhanh hơn nhiều.” Cậu tùy tiện nói.

“Em cũng muốn ngồi tên lửa.” Cô ra sức gạt đầu.

“Không phải ai cũng có thể ngồi trên đấy. Về sau Vịnh Hân lớn lên mới có thể ngồi.”

“Vì sao?” Cô ngắt lời cậu.

“Đây là quy định.” Cậu đáp ngắn gọn.

“Vì sao?” Cô hỏi dồn. “Sao mẹ người khác không ngồi tên lửa? Không công bằng.” Cô lớn tiếng nói.

“Vịnh Hân, thế giới này không có công bằng.”

“Vì sao?” Cô bĩu môi bướng bỉnh hỏi. “Em muốn có mẹ, người khác đều có, sao em không có?”

“Vịnh Hân, không phải em muốn có thứ gì thì sẽ có cái đó.” Cậu tháo bên tóc còn lại của cô bé ra, thắt thắt.

“Vì sao?” Cô tỏ vẻ không hiểu. “Em không phải có rất nhiều đồ vật này nọ sao?”. Co chỉ muốn có một người mẹ thôi, sao lại không được?

Cậu cột chắt tóc cho cô, lau khô nước mắt trên mặt, sau đó bế cô lên. “Đi học nào.”

Cô vừa nghe lại bắt đầu gào thét: “Em không muốn, em phải ở chung với A Vũ.” Cô cố sống cố chết ôm lấy cổ cậu. “Không muốn đi học đâu.” Cô đem mặt chôn trên vai cậu.

Cậu thở dài, thật phiền phức. “Vĩnh Hân sao lại không ngoan vậy?”

“Không ngoan thì không ngoan thôi.” Cô trả lời tùy hứng.

Cậu nheo mắt, ngồi lại trên xích đu, bắt đầu đong đưa.

“Đu cao nữa, cao nữa.” Cô kêu to, theo nhịp cao thấp của xích đu mà tiếng cười ngày càng rõ hơn.

Gió nhẹ thổi làm rối mái tóc tỉ mỉ của Lương Hàn Vũ, cậu lộ ra ý cười mơ hồ, bên tai tràn ngập tiếng cười đáng yêu của Vĩnh Hân, sau đó cậu bỗng nhiên đu chậm lại, cuối cùng từ từ dừng hẳn.

“A Vũ, đẩy tiếp đi, đẩy tiếp đi.” Vĩnh Hân vẫn còn muốn liên reo lên.

“Vĩnh Hân rất thích chơi xích đu sao?” Cậu cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô.

Nàng gật mạnh đầu. “Không ai chơi giỏi bằng em đâu. Vĩnh Hân có thể đu cao như vậy này.” Tay cô không ngừng giơ cao, thậm chí muốn đứng lên đùi cậu để chứng tỏ cô có thể đu rất cao.

Lương Hàn Vũ vội vàng dè vai có xuống. “Được rồi, anh biết rồi.” Lúc này cô mới ngoan ngoãn dừng lại.

“Vĩnh Hân.” Cậu nâng mặt cô lên.

“Chuyện gì?” Cô mỉm cười, lấy tay vuốt tóc cậu. “Rối rồi.” Cô chưa từng tóc cậu rối bao giờ.

“Nếu em không đến trường học thì sẽ không thể chơi xích đu nữa.” Cậu nói.

Nghe vậy, cô nhú mồm, có chút khó xử, cô thích xích đu nhất, làm sao bây giờ?

Cậu lại nói: “Với lại, em đã đồng ý với cha sẽ ngoan ngoãn đi học mà không phải sao?”

Cái này thì... cô lại bĩu môi, lập tức cúi đầu nhìn bức tranh vẽ bằng màu sáp trong tay. “Nhưng mà... nhưng mà... em ghét A Đạt kia.”

“Vậy thì em đừng để ý đến cậu ta nữa.” Cậu ôm lấy cô. “Có nóng không?” Bọn họ đang ngồi dưới nắng gắt.

“Có.” Cô gật đầu, trán chảy ít mồ hôi.

“Về nhà anh sẽ làm nước cam cho em uống nha.” Cậu ôm cô về phòng học.

“Sao bây giờ không thể uống?” Cô nuốt nước miếng.

Cậu lắc đầu, nhìn thấy Phùng Giai Dung đang đi về phía bọn họ. “Tôi đang định đi đưa Vĩnh Hân về phòng học.” Cô mỉm cười nói: “Với lại, em cũng nên về lớp đi.”

Vĩnh Hân ôm nhanh lấy Lương Hàn Vũ, không tính buông tay. “A Vũ, em muốn đi theo anh.” Cô nhìn anh.

“Vĩnh Hân không được hư.” Phùng Giai Dung lắc đầu. “Đi nào, chúng ta về phòng học đi.” Cô vươn hai tay muốn ôm lấy cô bé vì cô thấy Vĩnh Hân còn đi tắt trắng còn chưa đi giày.

Vĩnh Hân bĩu môi, do dự. “A Vũ.” Cô ngẩng đầu nhìn cậu, thấy cậu lắc đầu, cô gục đầu xuống, một lát sau mới nói: “Được rồi.” Cô thở dài thật mạnh, hiểu được mình không thể không nghe lời.

Phùng Giai Dung đưa tay ôm lấy cô.

Vĩnh Hân nói: “Anh phải mau tới đón em đó.” Cô khẽ bĩu môi, trong lòng vẫn có chút không muốn. Cậu khẽ gật đầu.

Phùng Giai Dung lập tức nói: “Em cũng mau về lớp đi.” Thật ra cô không nên đi tìm cậu, nhưng cô dùng hết cách cũng không thể khiến Vĩnh Hân rời khỏi góc tường được nên không thể không dùng đến hạ sách này, quả nhiên, cậu bé này có cách.

Lương Hàn Vũ chào Phùng Giai Dung xong liền xoay người bước đi.

“A Vũ, A Vũ, nhớ phải nhanh tới đó.” Vĩnh Hân kêu lớn.

Lương Hàn Vũ quay đầu liếc nhìn Vịnh Hân một cái, sau đó mới tiếp tục đi.

Phùng Giai Dung thấy dáng vẻ lưu luyến của Vịnh Hân không khỏi buồn cười, ai không biết còn nghĩ bọn họ đã xa nhau mấy ngày mất.

Có điều, sau khi biết hoàn cảnh nhà Vịnh Hân, cô có thể lý giải hành vi này của cô bé. Dù sao mẹ cô bé đã sớm qua đời, cha lại đi làm ăn xa, trong lòng Vịnh Hân nhất định tràn ngập cảm giác không an toàn. Hiện tại người mà cô bé có thể dựa dẫm chỉ còn Lương Hàn Vũ, cho nên vừa thấy đã muốn bám lấy cậu.

Nhưng thấy Lương Hàn Vũ trưởng thành sớm như vậy lại khiến cô phải thở dài. Hành vi cử chỉ của cậu bé thành thực hơn bạn cùng lứa rất nhiều, tuy tốt thì có tốt nhưng trưởng thành sớm như vậy cũng sẽ khiến cậu đánh mất đi sự hồn nhiên nên có của trẻ thơ.

“Cô giáo ơi, nóng quá.”

Tiếng Vịnh Hân khiến Phùng Giai Dung ngừng suy tư, lúc này cô mới phát hiện mình vẫn đang đứng tại chỗ, cô lập tức ôm Vịnh Hân đi vào phòng học.

Vịnh Hân nhìn theo bóng dáng Lương Hàn Vũ đã càng lúc càng xa, ngọt ngào mỉm cười. Chờ chút nữa về nhà là cô sẽ được uống nước cam rồi, A Vũ làm nước cam là ngon nhất, cô rất thích. Cô khẽ nuốt nước miếng, trong lòng rất vui vẻ, về phần chuyện đánh nhau khi này đã sớm bị cô quên lên chín tầng mây rồi. Cô thầm mong A Vũ nhanh đến đón cô, cậu đạp xe chở cô về nhà, sau đó hai người cùng nhau uống nước cam lạnh, đây là chuyện hạnh phúc nhất.

2. Chương 2

Hoàng Thục Tư nhìn quyển sách Toán trên bàn, có chút lơ đãng, ánh mắt cô thỉnh thoảng liếc về người bên cạnh, cô đã chú ý cậu từ rất lâu rồi.

Hồi mới lên quốc trung, cô đã có ấn tượng về cậu. Cậu tuy ít nói, nhưng điển trai, khuôn mặt lạnh lùng, cho nên tự nhiên khiến nữ sinh chú ý đến, tuy rằng cậu không phải điển trai nhất trường, nhưng bởi vì bề ngoài lạnh lùng rất giống nhân vật nam trong truyện tranh nên khiến không ít thiếu nữ đem lòng ái mộ.

Mà cô cũng là một trong số đó, nhưng cô không phải ngay từ đầu đã có hứng thú với cậu. Lúc mới vào trường có chút ấn tượng với cậu, nhưng vẫn chưa thấy cảm mến, vì khi đó cô đang vội theo đuổi nam sinh cùng lớp, cho nên cũng không để ý nhiều đến cậu.

Nhưng về sau, bọn họ được phân đến chung một lớp, lúc này cô mới lần nữa chú ý đến cậu. Vì vậy cô biết được cậu với Diệp Vịnh Hân học tiểu học cùng trường đang ở chung một chỗ. Hai người quan hệ không rõ, trước kia tất cả mọi người đều nghĩ họ là anh em, sau mới phát hiện họ của họ không giống nhau. Vịnh Hân cứ năm ba hôm lại chạy đến lớp tìm cậu nên học sinh trong lớp đều biết cô bé.

“Lương Hàn Vũ.” Hoàng Thục Tư khẽ kêu.

Tay phải cậu vốn đang viết bài liền ngừng lại, nhìn cô nghi hoặc.

“Đề này mình không hiểu, cậu có thể giảng ình chút được không?” Cô nở nụ cười mà cô tự nhận là đầy hấp dẫn. Cô đã lãng phí một năm đợi cậu để ý đến cô, nghĩ ý với cô, hiện tại cô không muốn lãng phí thời gian thêm nữa, cô phải chủ động theo đuổi thôi.

Lương Hàn Vũ nhìn đề bài mà cô đưa, khẽ gật đầu sau đó lập tức viết ra cách làm và đáp án, rồi sau đó đưa cho cô.

Hoàng Thục Tư có chút kinh ngạc, nhưng lập tức nói: “Có thể phiền cậu giảng ình một chút không?” Cô lại mỉm cười, cô cần tờ giấy này làm cái gì chứ.

Lương Hàn Vũ kinh ngạc, cậu nhớ rõ thành tích của cô từ trước đến nay không tồi, sao lại không hiểu cách làm mà cậu đưa? Nhưng cậu cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

“Chỗ nào cậu không hiểu?” Cậu cầm tờ giấy trên bàn cô.

“Cậu có thể giảng từ đầu ỉnh được không?” Cô vẫn cười, cảm thấy cậu thật ngốc, đề bài này cô đã hiểu từ lâu, chẳng qua là muốn tạo cơ hội trò chuyện giữa hai người thôi, không tin cậu không hiểu ý tứ của cô.

Lúc cậu giảng bài, cô thừa dịp dựa sát vào bên trái cậu, cậu tựa hồ không phát giác, vẫn chuyên tâm nói.

“Đã hiểu chưa?” Cuối cùng cậu cũng nói xong.

Cô dứt khoát đem ghế kéo đến cạnh cậu, lấy sách Toán đặt trên bàn cậu. “Còn đề này mình cũng không hiểu, cậu có thể tiện thể giảng ỉnh luôn được không?” Cô chấp tay thành hình chữ thập năn nỉ cậu.

Lương Hàn Vũ liếc nhìn cô, dừng hai ba giây, sau đó mới nói: “Chương này cậu cũng không hiểu?”

“Đúng vậy. Mình ghét Hàm số nhất.” Cô tỏ ra buồn rầu, định bụng để cậu giảng tiếp một đề thừa dịp đó trò chuyện với cậu.

Lúc này, người ngồi trước Lương Hàn Vũ quay xuống. “Này! Mấy cậu đang nói gì vậy?” Cậu ta thấy hứng thú hỏi, cậu ta nghe được tiếng người nói chuyện với nhau phía dưới nên mới tò mò quay xuống.

“Không có gì.” Hoàng Thục Tư trừng mắt liếc cậu ta một cái, ý bảo cậu quay lên.

Cao Đức Duy không tin, ngay cả ghế đều kéo qua đây mà bảo không có gì. “Cô giáo từ đầu đã nói lúc tự học không được nói chuyện với nhau.” Cậu chỉnh lại gọng kính. “Cẩn thận bị cô giáo bắt gặp đấy.”

Hoàng Thục Tư rất muốn khâu cái miệng rộng của cậu ta lại. “Mình đang hỏi Lương Hàn Vũ bài Toán, cậu cũng muốn nghe cùng sao?”

Cao Đức Duy cười nói: “Vậy thì không cần, nhưng mà, mình rất muốn biết đề khó cỡ nào mà có thể làm khó cậu.” Lời cậu ta mang ý trêu chọc, Hoàng Thục Tư chính là một trong mười học sinh xuất sắc của lớp, cậu mới không tin chỉ là bài tập trong sách giáo khoa mà cô cũng không hiểu, căn bản là có ý đồ khác thôi.

“Cậu phiền quá đi.” Hoàng Thục Tư trừng mắt với cậu ta, lập tức nói với Lương Hàn Vũ. “Đề này nữa, làm phiền cậu.”

Lương Hàn Vũ bình tĩnh nói: “Cô giáo tới.”

Hai người bọn họ một giây sau liền phản ứng, Cao Đức Duy lập tức xoay người, Hoàng Thục Tư cả người lẫn ghế đều mang về chỗ ngồi, tay trái nhanh tay lấy cuốn sách giao khoa về, vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh nhìn chằm chằm cuốn sách, rồi lại trộm liếc ra cửa... Kỳ quái, không thấy cô giáo.

“Này! Cô giáo đâu?” Cao Đức Duy lúc này mới xoay người, cậu ta chẳng hề thấy cô giáo.

“Đi qua rồi.” Lương Hàn Vũ lạnh nhạt trả lời, lại tập trung vào cuốn sách giáo khoa.

“Đi qua rồi?” Vẻ mặt Cao Đức Duy hiện nét nghi hoặc. “Cậu không gạt mình chứ?” Cậu nghi ngờ nói.

Lương Hàn Vũ không trả lời.

Cao Đức Duy lại cười nói: “Không ngờ cậu mà cũng gạt người, không tòi đâu! Mình còn nghĩ cậu giống đầu gỗ.”

“Cao Đức Duy, em lại nói chuyện.”

Tiếng nói này làm Cao Đức Duy khẽ run, cậu ta nhanh chóng xoay người, không quên làm mặt quỷ, thật xui xẻo! Là cô giáo, cậu lại trùng hợp bị tóm.

Hoàng Thục Tư liếc mắt nhìn Lương Hàn Vũ, cậu ấy giống như chưa xảy ra chuyện gì, tiếp tục đọc sách. Hoàng Thục Tư trong lòng quyết tâm, một ngày nào đó cô phải cho cậu biết đến sự tồn tại của mình. Đối với cậu nhỏ này, cô cực kỳ tin mình sẽ thành công.

###

“Vĩnh Hân, cậu muốn đi đâu?”

Hồng Quân Huệ chạy theo cô bé, tay cầm ống kẹo, tóc ngắn không nghe lời rối tung, ngũ quan có chút nam tính trẻ con. Cô mặc áo thun màu nâu và quần lửng màu xanh, chân đi đôi giày thể thao màu trắng.

“Mình muốn đi tìm A Vũ.” Khuôn mặt tròn tròn của Vịnh Hân đỏ hồng, tóc cột hai bên, người mặc một bộ váy liền không tay màu vàng nhạt, tay cầm tranh vẽ và bài thi.

Hồng Quân Huệ mắt tròn trố, “Mình biết rồi.” Vịnh Hân hai ba ngày liền chạy đến khu trung học, mọi người chỗ đó đều đã biết cô.

“Mình thi được sáu mươi điểm, A Vũ nhất định rất vui.” Cô cười rạng rỡ. “A Vũ dạy mình đã lâu.”

“Dạy đã lâu mà cậu chỉ thi được có sáu mươi điểm?” Hồng Quân Huệ lắc đầu, cô tùy tiện thi không một trăm thì cũng được chín mươi tám điểm.

Vịnh Hân khẽ nhíu mày, nhìn bài thi thở dài. “Môn Toán này thật đáng ghét, mình nghĩ đã lâu vẫn không biết phân số nó có ứng dụng gì, tính toán cộng trừ rất đơn giản, lúc mình mua đồ cũng tính tiền như vậy, nhưng phân số thì sao chứ?”

“Cũng không khác nhiều lắm, cũng là tính toán thôi.” Hồng Quân Huệ nói.

“A Vũ cũng nói vậy, anh ấy còn lấy nước cam ra làm ví dụ, cái gì một phần tư ly, một phần hai ly,...” Cô nhíu mày, “Cái đó có gì quan trọng sao? Mình uống nước cam trước giờ đâu cô nghĩ nhiều như vậy?”

Hồng Quân Huệ cười to thành tiếng. “Anh A Vũ trả lời thế nào?” Cô tò mò hỏi. Cô gặp Lương Hàn Vũ đã không dưới trăm lần, còn từng đến nhà Vịnh Hân chơi, cho nên bọn họ cũng xem như thân thiết, cô đối với A Vũ chỉ có hai chữ để hình dung: Hủ nút. Thực ra cô cũng có ba anh trai, nhưng mà không ai tính tình giống như Lương Hàn Vũ, không phải nói anh ấy không tốt, chỉ là... Aizz! Chỉ là quá trầm lặng, may là anh ấy điển trai, cho nên ngắm anh cũng coi như dưỡng mắt, nếu không thật đúng là khổ hình.

“A Vũ không nói gì, anh ấy chỉ khẽ cười rồi lại tiếp tục dạy mình.” Vịnh Hân bước đến cầu thang.

“Mình cũng nghĩ vậy.” Hồng Quân Huệ lại nói: “Vịnh Hân, mình thấy anh A Vũ rất giống một loại người.”

“Người nào?” Vịnh Hân đứng lại, xoay người hỏi.

“Quản gia kiêm bảo mẫu của cậu.” Cô lạnh lùng nói. “Đi nhanh đi, đừng đứng đây chắn đường người khác.”

Vịnh Hân lúc này mới tiếp tục đi lên. “Quản gia? Bảo mẫu?” Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi, A Vũ rất săn sóc cô, đối tốt với cô, như vậy là quản gia à?

“Vịnh Hân, sao lại ở đây? Đến tìm A Vũ à?”

Vịnh Hân ngẩng đầu nhìn người trước mặt, là anh Ba của Quân Huệ tên Hồng Đại Phong, hiện đang học Cao Một, nhỏ hơn Lương Hàn Vũ một tuổi.

“A Huệ em cũng đến đây?” Cậu xoa đầu em gái.

“Này! Đừng đùa em.” Hồng Quân Huệ trừng mắt liếc cậu một cái. “Đã nói anh ở trường đừng tỏ ra quen biết em vậy mà anh lại quên.”

Cậu nhe răng cười, “Ừ, anh quên mất em không muốn gặp bọn anh.” Đầu óc em gái cậu có ý tưởng thật kỳ cục, lại không muốn cậu cùng anh Hai ở trường chào hỏi cô bé, nói gì mà ghét người khác biết họ là anh em.

“Hừ!” Cô lập tức nói với Hồng Đại Phong: “Tạm biệt.” Cười ngọt ngào, tiếp tục đi về phía trước.

Hồng Quân Huệ chưa nói hết câu tạm biệt đã đi rồi khiến Hồng Đại Phong lắc đầu, em gái cậu thật không đáng yêu.

Vịnh Hân đi lên lầu ba, có chút hỗn hển. Cô đang tính có nên dừng lại nghỉ không thì nghe có người nói với cô: “Em gái nhỏ, lại gặp em rồi.”

Vịnh Hân khó hiểu nhìn người vừa nói, cô nhớ chưa gặp người này bao giờ.

“Vịnh Hân, đừng để ý anh ấy.” Hồng Quân Huệ lôi tay áo cô đi. “Bọn họ chính là ăn no rảnh rỗi, thích chọc phá người khác.”

“A Huệ, sao cậu lại tức giận? Anh ấy không có ác ý mà.” Vịnh Hân nói, lấy tay lau mồ hôi trên trán, đột nhiên cô thấy một bóng người đi ra từ phòng học.

“A Vũ!” Cô vui vẻ kêu to, lập tức chạy tới chỗ cậu.

Lương Hàn Vũ xoay người, thấy cô chạy về phía cậu, cậu đứng lại, chờ cô đến trước mặt mình.

“A Vũ, anh xem này.” Cô cười đưa bài thi cho anh. “Sáu mươi điểm nhé!” Cô hồn hồn nói.

Hồng Huệ Quân tròn trắng mắt, chuyện này mà cũng lớn tiếng khoe khoang vậy sao? Quả nhiên, cô nghe tiếng cười khê bốn phía.

Lương Hàn Vũ nhận bài thi, còn thật tâm nhìn qua những chỗ cô giải sai, có chỗ là tính toán sai một chút, có chỗ là không làm hết đề, nhưng mà, phân số hôm qua cậu dạy thì tính đúng rồi.

“Không tồi.” Cậu nói.

Cô mỉm cười, “Em cũng nghĩ vậy. Với lại, giáo viên khen bức tranh em vẽ rất khá, được dán lên bảng tin.” Cô đưa bức tranh ra.

Lương Hàn Vũ nhìn thấy cô vẽ một con voi lớn cùng hai chú voi con rất đáng yêu, cậu xoa đầu cô khen: “Tốt lắm.”

Cô cười rất vui vẻ. “Vậy...Em có được thưởng không?”

Lương Hàn Vũ nhướn mày. “Thưởng?”

Cô thận trọng gật khê, nhẹ nuốt nước miếng. “Em muốn mua ít đồ, anh cho em hai mươi đồng được không?” Ánh mắt cô tràn ngập chờ mong.

Hồng Huệ Quân đứng sau suýt chút nữa bật cười, thì ra đây mới là mục đích của Vịnh Hân.

“Em muốn mua gì?” Lương Hàn Vũ bình thản hỏi.

“Đạ...” Vịnh Hân nhăn nhăn mũi, có chút khó xử.

Lương Hàn Vũ trong lòng rõ ràng. “Em muốn mua đồ ăn?”

Vịnh Hân cười gật đầu, lập tức lại lắc đầu. “Không phải, không phải.” Nếu nói sự thật, A Vũ sẽ không cho cô tiền.

“Không được nói dối.” Cậu trầm giọng nói.

Vịnh Hân liếc trộm cậu một cái, mới mở miệng. “Được rồi! Em muốn đi canteen mua bánh mì.”

“Bánh mì mới có mười đồng.” Lương Hàn Vũ chớp mắt.

Miệng cô cười đắc ý nói: “Người ta còn muốn ăn kẹo ống nữa.”

Cô bé này, tiếng cười xung quanh lại lớn hơn. “Nếu cô bé muốn ăn thì mua cho cô bé đi!” Có người nói giúp cô.

Lương Hàn Vũ khê nhú mày, không để ý bọn họ, chỉ nói: “Có ăn cơm trưa không?”

“Ăn.” Cô mỉm cười, vỗ vỗ bụng.

“Mới cơm nước xong sao lại đói rồi?” Bụng nhỏ của cô trông như sắp nứt ra, theo lý là rất no mới đúng. “Thèm ăn?”

Cô gật gật đầu, cậu thở dài trong lòng. “Anh đã nói rồi, không thể ăn nhiều vậy.”

“Cô bé còn nhỏ, khó tránh khỏi tham ăn mà!”

Vịnh Hân hơi xoay đầu, phát hiện một chị gái xinh đẹp đang đứng cạnh Lương Hàn Vũ.

“Vịnh Hân muốn ăn gì, chị dắt em đi mua được không?” Hoàng Thực Tư xoa đầu cô bé.

Vịnh Hân sững sốt một chút. “Chị là ai?” Cô chớp chớp mắt, có chút nghi hoặc, cảm thấy cô ấy có chút quen mắt nhưng không nhớ là đã gặp ở đâu.

“Chị là bạn học của Lương Hàn Vũ.” Cô mỉm cười nói. Chiêu này thật thông minh. Chỉ cần lấy lòng Vĩnh Hân trước, sau đó có thể là bạn tốt với Hàn Vũ rồi.

“Lại là một kẻ nịnh bợ.” Hồng Quân Huệ nói thầm, khinh thường lắc đầu, chiêu này cô đã gặp nhiều, trên cô có ba anh trai, các cô gái đến nhà hỏi cô tình hình các anh trai không ít, chính là loại tươi cười giả nhân giả nghĩa này.

“Mình dắt Vĩnh Hân đi canteen nha.” Cô nói với Lương Hàn Vũ, chủ động nắm lấy tay Vĩnh Hân.

Mặt Vĩnh Hân hiện lên vẻ hồ nghi, nhưng mà, có người muốn mời cô ăn nên dĩ nhiên mặt mày rất hớn hở. “Chúng ta đi thôi!” Cô lắc lắc tay Hoàng Thục Tư.

Lương Hàn Vũ nhìn chằm chằm Vĩnh Hân, lắc lắc đầu. “Sao lại tùy tiện ăn đồ người khác mời như vậy? Nhỡ gặp phải người xấu thì sao?”

Hoàng Thục Tư hơi xấu hổ nói: “Mình đâu phải người xấu.”

Lương Hàn Vũ nhìn cô, bình tĩnh nói: “Mình không có ý này, chỉ tiện thể dạy Vĩnh Hân thôi.”

“A Vũ, em biết mà, anh đã nói rất nhiều lần rồi, không thể nhận đồ của người lạ, cũng không thể đi cùng họ. Nhưng chị gái này không phải người lạ, chị ấy là bạn học của anh mà.” Vĩnh Hân nói.

Hồng Quân Huệ ở cạnh ăn nốt viên kẹo cuối cùng, lắc đầu, Vĩnh Hân đúng là ngốc nghếch, ngay cả mục đích của cô nàng kia mà cũng không rõ, nhưng mà cũng khó trách, dù sao Vĩnh Hân không giống cô đã xem qua nhiều cảnh như thế này.

“Cho dù là bạn học cũng giống nhau, không thể tùy tiện ăn đồ người ta mời được.” Mắt Lương Hàn Vũ nhìn Vĩnh Hân chằm chằm, biểu đạt rõ ràng ý kiến.

“Không cần nghiêm khắc như vậy!” Hoàng Thục Tư nhú mi, cậu như vậy cũng hơi không hiểu lý lẽ rồi.

“Em thi sáu mươi điểm không có phần thưởng.” Vĩnh Hân mở miệng oán giận. “Bức tranh em vẽ đẹp như vậy cũng không có phần thưởng.” Cô nắm váy vịn vẹo.

Lương Hàn Vũ khẽ cười, không nói gì, chỉ đi đến trước mặt Vĩnh Hân vươn tay ra, cô bé lập tức tươi cười, chạy đến nắm lấy tay cậu.

“Em muốn mua rất nhiều thứ, kẹo, nước trái cây, bánh mì...”

“Chỉ được chọn một thứ thôi.” Giọng điệu kiên trì của Lương Hàn Vũ vang lại.

“Thật đáng tiếc, chiêu này của chị thất bại rồi.”

Hoàng Thục Tư liếc nhìn cô bé đứng cạnh. “Em nói bậy bạ gì chứ?”

Cao Đức Duy chỉ cười không nói, chỉnh chỉnh gọng kính, lại thoáng nhìn về phía cô bé đi cùng Vĩnh Hân.

A... Vẫn chỉ là đứa bé, ngay lúc hai bọn họ nhìn chằm chằm cô thì cô bé làm mặt quỷ với họ rồi bỏ chạy.

“Trẻ con bây giờ thật hoạt bát.” Cao Đức Duy cười nói. “Nhưng như vậy cũng thật khó hầu hạ.” Hai tay cậu ta đút vào túi quần Tây.

Hoàng Thục Tư không để ý đến cậu ta, đi thẳng vào lớp, khuôn mặt xinh đẹp thoáng hiện lên vẻ tức giận, cô không nghĩ sự việc sẽ không theo ý cô như vậy, lần sau cô sẽ không khinh địch để thất bại như vậy nữa.

###

Nghỉ hè đến, nhưng Vĩnh Hân cũng không vui lắm, bởi vì tuy cô ghét thời gian ồn ào ở trường, nhưng cô cũng ghét mùa hè, ghét mồ hôi, nhất là khi nhớ đến lần bị nhựa đường làm bỏng chân không thoải mái vẫn khắc sâu trong đầu cô, chưa từng biến mất.

Cô nằm trên sofa, uống đồ uống lạnh, có chút buồn ngủ. Cô để ly nước cam lên bàn, đang chuẩn bị xoay người ngủ thì chuông cửa vang lên, cô dụi dụi hai mắt, từ sofa đứng dậy, đã thấy dì Lâm đi từ bếp ra.

“Con đi mở cửa cho.” Vĩnh Hân ngáp một cái, bà cao tuổi rồi, không nên chạy tới chạy lui thì tốt hơn.

“Phải hỏi rõ là ai, trước đừng mở...”

Dì Lâm còn chưa nói xong thì Vĩnh Hân đã mở cửa, cô nhìn người phụ nữ ăn mặc thời trang, đeo kính đang đứng ngoài.

“Dì muốn tìm ai?” Vĩnh Hân nghiêng đầu hỏi, người dì này thơm quá.

“Lương Hàn Vũ có ở đây không?” Bà tháo mắt kính xuống, liếc cô bé trước mặt một cái.

“Nguyệt... Nguyệt Đồng? Cô là Nguyệt Đồng?” Dì Lâm kinh ngạc kêu thành tiếng, vội vàng đi nhanh tới, muốn nhìn kĩ lại.

Người phụ nữ trung niên nhìn về phía bà lão, đôi mắt hiện lên ý đã nhận ra. “Dì Lâm, là bà?”

“Đúng vậy! Là tôi, đã lâu không gặp cô. Mau, mau vào nhà.” Dì Lâm ra cửa, nhiệt tình kéo bà ta vào.

Dương Nguyệt Đồng nhìn quanh phòng khách một cái, trái phải đảo qua, bài trí vẫn như trước. “Tôi đến tìm Hàn Vũ.” Bà lạnh nhạt mở miệng.

Dì Lâm lập tức nói với Vĩnh Hân đang ngơ ngác: “Nhanh đi gọi Hàn Vũ ra đây.” Bà phát tay.

“A!” Vĩnh Hân lập tức chạy ra sân sau, miệng la hét: “A Vũ, A Vũ, mau ra đây.”

“Đến đây, ngồi xuống.” Dì Lâm lôi kéo bà đến sofa ngồi. “Cô mấy năm nay đã đi đâu? Sao một chút tin tức cũng không có vậy?”

“Tôi ra nước ngoài.” Bà trả lời ngắn gọn.

Dì Lâm liếc mắt đánh giá bà ta một chút. “Cô vẫn xinh đẹp như xưa, một chút cũng không đổi.” Bà cười hiền lành nói.

Dương Nguyệt Đồng dáng người cao gầy, ngũ quan xinh đẹp, mái tóc búi sau đầu càng tôn thêm dung mạo tươi sáng, tuy bà đã hơn bốn mươi nhưng trên mặt cơ hồ không thấy nếp nhăn nào, nhưng khuôn mặt xa cách, từ nãy đến giờ không có chút tươi cười nào.

“Mời vừa rồi là...”

“Đó là Vĩnh Hân.” Dì Lâm nói tiếp. “Là con gái của bà chủ, cô không nhớ sao?”

Lúc này, lại nghe thấy tiếng Vĩnh Hân nói. “A Vũ, nhanh lên, nhanh lên.”

Dương Nguyệt Đồng từ sofa đứng lên, nhìn về hướng bếp, chỉ thấy Vĩnh Hân thò đầu ra trước, tay cô bé cầm lấy tay một người khác, đang dùng sức kéo.

“Sao lại thế này?” Lương Hàn Vũ từ bếp đi ra, ánh mắt nhìn về phòng bếp, nhất thời cứng đờ, không nhúc nhích gì hết như pho tượng.

Không khí yên tĩnh như đông đặc lại, hai người chỉ nhìn nhau chăm chú, vài giây sau, Dương Nguyệt Đồng lên tiếng phá vỡ trầm mặc.

“Sao vậy? Không chào ta à?”

Lương Hàn Vũ không nói gì.

Vĩnh Hân cầm tay cậu, hỏi: “A Vũ, bà ấy là ai?” Cô cũng cảm thấy bất thường.

Dì Lâm lập tức đứng lên. “Vĩnh Hân, vào bếp với bà nào.” Vẫn nên để hai người họ nói chuyện riêng với nhau thì tốt hơn.

“Vì sao?” Vĩnh Hân lắc đầu, tỏ ý không muốn.

“Xem ra con sống cũng không tệ lắm.” Bà ta mở túi da, lấy ra thuốc lá và bật lửa, châm lên rồi hít sâu một hơi. “Cha con đâu?” Bà buột miệng hỏi.

“Ra nước ngoài rồi.” Cậu đáp qua loa.

“Thật trùng hợp làm sao, ta về nước, ông ta lại ra nước ngoài.” Bà ta lại ngậm điều thuốc, xuyên qua màn khói nhìn đứa con của chính mình. “Năm năm không gặp, con đã lớn như vậy rồi.” Bà nhìn quanh bốn phía một cái. “Vừa rồi ta về, phát hiện nhà đã có người khác ở, vậy là sao?”

“Nhà bán rồi.” Cậu trả lời.

“Bán rồi? Vì sao?” Bà nhăn mày.

“Để bà nói tốt hơn, là thế này.” Di Lâm tiếp lời. “Ông chủ và Hữu Chính qua Mĩ mở công ty, nên để Hàn Vũ ở đây.”

“Ông ta bỏ con lại đi Mĩ một mình?” Dương Nguyệt Đồng lớn tiếng, lộ vẻ nghiêm khắc. “Ông ta thoải mái thật.”

“A Vũ không phải chỉ có một mình, còn có cháu và dì Lâm ở đây mà.” Vịnh Hân nói. Cô bé cầm lấy cánh tay cậu, có chút sợ hãi nép sau Lương Hàn Vũ, dì này thoạt nhìn thật đáng sợ.

Dương Nguyệt Đồng liếc qua Vịnh Hân. “Mày và mẹ mày thật giống nhau.”

Vịnh Hân vừa nghe, lập tức đứng ra trước. “Cô biết mẹ cháu?” Cô bé mỉm cười hỏi.

Dương Nguyệt Đồng không để ý đến cô, nói với Lương Hàn Vũ: “Cha con không ở đây, vậy đến chỗ ta đi.”

Bà lại ngậm điều thuốc. “Đi dọn dẹp đồ đạc đi.”

Lương Hàn Vũ chưa trả lời, Vịnh Hân đã giành nói: “A Vũ phải ở với cháu, không thể đi.”

“Vịnh Hân.” Di Lâm lắc đầu, ý bảo cô đừng nói, dù sao đây cũng là chuyện của mẹ con họ, người ngoài sao có thể chen vào.

Lương Hàn Vũ cúi đầu nhìn Vịnh Hân một cái, cô bé vẫn cầm tay cậu, một chút cũng không buông.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì?” Dương Nguyệt Đồng chau mày.

Vịnh Hân nhìn Lương Hàn Vũ lắc đầu, vẻ mặt căng thẳng. “A Vũ, anh sẽ ở với em, phải không? Không cần đi nơi khác.” Cô ôm lấy eo cậu, nói với Dương Nguyệt Đồng: “Dì ơi, dì đừng mang A Vũ đi.” Cô bé liềm mạng lắc đầu, cắn chặt môi dưới.

Lương Hàn Vũ xoa nhẹ đầu cô, quay đầu nói với mẹ: “Con phải ở lại đây.” Ánh mắt cậu kiên định.

Dương Nguyệt Đồng nheo mắt lại. “Đây là ý gì? Con tình nguyện ở đây chứ không theo ta về?” Bà nhìn về phía Vịnh Hân. “Là vì đứa con gái này sao? Hay thật! Cha con các người đều phản bội ta vì phụ nữ nhà này, ta đã làm gì có lỗi với các người sao?” Bà bèn nhợn nói.

Vịnh Hân càng ôm chặt Lương Hàn Vũ, lời nói của cô này cô nghe không hiểu, chỉ cảm thấy bà ấy hung dữ thật đáng sợ, như muốn ăn thịt người vậy.

“Nguyệt Đồng, không phải vậy, tôi... Chúng ta ở cùng không được sao? Cô liền ở lại đây, mọi người cũng dễ chăm sóc cho nhau.” Di Lâm vội vàng hòa giải. “Cô vừa về không lâu, nhất định chưa tìm được chỗ ở, không bằng...”

“Không cần.” Dương Nguyệt Đồng lạnh giọng ngắt lời dì Lâm. “Dù sao cho tới giờ trong lòng cha con họ đều không có tôi, tôi cũng không hy vọng lần này nó đổi tính, biết để tâm đến suy nghĩ của tôi.” Bà ngậm điều thuốc, thuận tay gạt đầu thuốc. Đứa bé này từ nhỏ đã không thân thiết với bà, nói thật, bà thậm chí còn không biết trong đầu nó nghĩ gì, lời nói của nó còn ít đến mức đếm trên đầu ngón tay.

“Nguyệt Đồng, sao phải vậy? Mọi người có thể ở cùng nhau...”

“Tôi nói không cần.” Bà lại ngắt lời dì Lâm, lấy tấm danh thiếp trong túi đặt trên bàn trà. “Đây là số điện thoại công ty ta, nếu có việc hãy tìm ta.” Dứt lời bà liền cười mỉa mai. “Nhưng mà, ta nghĩ con sẽ không cần.”

Lương Hàn Vũ không nói gì, chỉ chăm chú nhìn bà với vẻ xa lạ, ngoại trừ lúc đầu khiếp sợ ra, thì ấn tượng lưu lại của bà trong cậu chỉ là một mảnh hổ hững xa cách, năm năm không chút tin tức, thậm chí khiến cậu không thể mở miệng gọi bà một tiếng “Mẹ!”, cậu không biết mình nên phản ứng thế nào.

Dương Nguyệt Đồng tùy tiện ném điều thuốc vẫn nồng đậm khói vào ly nước cam, lại nghe thấy một tiếng kêu kháng nghị.

“A...nước cam của cháu.” Vịnh Hân tức giận chạy về phía trước, cô thích nước cam nhất, cô nắm chặt nắm tay, trợn mắt nhìn bà.

Dương Nguyệt Đồng nhướng lên đôi mày thanh tú, lạnh nhạt nói: “Xem ra, mày đành phải pha một ly khác rồi.” Bà chuyển mắt nhìn đến đứa con đã cao hơn bà, trong lòng có chút tịch mịch, mới nháy mắt đã năm năm trôi qua, không ngờ nó đã lớn như vậy.

Bà tự thấy mình không phải là một người mẹ tốt, đối với đứa con duy nhất này cũng không chăm sóc tốt, hai người không được thân thiết, chỉ có thể duy trì lễ nghĩa cơ bản.

“Ta đi đây!” Bà nói.

Cậu khề gật đầu, cũng không biết nên nói gì.

Bà tự giễu cười, đeo kính râm lên, liền xoay người rời đi, ngay cả đầu cũng không quay lại. Lương Hàn Vũ bất giác nhớ lại trước kia cậu cũng từng đứng ở cửa nhìn mẹ kiên quyết ra đi như vậy, khi đó cậu mới bảy tuổi, tuy rằng đã rất lâu, nhưng cảm giác lại như vừa mới đây.

Dì Lâm thở dài, một lần nữa ngồi xuống sofa, Vịnh Hân chạy đến bên Lương Hàn Vũ, ngẩng đầu hỏi: “A Vũ, dì kia là ai?”

Cậu cúi đầu nhìn cô chăm chú. “Bà là mẹ của anh.”

Vịnh Hân trừng lớn mắt, mẹ... mẹ của A Vũ ư? Là sao? Mẹ A Vũ vẫn còn sống, cô tưởng là...

Cô nháy mắt mấy cái, có chút không dám tin. Cô theo bản năng nhìn phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy Dương Nguyệt Đồng mở cửa xe, tao nhã ngồi vào ghế lái. Một giây sau Vịnh Hân liền hành động, cô phải đuổi theo.

“Dì ơi, chờ một chút.” Nàng kêu to.

Lương Hàn Vũ sửng sốt một chút. Lập tức chạy qua, ôm lấy cô đang lao theo xe. “Làm sao vậy?” Cậu nhíu mày hỏi, cô lại quên mang giày.

Lúc này chiếc xe có rèm che ấy đã chạy đi. Vịnh Hân kêu to: “Dì à, chờ một chút... chờ một chút...” Cô ở trong lòng anh giây giữa.

Lương Hàn Vũ đem cô xoay lại, cho cô đối mặt với cậu. “Làm sao vậy?”

Cô vội vàng khoa tay múa chân. “Mẹ A Vũ đi rồi, mau... A Vũ, mau...” Cô vỗ lên vai cậu, nhìn chiếc xe rời đi.

“Em đang nói gì?” Cậu khề nhướng mày rậm.

“A Vũ có mẹ, phải ở cùng với mẹ mới đúng.” Cô nói.

“Vậy còn em thì sao? Không muốn ở chung với A Vũ sao?” Cậu chăm chú nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô.

Vịnh Hân lắc đầu. “Không phải. Em muốn ở cùng với A Vũ và cả mẹ A Vũ nữa.” Cô kiên quyết gật đầu. “Chúng ta ở chung với nhau.” Cô cười rạng rỡ.

Đáp án của cô làm cậu hơi kinh ngạc. “Vì sao?”

“Bởi vì đó là mẹ A Vũ mà.” Cô thoải mái trả lời. “Nhưng mà dì cũng không nên vứt thuốc lá vào ly nước cam.” Cô nhíu mày.

Cậu khề cười, ôm cô vào nhà, Vịnh Hân đã sắp mười tuổi, nặng hơn trước kia không ít, nhưng đối với cậu cũng không ảnh hưởng gì, bởi vì cậu cao hơn cô rất nhiều, nhưng so với trước kia thì số lần ôm đã giảm bớt rồi, dù sao cô cũng đã lớn rồi.

“A Vũ.” Cô ôm lấy cổ anh. “Vì sao bây giờ dì mới đến tìm anh, bà ở đâu đến?”

“Bà ở nước ngoài về.” Cậu tiện tay đóng cửa lại.

“Vĩnh Hân, sao lại đòi A Vũ ôm? Mau xuống đi.” Di Lâm vừa thấy họ trước cửa lập tức lắc đầu.

“Là A Vũ tự ôm con, không phải con kêu A Vũ ôm.” Vĩnh Hân thanh minh.

“Đều như nhau, mau xuống đi, lớn như vậy còn muốn được ôm.” Di Lâm lắc lắc đầu, cầm ly nước cam trên bàn đi vào bếp, nước này phải đổ đi mới được.

Lương Hàn Vũ đặt Vĩnh Hân xuống sofa, cô tùy tiện cầm tấm khăn trải trên bàn. “Chờ chút nữa mình gọi điện cho dì nha.” Cô vui vẻ cười.

Cậu ngồi xuống bên người cô, nhìn chằm chằm tấm khăn trải. “Bà không muốn ở đây.” Cậu nói, nếu muốn, bà khi này đã không từ chối dì Lâm.

“Vì sao?” Vĩnh Lâm nghi hoặc nói.

Cậu lắc đầu, chợt nhớ ra quần áo còn chưa phơi xong, đang chuẩn bị đứng dậy thì Vĩnh Hân lại đột nhiên ngồi lên đùi cậu, đối mặt nhìn cậu.

“A Vũ.” Biểu cảm của cô còn rất thành thật. “Anh giận dì sao?” Cô nhìn trộm cậu, vẻ mặt nghiêm túc.

Cậu chớp mắt, lắc lắc đầu, bộ dạng bà cụ non kia của cô khiến anh có chút buồn cười.

Cô nghiêng đầu nhìn cậu chăm chú “Vậy sao anh không kêu dì là mẹ?” Cô nghi hoặc nói, hại cô không biết dì kia là ai.

Cậu vuốt ve mái tóc dài của cô, thản nhiên nói: “Bởi vì lâu rồi chúng ta chưa gặp lại.”

“Vì sao dì chưa đi cùng chú Lương và anh bao giờ vậy?” Cô lại hỏi, hai tay khoanh trước ngực, ra vẻ không hiểu.

“Vì bọn họ ly hôn rồi.”

Cô khê nhếch miệng nhỏ, gật đầu tỏ ý hiểu được, trong lớp cô cũng có bạn học có cha mẹ ly hôn, cho nên hiểu cậu muốn nói gì, cô ôm lấy cổ cậu. “A Vũ, đừng đau lòng.” Cô vỗ vỗ lưng cậu.

Lương Hàn Vũ vì hành động của cô mà mỉm cười, kéo cái tay đang đặt trên lưng mình lên, ngửi thấy mùi phấn rôm quen thuộc trên người cô, chỉ cần đến mùa hè là cô lại bị nổi rôm khắp người nên cậu đã thoa cho cô một tầng phấn để giữ khô ráo.

“A Vũ, dì có buồn không?” Cô tiếp tục vỗ lưng cậu.

Cậu hơi gật đầu nhưng lập tức lại lắc đầu. “Sẽ không đâu.”

“Thật sao?” Tiếng thở dài của cô vang bên tai cậu. “Nếu là em, em sẽ rất buồn.”

“Vì sao?”

“A Vũ tốt như vậy, nếu phải xa A Vũ, em sẽ rất rất buồn.” Cô nhìn cậu. “Cho nên dì nhất định cũng rất buồn, nơi này của dì và A Vũ.” Cô chỉ vào ngực mình. “Nhất định rất đau.”

Cậu giật mình, lại nghe cô nói: “Cha không quay về, nơi này của Vĩnh Hân đau ê ẩm, nên A Vũ nhất định cũng như vậy đúng không?” Tay cô vùi vào ngực cậu.

Bàn tay ấm áp của cô chậm rãi chạm vào ngực cậu, Lương Hàn Vũ cúi đầu nhìn tay cô, lại nghe thấy cô nói: “Nếu dì và chú Lương không ly hôn thì tốt rồi.” Cô cau mày.

Lời Vĩnh Hân khiến cậu không biết đáp lại thế nào, hai tay vô thức ôm chặt lấy cô, để cô tựa vào ngực cậu; cậu xoa xoa tóc cô, trong lòng bình thản, tĩnh lặng, cảm giác như khoảng trống mơ hồ trong lòng đã bị cô đem sự quan tâm của chính mình lấp đầy rồi.

Vĩnh Hân dấn hai má vào ngực cậu, nghe thấy tiếng tim đập “Thình thịch, thình thịch!”, cô nhắm mắt lại, vô thức ngáp một cái. “A Vũ?”

“Sao?”

“Em sẽ an ủi anh, anh đừng đau lòng nha.” Cô lấy tay vỗ mạnh lưng cậu.

Cậu khẽ cười, lại nghe cô nói: “A Vũ, anh tốt hơn chút nào chưa?” Cô càng vỗ không ngừng. Mỗi lần cô khóc, A Vũ đều ôm cô vỗ lưng cho cô như vậy, cô tất nhiên không đau lòng nữa, nên cô nghĩ phương pháp này chắc là có ích.

“Anh không sao.” Lương Hàn Vũ nói, nhẹ đẩy cô ra, lau mồ hôi trên trán cô.

Vĩnh Hân cười với cậu. “Về sau lúc A Vũ đau lòng không cần phải sợ, em sẽ an ủi A Vũ nha.” Cô cười rất vui sướng. Trước đây lần nào cũng là A Vũ an ủi cô, bây giờ cô cũng có thể làm như vậy, đột nhiên cô thấy mình vô cùng giỏi giang.

Lương Hàn Vũ chỉ cười không nói gì, Vĩnh Hân lại ngáp, dựa vào ngực cậu. “A Vũ, anh ôm em lên giường được không? Nhưng mà chúng ta phải lén lút, đừng để bà bắt gặp.” Cô ôm cổ cậu, lại ngáp một cái bên gáy cậu.

Cậu ôm lấy cô, bên miệng vẫn mang theo ý cười, khi cậu xoay người đi lên cầu thang thì thấy dì Lâm đi ra từ phòng bếp, cậu thấy bà muốn lên tiếng thì lắc đầu, ôm Vĩnh Hân lên lầu hai.

Dì Lâm cầm ly nước cam mới làm trong tay thong thả quay lại phòng bếp, xem ra đành chờ Vĩnh Hân tỉnh rồi uống vậy. Bà dõi mắt về phía cầu thang, bất giác có chút lo lắng. Thấy cảm tình hai đứa trẻ tốt như vậy, bà đương nhiên rất vui, nhưng hôm nay thấy Dương Nguyệt Đồng trở về, bà khó tránh khỏi có chút phiền muộn. Tuy rằng Nguyệt Đồng và Hữu Chính đã ly hôn nhưng dù nói thế nào thì cô ấy cũng là mẹ của Hàn Vũ, đây là sự thật vĩnh viễn không thay đổi được. Nếu Nguyệt Đồng kiên trì muốn con theo mình rồi đi thì không biết Vĩnh Hân sẽ phản ứng ra sao? Cô bé ý lại vào Hàn Vũ đã thâm căn cố đế rồi, nếu bây giờ mà nhỏ cổ tận gốc thì...

Bà thở dài, không muốn nghĩ tiếp. Có lẽ bà già rồi nên lo lắng quá nhiều, vừa rồi Nguyệt Đồng chẳng phải nói không sao? Cô ấy không cố ép Hàn Vũ, hơn nữa Hàn Vũ cũng nói muốn ở lại đây, đứa nhỏ này tuy ít nói nhưng bà biết bên trong nó rất cố chấp, có lẽ ngay cả Nguyệt Đồng cũng không thể làm gì nó.

Nhưng mà, nhưng mà vẫn không thể hết lo lắng được, hai đứa trẻ này sau khi lớn lên không biết sẽ thế nào? Nếu giống anh em bình thường thì thật tốt đẹp, nhưng nếu là... nếu là tình yêu nam nữ thì... Bà thở dài, vậy thì sẽ rắc rối rồi.

Người đầu tiên phản đối sẽ là Nguyệt Đồng. Cô ấy ghét mẹ Vĩnh Hân như vậy thì sao có thể để con mình qua lại với Vĩnh Hân. Dì Lâm nhíu nhíu ấn đường, lắc lắc đầu, đột nhiên cảm thấy mình hơi buồn cười.

“Bọn chúng đều còn nhỏ, mình đã nghĩ xa như vậy.” Bà lại lắc đầu, đúng là tự mình tìm phiền não, đang êm đẹp như vậy mà bà lại nghĩ tới chuyện này, bà cười đi khỏi bếp, cái thân già của bà nên đi nằm một chút rồi.

Nhưng vô thức bà lại liếc mắt về hướng lầu hai, dù sao thì chuyện hai đứa trẻ ở chung với nhau cũng coi như có người bầu bạn lẫn nhau, nếu nói đến điểm ấy thì chuyện này cũng rất tốt.

3. Chương 3

Tám năm sau

Vĩnh Hân ngồi trong quán ăn, tay cầm bút chì tùy tiện vẽ loạn trên tờ giấy, đôi lúc nhìn ra cửa sổ, bắt lấy thần thái của người đi đường, tay kia vô thức bốc khoai tây trên bàn bỏ vào miệng.

Hôm nay cô có hẹn với Quân Huệ, nhưng đã quá hẹn nửa giờ rồi mà cô ấy còn chưa tới, nên cô mới lấy giấy bút trong túi ra giết thời gian.

Từ khi lên năm cuối cao trung thì cô và Quân Huệ ít gặp nhau hơn trước. Có điều cứ cách một khoảng thời gian thì các cô lại hẹn gặp nhau, có khi Quân Huệ cũng sẽ đến nhà cô chơi, nhưng nếu so sánh với thời gian trước kia mỗi ngày ở trường đều gặp nhau thì đã giảm đi rất nhiều.

Hôm nay để chúc mừng Quân Huệ thi đậu Đại học, các cô đã hẹn nhau ở đây, dự định lát nữa sẽ đi ăn tiệc lớn, sau đó thì đi dạo phố.

“Thật xin lỗi, mình tới trễ.”

Hồng Quân Huệ vội vàng đến chỗ đối diện cô ngồi xuống, trên trán lấm tấm mồ hôi, một dòng còn chảy dọc thái dương.

“Có chuyện gì à?” Vịnh Hân hỏi. Quân Huệ trước giờ rất ít khi đến muộn, lần này lại trễ đến nửa giờ, có lẽ có chuyện gấp nín chân.

“Vừa nhắc đến là mình lại tức giận.” Vẻ mặt Hồng Quân Huệ giận dữ, tóc ngắn rối tung, mặc áo thun màu vàng và quần jeans màu xanh. “Trước khi ra ngoài mình mới cãi nhau với cha mẹ.”

“Vì sao?” Vịnh Hân kinh ngạc nói. “Bọn họ không vui khi cậu đậu Đại học sao?”

“Bọn họ rất vui, nhưng khi vừa nghe mình muốn dọn ra ngoài thì lại không vui.”

“Dọn ra ngoài? Vì sao?” Cô trừng lớn mắt.

“Chờ chút.” Hồng Quân Huệ kéo kéo áo thun trên người. “Mình sắp nóng chết rồi, để mình kêu ly hồng trà lạnh rồi nói tiếp.” Cô vừa chạy một đoạn đường, sắp nóng chết rồi.

Vịnh Hân khẽ gật đầu, nhìn cô bỏ đồ đạc ở ghế rồi rời đi. Vịnh Hân cầm lấy lát khoai bỏ vào miệng, đối với việc Quân Huệ muốn chuyển nhà vẫn thấy khó tin, tuy nhà Quân Huệ cách trường hơi xa, nhưng chưa xa đến mức cần chuyển nhà mà. Vịnh Hân lắc đầu, thật sự không nghĩ ra nguyên nhân gì.

Một lúc sau Hồng Quân Huệ mới quay về chỗ ngồi, miệng còn lắp đi lắp lại: “Không hiểu sao lại đông người như vậy.” Giọng nói có chút hỗn hển.

“Nghỉ hè mà!” Vịnh Hân mỉm cười, Quân Huệ không có tính kiên nhẫn, trước kia cũng như vậy.

Hồng Quân Huệ hút một hơi hồng trà lạnh mới nói: “Cậu có muốn dọn ra ở với mình không? Vậy thì cha mẹ mình sẽ không phản đối nữa.”

“Mình?” Vịnh Hân há to miệng, trước giờ cô chưa bao giờ muốn dọn ra ngoài.

Hồng Quân Huệ bị dáng vẻ của cô chọc cười. “Có cần giật mình như vậy không? Vừa nhìn đã biết cậu là tấm gỗ mục không thể tự lập, cậu có anh A Vũ lo liệu hết cho cậu rồi, làm sao dọn ra ngoài được chứ.”

“A Vũ không có lo liệu hết ỉn.” Vịnh Hân cãi lại, Quân Huệ nói cứ như cô là người vô dụng vậy.

Đối với phản bác của cô, Hồng Quân Huệ không đồng ý lắc đầu. “Mình vốn nghĩ anh A Vũ đi nghĩa vụ hai năm sẽ khiến cậu tự lập một chút, nhưng không ngờ cậu vẫn ỷ lại vào anh ấy như cũ.” Cô nhớ rõ lúc Lương Hàn Vũ phải đi nghĩa vụ, Vịnh Hân khóc đến mấy ngày.

Vịnh Hân muốn bác bỏ, nhưng cô không biết nói gì, dì Lâm cũng nói cô như vậy. “Ỗ lại A Vũ có gì không tốt chứ?” Cô bĩu môi.

Hồng Quân Huệ nhún nhún vai. “Đâu có gì không tốt đâu, dù sao anh A Vũ cũng thương cậu mà.” Cô tỉ mỉ đánh giá Vịnh Hân. “Cậu lại mập ra đấy à?”

“Có không?” Vịnh Hân sờ sờ mặt mình.

“Sao lại không? Mặt cậu tròn vo hơn nữa còn có nọng rồi kìa.” Cô nhìn khoai tây chiên trên bàn. “Lát nữa sẽ đi ăn tiệc lớn, còn ăn khoai tây chiên làm gì?”

“Mình đói bụng mà.” Vịnh Hân sờ sờ bụng.

“Cậu có khi nào không đói bụng không? Anh A Vũ xuất ngũ nửa năm, mình thấy cậu mập ra ít nhất 5kg.” Cô uống một ngụm hồng trà.

“Đâu có!” Cô kiên quyết phủ nhận, lại sờ mặt mình. “Thật sự mập ra sao?”

“Cậu mập ra mà cũng không biết sao? Mặc quần cũng phải biết chứ.” Quân Huệ không chịu nổi liếc cô một cái.

Vịnh Hân suy nghĩ. A! Hình như có như vậy thật. “Hèn gì gần đây mình thấy bụng càng ngày càng to ra.” Cô nhúu mày, cô còn tưởng là do cô không vận động nên vậy.

“Ăn ít đi chút thì được rồi, nhưng mà cậu cũng không cần lo lắng, cậu cho dù mập như heo thì anh A Vũ vẫn thích cậu.” Cô cười trêu.

“Mình sẽ không biến thành heo đâu.” Vịnh Hân phản bác.

“Cái này khó nói, cậu ở nhà trà dăng đến tay, cơm đưa tận miệng, việc nhà đều do anh A Vũ làm hết.”

“Mình có phụ rửa chén mà.” Cô lập tức nói. “Cậu còn nói mình, cậu cũng không phải như vậy sao.”

“Cho nên mình mới muốn dọn ra ngoài, huấn luyện bản thân tự lập.” Cô nói rất có lý lẽ. “Hơn nữa mình định đi làm, không dùng tiền của nhà nữa.”

Vịnh Hân trừng lớn mắt. “A!” Cô thẳng thốt kêu lên, xưa nay cô chưa từng nghĩ sẽ đi tìm việc.

“Vịnh Hân, cậu cũng nên học theo mình, làm phụ nữ thời đại mới, không nên dựa vào người khác.” Cô thành thật nói.

“Vì sao?” Vịnh Hân không hiểu gì, cô thích dựa vào A Vũ, như vậy không tốt sao?

Hồng Quân Huệ thấy vẻ mặt cô mờ mịt, không khỏi lắc đầu. “Quên đi, mình thấy cậu cũng không thể, nhưng mình nhất định phải dọn ra ngoài, đợi lát nữa chúng mình đi dạo phố rồi tiện thể đi xem bảng thông báo cho thuê nhà luôn.”

“Nhưng cha mẹ cậu chưa đồng ý mà?” Vịnh Hân hỏi.

“Yên tâm đi, còn một tháng nữa, sẽ thuyết phục được.” Cô không cảm thấy đây là vấn đề lớn.

Vịnh Hân gật đầu, tính cách Quân Huệ trước giờ đều như vậy. “Nhưng mình vẫn thấy ở nhà tốt hơn.”

“Đó là cậu thôi.” Hồng Quân Huệ cười trêu, cô uống ngụm trà rồi nhìn ra ngã tư đường. “Bên ngoài nóng lắm, mình chờ lát nữa mát một chút mới đi nha.”

“Ừ.” Vịnh Hân nhìn theo ánh mắt cô, mấy ngày nay nhiệt độ đều xấp xỉ 35 độ, thật khiến người ta không chịu nổi, đột nhiên, cô nhìn chăm chú một điểm, đưa người ra phía trước, cơ hồ đụng đến tấm kính trước mặt.

“Cậu đang làm gì vậy?” Hồng Quân Huệ thấy hành động kỳ quái của cô liền hỏi.

“Là mẹ của A Vũ.” Vịnh Hân càng tựa sát mặt vào tấm kính, muốn nhìn rõ hơn, bà đi với một người đàn ông mặc Tây trang, hai người nói nói... cười cười, mắt Vịnh Hân trừng lớn, cô chưa từng thấy dì cười bao giờ, người đàn ông kia là ai mà lại có bản lĩnh lớn như vậy.

“Đừng nhìn nữa, họ đi xa rồi.” Hồng Quân Huệ nói. Mẹ anh A Vũ cô chỉ thấy một lần, khi ấy cô đến nhà Vịnh Hân chơi nên tình cờ gặp, cô nhớ rõ bà ấy rất lạnh lùng, không thích gần gũi người khác.

“Không biết người đàn ông kia là ai nhỉ?” Vịnh Hân nhú mào, uống một ngụm nước cam.

“Có khi là bạn trai của bà ấy...”

“Sao có thể như vậy?” Cô hơi kích động ngắt lời Quân Huệ.

Hồng Quân Huệ buồn cười nói, “Cậu kích động như vậy làm gì?”

“Không có, mình chỉ thấy dì vẫn luôn thích chú Lương, sao lại có thể có bạn trai được?”

“Nhưng bọn họ chia tay cũng mười mấy năm rồi, hơn nữa số lần gặp mặt cũng đếm không quá mười ngón tay, cho dù có thích đến thế nào thì cũng nhạt nhòa thôi.” Cô biết Vịnh Hân vẫn hy vọng bọn họ có thể tái hợp.

“Nhưng mà...” Vịnh Hân cắn môi dưới, không nói gì thêm nữa. Tám năm nay, cô vẫn hy vọng dì có thể ở cùng bọn cô, nhưng dì luôn từ chối, chưa đồng ý lần nào. Cô mơ hồ cảm thấy dì không thích cô lắm, dì ở trong thành phố một mình, thỉnh thoảng đến thăm A Vũ nhưng chưa từng nán lại quá lâu.

Cô từng hỏi dì Lâm lý do nhưng bà cũng không nói gì nhiều, chỉ nói dì không thích mẹ cô, cho nên cái gì liên quan đến mẹ cô thì bà ấy đều không thích, mà cô càng lớn thì lại càng giống mẹ; về phần vì sao bà ấy không thích mẹ cô thì dì Lâm không nói, cho nên đến giờ cô vẫn không biết vì sao.

Trước đây cô bám lấy A Vũ, coi điều ấy là lẽ tất nhiên, nhưng từ khi mẹ A Vũ xuất hiện, nội tâm cô vẫn luôn mơ hồ bất an, vốn nghĩ ở cùng dì là biện pháp tốt nhất nhưng không ngờ dì lại không đồng ý; điều này khiến cô lâm vào thế lưỡng nan, bởi vì cảm thấy mình là trở ngại của hai mẹ con A Vũ, nếu không vì cô, mẹ con bọn họ bây giờ đã ở cùng nhau rồi.

Cô đã từng phân vân, còn hỏi A Vũ có muốn ở cùng mẹ không, nhưng anh nói là anh đã nhận lời với cha rồi: phải săn sóc cô đến khi cô trưởng thành, có thể tự chiếu cố bản thân mới thôi, cho nên hiện tại anh vẫn sẽ ở đây với cô.

Nghĩ đến điều đó, tâm tình cô trở nên không tốt, cô năm nay sắp mười tám tuổi rồi, cũng coi như người lớn. Nói vậy, A Vũ sẽ rời bỏ cô, lòng cô không khỏi trầm đến đáy cốc.

“Này! Cậu làm sao vậy? Sao mắt đỏ hoe vậy?” Hồng Quân Huệ nghiêng đầu nhìn cô.

Cô hít hít mũi. “Không có, mình đang nghĩ đến A Vũ.”

“Trời ạ!” Hồng Quân Huệ vỗ trán. “Cậu mới ra ngoài có một chút mà đã nhớ anh ấy đến phát khóc, cậu có bệnh à?”

“Không phải, là vì A Vũ sẽ bỏ mình đi, anh ấy nói chờ mình lớn lên, sau đó anh ấy liền...” Cô hít hít mũi, dụi dụi mắt.

“Vì sao phải bỏ cậu mà đi?” Mặt Hồng Quân Huệ hiện vẻ kinh ngạc, anh A Vũ không phải thích Vịnh Hân sao? Sao lại phải đi?

“Anh ấy có mẹ mà, không thể cứ ở nhà mình mãi được. Quân Huệ, cậu có thấy mình rất ích kỷ không, chiếm A Vũ đến tận bây giờ? Mình có dì Lâm, có A Vũ, nhưng dì Dương bao năm qua chỉ có một mình, bà ấy nhất định rất cô đơn.” Cô càng nghĩ trong lòng lại càng thấy bất an.

“Cậu nghĩ nhiều thế làm gì, đừng tự mình làm khổ mình. Cha mẹ anh A Vũ ly hôn đã lâu, sau đó dì Dương bỏ lại con ra nước ngoài, suốt năm năm không có chút tin tức, nếu mình là anh A Vũ, mình sẽ không muốn liên quan gì đến bà ấy nữa, bà ấy có tư cách gì yêu cầu con trai phải sống cùng bà ấy chứ.” Hồng Quân Huệ hừ lạnh một tiếng, cô xưa giờ vẫn luôn là người ân oán rõ ràng, nếu không phải không muốn Vịnh Hân đau lòng thì cô thậm chí đã quả trách luôn cả cha cô ấy rồi, loại cha gì mà ngay cả con gái mình cũng không để ý tới vậy?

“Nói thì nói như vậy, nhưng dì Dương nhất định muốn ở cùng với A Vũ.” Cô thở dài.

“Chuyện này cũng khó nói, bà ấy không phải mới cười cười nói nói với người đàn ông kia sao? Nói không chừng bà ấy sắp có việc vui rồi.” Cô nhún nhún vai.

Vịnh Hân không nói gì, Hồng Quân Huệ liếc cô một cái, sau đó vỗ nhẹ lưng cô. “Được rồi, đừng nghĩ nữa, hôm nay chúng ta là gặp mặt để chúc mừng mình đậu Đại học mà, cậu lại trưng bộ mặt này ra, giống như mình nợ cậu mấy trăm vạn vậy.” Vịnh Hân cười nhẹ. “Mình làm gì có vẻ mặt đau khổ chứ?”

“Không có thì càng tốt.” Quân Huệ cũng mỉm cười. “Đi thôi! Đi ăn tiệc lớn nào!”

“Được.” Vịnh Hân tươi cười, hai mắt tròn cũng tràn đầy ý cười.

###

Dì Lâm buông chén đũa, nhìn ra cửa sổ, tuy đã hơn sáu giờ tối, nhưng bên ngoài vẫn như ban ngày. Mùa đông là vậy. Bà lão như bà thích mùa hè hơn, không biết vì sao, có lẽ là do tuổi tác, càng già sẽ càng không thích cái lạnh lẽo của ban đêm.

Bà quay đầu nhìn Lương Hàn Vũ đang ngồi đối diện. “Vịnh Hân không ở nhà, không khí thật vắng vẻ.”

“Dạ.” Lương Hàn Vũ lên tiếng, Vịnh Hân buổi trưa ra ngoài tối luôn về nhà ăn cơm, nhưng mới vừa rồi đột nhiên gọi điện thoại nói tối nay cô sẽ không ăn cơm nhà, nên chỉ có anh và dì Lâm cùng ăn cơm.

“Lúc nó ở nhà thì ồn ào, mà nó không ở nhà thì lại thấy nhàm chán.” Bà mỉm cười. “Thật trái ngược với mẹ nó, nhưng con và cha con thì càng lớn lại càng giống.”

Mấy năm nay, Lương Hàn Vũ đã cao hơn cha anh, mặc dù không cường tráng bằng nhưng dáng người trông cũng khỏe khoắn như vậy, thoát nhìn anh thon dài nhã nhặn, ngũ quan cũng không thô kệch như Hữu Chính, ngược lại anh tuấn lạnh lùng theo kiểu cổ điển, vừa nhìn đã biết là di truyền nét đẹp của Nguyệt Đồng.

“Dung mạo Vĩnh Hân rất giống mẹ nó, nhưng tính tình lại trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, còn con và cha con thì tính tình giống nhau mà bề ngoài lại hoàn toàn khác nhau.” Dì Lâm cười cười. “Ý trời thật khó đoán, mới chớp mắt mà các con đã lớn hết rồi. Nhân lúc Vĩnh Hân đi vắng, bà muốn nói với con chút chuyện. mấy hôm trước Hữu Chính gọi điện về nói ông ấy cùng ông chủ có thể sắp tới sẽ trở về, có điều còn chưa chắc chắn, cho nên bà nghĩ tạm thời mình đừng nói cho Vĩnh Hân vội, tránh cho nó hy vọng nhiều quá.”

“Con biết rồi.” Lương Hàn Vũ đáp lại.

“Nghe giọng Hữu Chính thì hình như ông chủ có chút mệt mỏi, cho nên muốn trở về, mà ngay cả bản thân ông ấy cũng không khỏe mạnh như trước nữa.” Bà cúi đầu nhìn hai tay nhăn nheo của mình. “Người càng già thì bệnh tật cũng càng nhiều.” Vài năm nay thân thể bà cũng không khỏe mạnh như xưa, tuy không ốm đau gì nhưng sức khỏe cũng giảm nhiều.

“Ông chủ mà trở về thì Vĩnh Hân sẽ rất vui, nhưng sợ là vui sướng không được bao lâu, vì trước mặt cha nó luôn dè dặt, rất sợ ông ấy tức giận.”

Mỗi năm khi giỗ vợ, Diệp Phong Khánh sẽ về nước vài ngày, hai cha con bọn họ chỉ như vậy mới có thể gặp nhau. Vốn tưởng thời gian qua đi, thái độ của ông chủ với Vĩnh Hân sẽ dịu dàng một chút, nhưng ông vẫn nghiêm khắc như vậy, có lẽ là vì Vĩnh Hân càng lớn càng giống mẹ làm cho ông không thể quên được việc con gái có liên quan đến cái chết của vợ mình.

Vĩnh Hân từ đầu đến cuối vẫn không hiểu được thái độ của cha mình, vẫn luôn hy vọng đạt được yêu cầu của cha, ở trước mặt ông cô luôn nói năng nhỏ nhẹ, cứng nhắc căng thẳng, chỉ chờ được khen ngợi một lần mà cũng chưa từng có.

“Lần này ông chủ trở về sẽ ở đây thời gian dài. Bà có chút lo lắng.” Bà nhíu mày. “Đứa nhỏ Vĩnh Hân này bề ngoài thì cười cười nói nói, có chút cầu thả, nhưng có lẽ ít nhiều nó cũng biết ông chủ có chút hằn học với nó, nếu nó chịu ầm ức hay không vừa ý mà đi tìm con thì con nhớ an ủi nó nha. Bà cũng biết không cần nhắc con thì con cũng sẽ làm, con thương nó như vậy, tựa như cha con thương...” Bà đột nhiên im lặng, nhận ra mình vừa lỡ lời.

Mắt Lương Hàn Vũ chợt lóe lên tia sâu xa, không nói gì.

“Lại đây nào! Ăn cơm, ăn cơm đi, bà lão như bà nói nhiều quá rồi.” Dì Lâm không hiểu chính mình bị sao mà lại đi nói đến chuyện đó, bà sao lại giống bà tám vậy chứ?

Lương Hàn Vũ không hỏi gì thêm, chỉ lẳng lặng ăn cơm, đến hết bữa cơm hai người cũng không nói chuyện với nhau nữa.

###

Vĩnh Hân về đến nhà thì đã hơn chín giờ tối, cô mở cửa ra liền thấy A Vũ đang ngồi ở sofa phòng khách xem TV. Cô lập tức cởi giày bata chạy vào phòng khách, ngồi cạnh anh trên sofa, thuận tay để túi xuống bên người.

“A Vũ, cho anh này, hạt dẻ nóng đây.” Cô lấy hai tay cầm bọc giấy dangle cho anh như đang hiến vật quý vậy.

Mắt anh thâm trầm chăm chú nhìn khuôn mặt tròn tròn đỏ hồng của cô, chắc hẳn vừa rồi cô đã chạy một đoạn đường. Anh nhận lấy bọc giấy còn nóng hổi thoang thoang hương hạt dẻ bay ra.

Vĩnh Hân dựa vào anh, trên tay cầm bịch hạt dẻ. “Ăn ngon lắm, anh mau ăn đi.” Cô cười ngọt ngào, rồi sau đó thở dài. “Hôm nay em mệt quá, phải đi bộ qua rất nhiều đường phố. Anh đang xem gì vậy?”

“Phim ‘Mùi tên gãy’.” Anh trả lời.

“Em từng xem rồi.” Cô nhìn chằm chằm màn hình TV. “Phim này lâu lắm rồi. Bà đâu anh?”

“Đã ngủ rồi.”

Mấy ngày nay trong người dì Lâm không thoải mái lắm, cho nên anh luôn bắt bà nghỉ ngơi nhiều, đừng gắng sức quá.

Vĩnh Hân vuốt cằm tỏ vẻ đã hiểu. Đầu cô dựa vào vai anh, hai chân đặt trên bàn trà. “Hôm nay em cùng Quân Huệ đi rất nhiều nơi, xem rất nhiều thông báo cho thuê nhà, thật mệt quá.” Cô đấm đùi.

“Cô ấy muốn dọn ra ngoài à?” Anh bốc một hạt dẻ.

“Dạ, còn hỏi em có muốn ở cùng cậu ấy không nữa.”

Lương Hàn Vũ ngừng tay. “Em muốn dọn ra ngoài?”

Cô lập tức nhìn anh, lắc đầu, “Em có bà và A Vũ, không muốn dọn ra ngoài đâu.” Điều này làm cô nhớ tới một chuyện, cô lập tức ngồi thẳng, nghiêm túc hỏi: “A Vũ, anh thì sao? Có muốn dọn ra ngoài không?”

Anh hơi nhướng mày. “Nếu em muốn...”

“Em không muốn anh dọn ra ngoài đâu.” Cô có chút kích động ngắt lời anh, “Anh từng nói chờ em trưởng thành sẽ dọn đi, là thật sao?”

Anh không trả lời, bởi vì vấn đề này làm anh khó có thể trả lời, dù sao đây cũng không phải nhà của anh, lúc trước ở đây là kể tạm thời, nếu bác trai trở về, như vậy anh...

“A Vũ, sao anh không nói gì?” Cô khê lay tay anh.

“Anh không thể ở nơi này mãi được.” Anh nói.

“Vì sao?” Cô nhú mày.

Anh cười yếu ớt. “Em quên rồi sao? Anh đến đây để chăm sóc cho em thôi.”

Cô cắn môi, hơi bứt rứt. “Trong lòng em không vui.” Cô ôm lấy eo anh, vùi mặt vào ngực anh.

Anh khê vuốt bả vai mềm mại của cô. “Sao vậy?”

“Hôm nay em gặp dì Dương, bà đi cùng một người đàn ông, hai người còn cười cười nói nói.” Cô ngẩng đầu hỏi: “A Vũ, nếu bọn họ kết hôn thì phải làm sao? Anh sẽ có hai người cha, nhưng mà em chỉ thích chú Lương thôi.” Cô thở dài. “Nhất định là vì A Vũ không ở cạnh dì, nên dì cô đơn mới muốn lấy chồng.”

“Em cả nghĩ quá, nếu mẹ anh tái giá thì cũng không phải vì anh đâu.” Đây là khúc mắc do cha, cho dù mẹ có kiên nhẫn thế nào thì cũng không chờ đợi mãi được.

“Vậy sao?” Mày cô vẫn hơi hơi nhú lại, nhưng tâm tình đã tốt hơn một chút. “A Vũ, vậy anh vẫn có thể chăm sóc em rồi, đừng dọn ra ngoài nha.” Cô mỉm cười.

“Em muốn anh chăm sóc em đến khi nào?” Anh hỏi, mắt hiện lên tia thâm trầm.

“Mãi mãi.” Dứt lời. Cô cảm thấy hơi không ổn, vì thế bổ sung: “Em cũng sẽ chăm sóc A Vũ.” Cô cười ngọt ngào, không thể để A Vũ phải lo lắng hết cho cô được, hai người phải chăm sóc nhau chứ, như vậy mới công bằng.

“Vĩnh Hân, em có biết mình đang nói gì không?” Giọng anh thoát nghe bình tĩnh nhưng lại có ám muội.

“Biết chứ! Chúng ta giống như bây giờ không phải rất tốt sao?” Cô dựa vào ngực anh, tay bốc hạt dẻ. “A Vũ, anh có thấy em mập ra không?”

Những lời Lương Hàn Vũ vốn đang muốn thốt ra lại bị lời của cô ngăn lại, hơi sững người một chút.

“Có không anh?” Cô ngẩng đầu hỏi.

Anh nhìn khuôn mặt tròn tròn, mắt tròn tròn của cô, không khác gì trước kia, chỉ có tóc là ngắn đi. “Em không mập.”

“Thật sao?” Cô cười rất vui vẻ, nhưng sau đó lại xụ mặt xuống. “Em biết anh đang an ủi em, anh xem, nút quần em đều cài không được rồi.” Cô xóc áo thun lên, lộ ra cái bụng phệ. “Trước kia ăn no không cần cài nút quần, nhưng giờ thì phải cài rồi.” Mặt cô lộ vẻ ưu sầu.

Anh thoáng nhìn qua bụng cô, trắng trắng mềm mềm, lấy tay chỉnh lại quần áo cho cô.

“Không thể tùy tiện vén áo lên.” Anh nhú mày.

“Có sao đâu, chỉ là bụng thôi mà.” Cô nhún nhún vai. “A Vũ, anh càng lớn càng cổ hủ. Bây giờ người ta mặc đồ còn hở rốn, hôm nào em thử mua một bộ, chắc chắn rất mát mẻ, rất đáng yêu.” Cô lại bốc một hạt dẻ.

“Không được mặc loại quần áo như vậy.” Anh giận tái mặt.

“Vì sao?” Cô hoang mang nói.

“Rất lộ liễu.”

“Em chỉ mặc trong nhà thôi, sẽ không mặc khi đi ra ngoài đâu.” Cô còn chưa to gan như vậy.

“Không được.” Anh vẫn phản đối.

“Vì sao?” Cô lại hỏi, hai mắt khó hiểu nhìn anh, bắt gặp tia thâm trầm trong mắt anh. Tuy A Vũ khiến người ta có cảm giác không được cởi mở, lại không nói gì nhiều, nhưng lại khiến cô cảm thấy rất an tâm, chỉ cần ở cạnh anh thì tâm tình cô luôn thoải mái, vô lo vô nghĩ.

Lương Hàn Vũ nheo mắt, cảm giác cả người cô dán lên thân anh, vừa ôm chặt anh lại vừa loay hoay tìm vị trí tốt, anh suy nghĩ sâu xa chăm chú nhìn sườn mặt cô. “Vĩnh Hân à.”

“Dạ.” Cô lên tiếng, chuyên chú xem TV.

“Di Lâm đã nói rất nhiều lần rồi, không thể ôm ấp như vậy.”

“Bây giờ bà không ở đây mà. A Vũ anh mau xem, Tinh Thái phải đi rồi, Ước Hàn kia đã đánh bại hắn.”

“Vĩnh Hân à.” Anh ngắt lời cô. “Em đã lớn rồi.”

Giọng anh mang vẻ nghiêm túc khiến cô ngẩng mặt. “Anh đang giận sao?” Cô ngồi thẳng người, vẻ mặt mờ mịt nhìn anh, không biết sao anh lại tức giận.

Anh khẽ thở dài một tiếng, quên đi, không thể vội được, anh lắc đầu. “Xem phim đi.”

Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi một chút. “Dạ.” Người lại dựa vào anh, vừa rồi A Vũ nói cô đã lớn là ý gì? Lớn rồi thì không thể ôm anh sao? Những lời này Di Lâm đã nói rất nhiều lần, cô trước giờ vẫn không để bụng, vẫn hơi một tí là ôm anh, A Vũ trước giờ cũng chưa phản đối mà.

Nhưng mà giọng điệu của anh khi này hình như không muốn cô làm như vậy nữa. Cô nhú mày, có chút bất an, vì sao lớn rồi thì không thể ôm anh? Cô vẫn là cô mà, đâu thay đổi gì. Cô lớn tiếng thở dài, lớn lên thật sự rất phiền phức.

###

Mấy ngày liên tiếp, Vĩnh Hân đều đi tìm phòng trọ với Hồng Quân Huệ, tuy cha mẹ Quân Huệ tới giờ vẫn không đồng ý, nhưng cô ấy không quan tâm, vẫn cố tình làm vậy, cha mẹ Quân Huệ thậm chí còn gọi điện cho cô muốn cô khuyên Quân Huệ đừng làm việc theo cảm tính như vậy, kết quả khiến cô rơi vào thế khó xử, không biết cuối cùng nên giúp ai.

“Quân Huệ, thật ra cậu không nên cương quyết như vậy, bác trai bác gái...”

Quân Huệ giơ tay ngăn cô nói tiếp. “Mình biết cậu muốn nói gì, có phải mẹ mình muốn cậu làm thuyết khách không?”

Vĩnh Hân không nói gì, coi như đồng ý.

Hai người đi dọc đường cái, trong tay đều cầm chai nước.

Hồng Quân Huệ lau mồ hôi trên trán, nói: “Chúng ta đến công viên nhỏ kia ngồi một lát đi.”

Vĩnh Hân gật đầu tán thành, hai người sang đường, đi đến công viên đối diện, tìm nhà nguyên buổi sáng có chút mệt mỏi.

“Xích đu kia.” Vịnh Hân đột nhiên kêu lên, lập tức dẫm chân lấy đà đu.

Hồng Quân Huệ lắc đầu. Tính trẻ con của Vịnh Hân đến giờ vẫn không đổi, cô cũng đến xích đu, nhưng chỉ đu nhẹ.

Vịnh Hân chơi một lúc mới cười dừng lại. “Ngày xưa mình thích chơi trò này nhất.”

“Mình biết, mỗi lần tan học cậu đều chạy đến xích đu trước tiên.” Hồng Quân Huệ cười nói.

Vịnh Hân mỉm cười nhớ lại những chuyện trước kia, một lát sau mới nói: “Mình biết cậu muốn tự lập, nên mới muốn dọn ra ngoài, nhưng có cần vội vã như vậy không?” Cô ngẩng đầu vuốt những sợi tóc tán loạn ra sau.

“Đây cũng không phải ý nghĩ nhất thời, mình đã muốn dọn ra từ lâu rồi.” Cô ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng. “Cậu cũng biết mẹ mình, bà là một phụ nữ rất hiền dịu.”

Vịnh Hân gật đầu, cô đã gặp qua mẹ Quân Huệ, bà đúng là một phụ nữ rất dịu dàng trang nhã, khi cười rất ấm áp, cô nhớ rõ ngày trước khi cô bị ốm đã tưởng tượng mẹ mình cũng có dáng vẻ như vậy.

“Bà quá hiền dịu, đôi khi mình mong mẹ mình mạnh mẽ một chút, mình không hiểu vì sao bà có thể chịu nổi cha mình, không oán không hối hận?” Cô khẽ nhún mày, giọng nói ầm ầm tức giận.

Vịnh Hân không nói gì, hiểu được ý cô. Cha Quân Huệ là người làm ăn, vì quan hệ buôn bán mà hay phải đi xã giao, cơ hồ mỗi ngày đều về rất khuya. Bác trai lại điển trai, nhiều tiền, nên phụ nữ vây quanh cũng nhiều, ông ấy thậm chí còn nuôi bồ nhí bên ngoài, Quân Huệ từng vì vậy mà cãi nhau với cha.

“Mẹ mình ngoài khóc lóc ra thì không biết làm gì, mỗi ngày đều than thở với mình, mình sắp phiền chết rồi, nói mẹ ly hôn thì bà ấy lại không chịu, vẫn chỉ khóc, mình thật sự không chịu được nữa.” Cô uống một ngụm nước.

Vịnh Hân giật mình nhìn cô. “Cậu nói mẹ cậu ly...”

Rất kỳ lạ đúng không?” Cô cười. “Nếu là mình thì đã ly hôn từ lâu rồi, cậu có thể chịu được việc chồng cậu nuôi bồ nhí bên ngoài sao?”

Vịnh Hân lập tức lắc đầu. “Mình hiểu ý cậu, nhưng mình nghĩ thứ bác gái muốn không phải là ly hôn, mà là bác trai cắt đứt với người phụ nữ kia.”

“Cha mình sao có thể đồng ý, người phụ nữ ấy trẻ hơn mẹ mình hai mươi mấy tuổi, lại xinh đẹp, ông ấy làm sao bỏ được?” Giọng cô mang vẻ khinh thường. “Ông ấy chỉ muốn chứng minh sức hút của bản thân thôi, cũng không biết thứ người khác thích là tiền của ông ấy chứ có phải bản thân ông ấy đâu.”

Vịnh Hân khẽ cắn môi, Quân Huệ bởi vì không muốn đi vào vết xe đổ của mẹ mà mới trở nên mạnh mẽ như vậy.

“Dù sao mình cũng không muốn xem vào chuyện của họ nữa.” Hồng Quân Huệ uống một ngụm nước nữa. “Họ muốn sao thì tùy họ.”

“Nhưng nếu cậu dọn ra ngoài thì bác gái sẽ rất cô đơn.” Vịnh Hân nhún nhún mi tâm.

“Còn anh Hai mình mà.” Cô nhún vai. “Vịnh Hân, mình không giống cậu... Mình không phải người đáng yêu, không biết cách thông cảm với người khác, mình sẽ tức giận khi gặp những chuyện như thế này, tính mình là vậy, cha mình nói mình đã hết thuốc chữa rồi.”

Vịnh Hân cầm tay cô. “Không, không phải thế, cậu là người trọng tình nghĩa nhất mà mình biết, hơn nữa lại kiên cường, người cũng xinh đẹp...”

Quân Huệ cười ngắt lời Vịnh Hân. “Cậu không cần an ủi mình.”

“Mình nói thật mà.” Vịnh Hân nghiêm túc nhìn cô. “Cậu là bạn tốt của mình.”

Hồng Quân Huệ mỉm cười. “Được rồi, đừng nói nữa, mà cậu đừng nắm tay mình nữa, mình đang nổi da gà đây.”

Vịnh Hân cười buông cô ra. “Hình như càng lớn thì người ta càng buồn phiền nhiều hơn.”

“Ừ.” Hồng Quân Huệ đáp, sau đó liền đứng dậy nói: “Đi thôi! Đi xem một nhà nữa rồi mình tìm chỗ nào ngồi nghỉ nha.”

“Ừ.” Vịnh Hân cũng đứng dậy, khoe miệng hiện ra ý cười.

Ngay lúc hai người ra khỏi công viên thì thấy ba gã thanh niên đang vây quanh một cô gái, cô gái đang cầm trên tay một túi đồ lớn, vẻ mặt tức giận, ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi, mặc áo sơ mi không tay và váy ngắn màu vàng nhạt, tóc suông dài, ngũ quan khá sáng sủa.

“Tiểu thư, muốn đi chơi với bọn anh không?” Một gã thanh niên bốn cọt.

“Nhàm chán, cút đi.” Mắt cô gái trợn lên, vẻ mặt tức giận.

“A! Tiểu thư này dữ quá ta!” Một gã khác cười nói.

“Những kẻ này hẳn là vô công rồi nghề mà.” Hồng Quân Huệ hừ mũi, rõ là loại lang thang bụi đời.

“Quân Huệ, chúng ta giúp cô ấy đi.” Vịnh Hân thoáng sốt ruột, nét mặt căng thẳng khi thấy ba kẻ kia bắt đầu động tay động chân.

Hồng Quân Huệ lập tức tiến đến. “A Mĩ, sao cậu đi mua đồ gì mà lâu quá vậy? Mau lên nào!” Cô nắm chặt tay cô gái, cô gái lộ vẻ kinh ngạc. “Còn không mau lên, mọi người đang đợi cậu đấy.”

Cô gái phản ứng cực nhanh, lập tức nói: “Được.”

“Này! Đứng đi! Mọi người cũng chơi đùa nào, vừa đủ ba cặp rồi.” Gã thanh niên nói, liếc Vịnh Hân đang đứng gần đó.

Hồng Quân Huệ không để ý đến gã, lôi cô gái đi, ba gã đó còn lì lợm bám theo. “Cùng đi hóng gió được không?”

Hồng Quân Huệ trừng mắt liếc bọn chúng một cái. “Rảnh rồi thì về nhà chăm chỉ học hành một chút, đừng ra đường chuốc nhục nữa.”

Mắt Vịnh Hân trừng lớn, Quân Huệ sao nặng lời vậy, một câu đã khiến mặt ba gã kia trắng ra rồi.

“Học làm gì! Tự ình là giỏi sao?” Một gã bắt đầu nóng máu, ra tay muốn chộp lấy Hồng Quân Huệ.

Hồng Quân Huệ kêu lên: “Nhận lấy này!” rồi cô quăng chai nước về phía gã, gã thanh niên chộp được, nhưng lại kinh ngạc chẳng hiểu gì. Hồng Quân Huệ hô to: “Chạy mau.”

Ba người lập tức chạy như điên, mấy gã thanh niên lập tức đuổi theo, bọn họ đuổi nhau chạy mãi đến đường lớn, người đi đường nhìn họ rất lạ.

“Mau ném đi.” Tay Hồng Quân Huệ chạm vào túi đồ to của cô gái, ra vẻ muốn ném đi, cô gái lập tức làm theo.

Vịnh Hân chạy chậm nhất, liền bị bắt lại, cô hét lên theo phản xạ.

“Mấy người đang làm gì đó?”

Một người qua đường trượng nghĩa nói, đẩy cánh tay đang nắm lấy Vịnh Hân ra.

“Mày đừng xen vào việc của người khác.” Gã thanh niên liếc mắt đánh giá người đi đường này, thấy anh đeo cặp kính gọng kim, vóc người trung bình, dáng vẻ nhã nhặn, ước chừng mười bảy, mười tám tuổi, vừa nhìn đã biết là loại không biết đám đá.

Hồng Quân Huệ quay lại lôi Vịnh Hân đi. “Đi mau.”

“Nhưng mà...” Vịnh Hân hơi chần chờ, người ta tốt bụng cứu cô, cô lại đi ngay thì không ổn lắm.

Hồng Quân Huệ liền nói: “Đừng nghĩ ngợi nữa.” Cô nói lớn với người đó: “Người anh hùng, anh ráng chống đỡ, tôi sẽ gọi cảnh sát và xe cứu thương thay anh.”

Vịnh Hân bị lôi đi, quay đầu nhìn người đó bị đánh, mà những người đi đường khác trông thấy thì hờ hững như không.

“Quân Huệ, chúng ta mau báo cảnh sát đi.” Ân nhân của họ đã trúng một đám rôi.

Hồng Quân Huệ chưa lên tiếng thì cô gái đã nói trước: “Tôi còn có việc phải đi trước.”

Hồng Quân Huệ liếc cô ta một cái. “Ít nhất cũng phải nói ‘Cảm ơn’ chứ!” Cô gái này thật ngạo mạn.

“Cô đã ném mất chai nước của tôi, coi như huê.” Cô gái nói.

“Hóa ra cô tức giận thay chai nước cơ đấy.” Hồng Quân Huệ hừ lạnh một tiếng.

Vĩnh Hân không thể tin hai người bọn họ lại cãi nhau, cô thấy ân nhân của bọn cô lại bị đâm thêm cái nữa, lập tức chạy đến trạm điện thoại công cộng gần đó. “Phải gọi cảnh sát, phải gọi cảnh sát.” Miệng cô lắp đi lắp lại, vội vàng lấy tiền trong túi ra, vì căng thẳng quá nên toàn bộ tiền xu trong túi đều rơi xuống đất, cô ngồi xồm xuống nhặt, lúc này mới nhớ ra gọi 110 không cần tiền.

“Em sao lại ở trong này?”

Vĩnh Hân ngẩng đầu. “A Vũ, A Vũ...” Cô bổ nhào vào trong lòng anh, gắt gao ôm anh, lúc này bối rối trong lòng mới giảm xuống.

Lương Hàn Vũ hơi kinh ngạc, vừa rồi anh đứng ở bên kia đường thấy cô luống cuống muốn gọi điện thoại nên mới qua đây xem, không ngờ cô lại phản ứng kịch liệt như vậy.

“Có chuyện gì vậy?” Anh vuốt tóc cô.

Vĩnh Hân hoảng sợ kêu một tiếng, lúc này mới nhớ tới ân nhân. Cô rời khỏi vòng tay anh, chỉ về phía trước. “A Vũ, mau giúp anh ấy.” Cô kéo anh đi lên. “Anh ấy giúp em.” Cô thấy ân nhân lại đi đá một cái.

Lúc này, Từ Bội Vĩ – cô gái vốn dĩ đang cãi nhau với Hồng Quân Huệ – đang dán mắt vào người đàn ông cao lớn hấp dẫn trước mặt, anh mặc áo sơ mi trắng và Tây trang đen, thoát nhìn rất thông minh kiên cường, hơn nữa trông lại có vẻ trí thức, hai tròng mắt của cô dâng lên tia ái mộ. A! Anh ta quá đẹp trai!

Hồng Quân Huệ liếc cô. “Cô không phải có việc phải đi sao? Đi mau đi.”

Từ Bội Vĩ lờ cô đi, nhìn anh đẹp trai đi đến đám lộn xộn đó, anh ta không nói gì, chỉ dùng vẻ mặt lạnh lùng cũng khiến lũ kia không dám manh động nữa, cô nhìn anh bằng cặp mắt sùng bái. A! Thật lạnh lùng!

“Anh bị thương có nặng lắm không?” Vĩnh Hân lo lắng nhìn ân nhân bị đánh đến bầm dập mặt mũi.

“Tôi không sao.” Anh con trai gật đầu, nhặt mắt kính rơi trên mặt đất, may mà tròng kính không bể.

“Lại thêm một kẻ xen vào việc của người khác.” Ba gã thanh niên đánh giá Lương Hàn Vũ, song bởi vì đối thủ cao lớn nên chúng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Cảnh sát đến rồi.” Vĩnh Hân chỉ về phía sau, thầm thở phào, cuối cùng cũng có người gọi cảnh sát rồi.

Ba gã thanh niên nhìn theo, quả thật thấy bóng cảnh sát lập tức bỏ chạy, trước khi đi còn không quên nói: “Lần sau bọn tao mà bắt được sẽ ày biết tay.”

“Tao sợ quá!” Hồng Quân Huệ cố ý làm ra vẻ sợ hãi thật, thật không chịu nổi cái loại người ấy.

Vĩnh Hân cười ra tiếng. “Quân Huệ, cậu đừng như vậy.” Cô nói với ân nhân: “Anh có muốn đến bệnh viện không?”

“Không cần, không việc gì.” Anh ta lấy tay lau máu nơi khóe miệng. “Tôi đi đây. Tạm biệt.”

“Cảm ơn anh. Tạm biệt.” Vĩnh Hân gật đầu chào anh.

“Thật cảm ơn!” Hồng Quân Huệ vẫy tay chào anh. “Bây giờ người tốt không còn nhiều, về nhà phải nhớ luyện chút võ thuật nha, sau này anh có thể trả thù tụi nó.”

Anh con trai cười. “Tôi sẽ nhớ kỹ.” Anh gật đầu chào mọi người rồi bước đi.

“Hy vọng anh ta không sao.” Vĩnh Hân nói, sau đó nhìn sang A Vũ. “A Vũ, sao anh lại ở đây?”

“Em quên anh làm ở gần đây sao? Vừa rồi sao lại xảy ra chuyện này?” Anh nhăn mặt nhú mày.

“Là vậy, các cô ấy vì cứu em nên mới gặp phải bọn kia.” Từ Bội Vĩ chủ động giải thích, hai mắt nhìn anh chăm chăm.

“Bây giờ đừng nói tới từ ‘cứu’ này nữa.” Hồng Quân Huệ vẫn nhăm nhắng với cô ta. “Không phải nói có chuyện phải đi trước sao? Đâm chọc ở đây làm gì?”

Thấy Từ Bội Vĩ khó xử, Vịnh Hân xấu hổ nói: “Quân Huệ, đừng như vậy.”

“Vậy...Tôi đi trước.” Từ Bội Vĩ đành phải nói vậy. Biết anh đẹp trai đó ở gần đây là tốt rồi, cô tin chắc sẽ gặp lại anh. “Tạm biệt.”

“Tạm biệt, cậu cẩn thận một chút nha.” Vịnh Hân gật đầu.

Hồng Quân Huệ hừ một tiếng.

Vịnh Hân hỏi Lương Hàn Vũ: “Anh ăn cơm trưa chưa?” Thấy anh lắc đầu, cô vui vẻ nói: “Chúng ta cùng đi ăn đi.” Cô ôm lấy cánh tay anh.

Anh khẽ gật đầu, khuôn mặt tròn tròn của cô lộ ra vẻ tươi cười khoái trá khiến anh cũng vô thức cười nhẹ.

Hồng Quân Huệ nhìn hai người, lắc lắc đầu, mỗi khi anh A Vũ xuất hiện thì mọi người liền lập tức biến mất khỏi tầm mắt của Vịnh Hân, thật không hiểu sao lại thế.

Nhưng như vậy cũng không sao, cô mỉm cười, loại chuyện nhỏ này cô không để bụng đâu.

4. Chương 4

“Anh A Vũ, anh phải trông chừng Vịnh Hân một chút, đừng để cậu ấy ăn nhiều như vậy, anh có biết cậu ấy mập đến nỗi chạy không nổi không, nên vừa rồi mới bị ba gã kia bắt lại đấy.” Hồng Quân Huệ lắc đầu.

Vịnh Hân nhìn Lương Hàn Vũ ngồi cạnh, lắc lắc đầu. “Do em xui xẻo nên bị tóm thôi.” Cô thanh minh.

“Vậy sao mình không ‘xui xẻo bị tóm’ vậy?” Hồng Quân Huệ hỏi.

“Đó là vì...” Cô không biết nói gì, vội nhìn A Vũ, cầu cứu anh.

“Về sau đừng để đụng phải loại người đó.” Lương Hàn Vũ nói, cứ nghĩ đến lúc này suýt chút nữa cô xảy ra chuyện là anh lại cảm thấy khó chịu.

Vịnh Hân xụ mặt. “Anh đang tức giận à?” Sắc mặt anh thật khó coi.

“Là do em lạnh nhạt cứu một ả hồ ly tinh vong ân phụ nghĩa, không phải lỗi của Vịnh Hân đâu.” Hồng Quân Huệ nói. “Về sau sẽ không như vậy nữa.” Cô nhìn anh gật đầu như hối lỗi.

“Anh không có ý trách em.” Lương Hàn Vũ nhẹ nhàng lắc đầu.

“Em biết.” Hồng Quân Huệ cười nói. “Nhưng mà, nếu lần sau mà như thế, cho dù ả hồ ly tinh kia có bị bán đi thì em cũng mặc kệ.”

“Quân Huệ, cậu đừng gọi người ta là ả hồ ly tinh nữa.” Vịnh Hân lắc đầu, xưng hô như vậy thật chối tai.

“Mình không chửi cô ta khó nghe hơn đã phước cho cô ta lắm rồi.” Hồng Quân Huệ khinh thường nói.

Vịnh Hân chỉ biết lắc đầu, cô cũng hết cách. “A Vũ, anh hay đến đây ăn cơm à?” Cô quan sát bài trí của nhà hàng, rất cao cấp, cảm giác như trở về thời xưa vậy.

“Anh đến đây hai lần rồi.”

Vịnh Hân cúi đầu ăn, đồ ăn ở đây rất ngon, nhưng mắc quá, cô nghĩ A Vũ chắc không thường xuyên đến đây, nhất định là vì muốn cô được ăn ngon nên mới chọn nơi này.

Cô mỉm cười, A Vũ thật tốt với cô, cô dựa vào anh. “A Vũ, sao chỉ có mình anh, các đồng nghiệp khác đâu hết rồi?”

“Anh có việc bận nên đi sau.” Anh cúi đầu thấy cả người cô dựa vào mình thì nói: “Ngồi thẳng lên.”

Hồng Quân Huệ cũng nói: “Vĩnh Hân, cậu thật là, đây là nơi công cộng mà.”

“Được rồi.” Cô đành ngồi thẳng dậy, nhưng miệng hơi mếu, dạo này A Vũ rốt cuộc bị sao vậy, trở nên nghiêm túc như thế.

Hồng Quân Huệ đang muốn kêu cô dừng mếu nữa thì lại nhìn thấy một đôi trai gái đi về phía họ, cô gái người cao gầy xinh đẹp mặc áo choàng lông màu rượu đỏ, váy dài màu đen; chàng trai thân hình thon dài rắn chắc, mặc Tây trang màu xám đậm, đáng vẻ bất cần.

“Xin hỏi cậu là... Lương Hàn Vũ phải không?” Cô gái đến bàn hỏi họ, ngữ khí không chắc chắn lắm.

Lương Hàn Vũ ngẩng đầu, hơi bực, anh không có ấn tượng với người trước mắt. “Phải, là tôi.”

Cô gái nở nụ cười. “Mình biết mà, cậu không thay đổi gì cả. Mình là Hoàng Thục Tư, bạn học trung học của cậu, cậu quên rồi à?”

Vĩnh Hân nhìn cô gái, chợt nhớ ra, cô ấy là bạn học trung học của A Vũ, trước kia hay mua đồ ăn cho cô, còn đến nhà cô chơi vài lần nữa.

“Chị là chị Hoàng.” Vĩnh Hân vui mừng nói. “Không phải chị ra nước ngoài sao?” Cô nhớ rõ chị Hoàng tốt nghiệp trung học xong liền sang Mỹ du học.

“Mới về mấy hôm trước. Em chắc là Vĩnh Hân phải không?” Hoàng Thục Tư cười nói. “Em vẫn đáng yêu như ngày xưa, còn đây là...” Cô chuyển hướng nhìn người còn lại.

“Cậu ấy là Quân Huệ, trước kia chị cũng có gặp vài lần rồi.” Vĩnh Hân đáp ngay.

Cô nhớ rồi, đây là cô bé trước kia không có cảm tình với cô.

Hồng Quân Huệ cũng nhận ra cô gái, cô nhếch môi, thầm tức giận nghĩ: hôm nay thật xui xẻo, gặp đến hai ả hồ ly tinh. Từ hồi tiểu học cô đã biết Hoàng Thục Tư để ý anh A Vũ rồi, chỉ có Vĩnh Hân là gốc ghếch thôi, còn nghĩ cô ta là người tốt nên mới cho cô ấy đồ ăn.

“Đúng rồi, mình quên giới thiệu, đây là bạn mình, Paul.” Hoàng Thục Tư chỉ vào người đi cùng.

Anh ta cười nhe răng. “Chào các bạn.”

Vĩnh Hân đáp: “Chào anh.”

Lương Hàn Vũ thì khẽ gật đầu chào, Hồng Quân Huệ lơ anh ta đi, tiếng Hoa lơ lơ như vậy khiến cô thấy thật chói tai.

“Chị Hoàng, các chị ăn cơm chưa? Có muốn ngồi cùng bọn em không?” Vĩnh Hân mời.

“Không được rồi, chị có hẹn với cha rồi, hôm khác gặp lại nha.” Hoàng Thục Tư gật đầu chào mọi người rồi ra khỏi nhà hàng với Paul.

“Không ngờ cậu ấy chẳng thay đổi gì.” Hoàng Thục Tư nhìn nằng gắt mùa hè, hơi dăm chiêu nói.

“Ai?” Paul tò mò hỏi.

“Không có gì.” Cô lấy mắt kính trong túi ra đeo lên. “Đi thôi.” Cô khoác tay anh.

Paul tươi cười, làm tư thế mời, lúc này hai người mới cười đi tiếp.

“Làm ra vẻ.” Hồng Quân Huệ nhìn qua cửa sổ thấy hành động của Paul, nhin không được đảo mắt, anh ta nghĩ mình đang đóng phim sao? Thật là!

“Chị Hoàng vẫn xinh đẹp như xưa, A Vũ, anh thấy đúng không?” Vĩnh Hân cố ý dựa vào người anh, hai tay ôm lấy cánh tay anh, xem anh có phản ứng gì.

“Ừ.” Lương Hàn Vũ đáp, liếc nhìn cô. “Em làm gì đó?” Không biết cô muốn làm gì.

Cô nghiêng mặt về phía anh. “A Vũ, gần đây anh thật lạ.”

“Sao mà lạ?” Anh nhìn chằm chằm mắt cô.

“Thì lạ thôi, giống như có rất nhiều tâm sự, lại xa cách nữa.” Cô chớp mắt. “Nếu anh có chuyện gì có thể nói với em.”

“Không có gì. Em ngồi thẳng lên đi, đây là nơi công cộng.” Anh khẽ dịch người ra.

Vĩnh Hân cắn môi, trong lòng rối bời, cô buông tay anh ra, cúi đầu nhìn chằm chằm món Ý trên bàn, đột nhiên không muốn ăn nữa.

Hồng Quân Huệ thấy không khí hơi kỳ dị, lúc cô cúi đầu ăn hải sản thì hai người này có chuyện gì vậy?

Lương Hàn Vũ thấy Vĩnh Hân cúi đầu, không động đũa nữa thì hỏi: “Sao lại không ăn?”

“Không ăn nữa.” Giọng cô rầu rĩ.

Anh trầm thờ dài, nhìn cô như vậy anh không chịu nổi, xem ra đến lúc bọn anh phải đối mặt với vấn đề rồi.

Về phần kết cục, tạm thời anh không muốn nghĩ tới, dù có thể nào thì chỉ cần cô muốn, anh đều chăm sóc cô cả đời, giống như một người cha vậy.

###

Vĩnh Hân nằm trên giường, hai tay ôm gấu bông, trong lòng lo lắng. Cô không biết A Vũ gặp chuyện gì mà khiến anh trở nên kỳ lạ như vậy. Cô trở mình, lén tiếng vỗ về gấu bông trước mặt. Quân Huệ nói không có chuyện gì đâu, chỉ là A Vũ không thích cô ôm anh chỗ đông người thôi, cô đừng cả nghĩ quá. Nhưng... cô biết sự việc không đơn giản như vậy.

Từ nhỏ cô đã hiểu tính A Vũ, khi cô thấy anh tức giận, chỉ cần cô ở trong lòng anh làm nũng thì sẽ không sao nữa, không giống như bây giờ, cô không biết anh bị sao, dường như xa cách cô, cô không biết chuyện gì xảy ra, nhưng có một điều cô chắc chắn, đó là cô không muốn bọn họ cứ tiếp tục như vậy, nếu vì anh đang giận cô thì cô phải biết nguyên nhân.

Anh cứ xa cách cô như vậy khiến cô không chịu nổi, sống mũi cay cay, cô dụi nhẹ mắt, khịt khịt mũi, nhớ đến mỗi khi cô khóc thì A Vũ sẽ an ủi cô, cô vươn người, cầm ly nước cam bên giường, uống một hớp lớn.

Nước mát từ từ trào lên khóe mắt. “Tiêu rồi.” Cô để ly nước lên bàn cạnh giường. “Uống nước cam cũng vô dụng.” Cô khịt khịt mũi, trước kia khi trong lòng không vui, cô uống nước cam sẽ thấy khá hơn một chút, bây giờ một chút cũng không có, tâm trạng rất tệ.

Lúc này, có tiếng đập cửa vang lên. “Vĩnh Hân.”

Là A Vũ, anh ấy về rồi. Vĩnh Hân nhảy xuống giường, chạy ra mở cửa. “A Vũ.” Cô lao đến người anh, cười lộ ra lúm đồng tiền xinh xắn.

Lương Hàn Vũ lui về phía sau, tiếp nhận va chạm của cô, hai tay Vĩnh Hân quàng lên cổ anh. “Em đang đợi anh.”

“Chờ anh?” Anh bỏ hai tay cô ra.

Cô nhúm mày. “A Vũ, anh làm sao vậy? Bây giờ không có ai, em không thể ôm anh sao?” Cô hơi giận.

Về mặt tức giận của cô khiến anh khẽ cười. “Em đã lớn rồi.”

“Vậy thì sao chứ?” Cô tức giận nói, lại ôm lấy anh. “Vì sao lớn rồi thì không thể như vậy, A Vũ vẫn là A Vũ, em vẫn là em mà.”

Anh thờ dài. “Em buông tay trước đã, anh có chuyện muốn nói với em.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh. “Có phải anh muốn tâm sự với em không?” Cô buông eo anh ra, vui mừng nói, chỉ cần A Vũ nói cho cô thì cô sẽ nghĩ cách giải quyết giúp anh.

“Chúng ta vào rồi nói.” Cô kéo tay anh.

“Không cần, nói ở đây cũng được.” Anh cúi đầu nhìn khuôn mặt tròn tròn của cô, thấy cô mặc áo thun và quần ngắn màu vàng, lộ ra đôi chân trắng nõn. Sau khi cô lên quốc trung, anh đã mua cho cô rất nhiều

quần, vì cô hoạt bát hiếu động, mặc váy dễ bị lộ, anh cứ nói mãi với cô khi mặc váy phải chú ý khi ngồi, nhưng cô luôn thấy phiền toái nên đơn giản nhất là không mặc nữa, trừ những lúc cha cô về nước thôi.

“Anh nói nhanh đi, em đang nghe đây.” Cô giục anh.

Anh nhìn cô chăm chú, tự nhiên không biết bắt đầu từ đâu.

Cô mất kiên nhẫn. “Nói nhanh đi anh.” Cô nắm áo sơ mi trắng của anh.

“Vĩnh Hân.” Anh kéo tay cô ra, nắm lấy. “Tình cảm có rất nhiều loại, em có biết chúng khác nhau không?”

Cô gật đầu. “Có tình thân, tình bạn, tình yêu. Rất đơn giản mà.” Câu hỏi này học sinh tiểu học cũng trả lời được.

“Vậy chúng ta là gì?” Con người đen sâu như vệt thắm của anh gắt gao khóa chặt cô, như muốn đem cô giam vào lòng mình.

“Chúng ta sao?” Cô tròn mắt, vẻ mặt ngạc nhiên.

Anh gật đầu. “Chúng ta đều lớn rồi, không thể như trẻ con mãi được, tình cảm của em dành cho anh là loại nào?”

Cô nuốt nước miếng, bị câu hỏi đột ngột của anh dọa, trong lòng bối rối khó tả. Chuyện gì thế này? Sao anh đột nhiên lại hỏi vậy?

Vẻ hoảng sợ trên mặt cô khiến anh thở dài. “Anh dọa em rồi?” Anh lấy tay vuốt ve má cô.

Cô hơi chần chừ. “Em... em không biết. Cô thoáng nói lắp. “Em... em thích A Vũ, nhưng cũng không rõ là loại nào.”

“Anh biết rồi.” Mắt anh càng lúc càng thâm trầm.

Lần đầu tiên anh khiến lòng cô hoảng loạn như vậy, cô dời mắt đi, chỉ dám cúi đầu nhìn nút áo sơ mi của anh.

“A Vũ, em... mình như trước đây không được sao?” Vì sao lại phải thế này?” Giọng cô căng thẳng.

“Nhìn anh đi.” Anh nói.

Cô hơi chần chờ mới từ từ ngẩng đầu, gặp phải đôi đồng tử đen tuyền của anh, tim lại đập loạn, cô muốn tránh đi nhưng anh lại nâng cằm cô lên.

“Không thể lại như trước kia được, anh không làm được, anh đã nghĩ mình có thể, nhưng anh vẫn không làm được, vốn muốn từ từ chờ em trưởng thành, nhưng mà...” anh dừng lại một chút. “Anh không thể đối xử với em như với trẻ con nữa.”

“Em không hiểu, A Vũ, anh không muốn chúng ta giống như trước kia, nghĩa là anh không cần em nữa phải không? Anh muốn dọn ra ngoài, không quan tâm em nữa sao?” Cô hoảng hốt nắm áo anh. “Anh nói anh sẽ chăm sóc em, không thể nuốt lời.” Cô ôm chặt anh, trong lòng sợ hãi lại dâng lên.

Anh hơi chần chờ, cuối cùng vẫn hứa với cô. “Chỉ cần em đồng ý thì anh sẽ chăm sóc em cả đời.”

“Em đồng ý, em đồng ý mà.” Cô vội ngắt lời anh, nói hòa theo.

Anh khẽ cười, từ trước đến giờ anh cũng biết cô ỷ lại vào anh, nhưng... “Vĩnh hân, anh phải lấy thân phận gì để chăm sóc cho em? Là anh trai...” Anh ôm chặt cô. “Hay là người yêu? Là chồng?”

Cô sững sờ. “Em... em...”

“Em phải lựa chọn một thứ.” Giọng anh có chút mờ ám, hai tay bắt giắc lại siết chặt hơn.

Tim Vĩnh Hân đập loạn, anh ôm cô rất chặt, A Vũ trước kia chưa từng như vậy, dường như anh đột nhiên trở nên xa lạ, mà những lời anh nói lại oanh tạc đầu cô, anh trai, người yêu, chồng,... Cô không biết, cô nên làm sao bây giờ?

“A Vũ...”

Cô ngẩng đầu, liền thấy mắt anh nóng lên như hai ngọn lửa, đốt cháy đến chỗ sâu nhất trong lòng cô; cô dời tầm mắt đi, hơi khó thở, tim đập rất nhanh. Không thể như vậy được, ở cạnh A Vũ rất an tâm, thoải mái, chứ đâu phải hoảng loạn như thế này.

“Em đang sợ anh à?” Phản ứng của cô rơi vào đáy mắt anh. “Anh làm em sợ rồi.” Anh buông tay ra.

Lần đầu cô khiến anh bối rối như vậy, anh lúi lại, đôi mắt rực lửa cũng đã trở lại vẻ thâm trầm.

Cô lúng túng lùi về sau, không ngờ đạp phải thú bông trên mặt đất nên mất trọng tâm, thấy sắp ngã, cô hét lên một tiếng; anh phản ứng rất nhanh, lập tức bắt được cổ tay cô, kéo cô vào ngực anh, va chạm khiến anh lùi về sau, Vịnh Hân thở dốc trong ngực anh.

Anh vuốt tóc cô, dịu dàng nói: “Đừng sợ, hít thở đi em.”

Cô nghe lời hít một ngụm khí, hai tay vô thức nắm chặt áo anh, nhưng lòng vẫn rối bời. “A Vũ... em không biết, em không biết, em...”

“Hừ nào, không sao đâu.” Anh khẽ vuốt mái tóc mềm mại của cô, hết lần này đến lần khác. “Không sao, hít sâu nào.”

Cô hít một hơi thật lớn, rồi cứ thế lặp lại.

“Anh vẫn là anh mà, đừng sợ.” Anh vỗ vỗ lưng cô.

Lời anh nói khiến cô từ từ bình tĩnh lại, tuy tim vẫn đập nhanh một chút, nhưng đã tốt hơn nhiều. Đúng vậy! Anh là A Vũ, A Vũ sẽ không tổn thương cô, anh luôn ở cạnh bảo vệ cô, khi cô đau lòng sẽ an ủi cô, anh là A Vũ thân thuộc mà.

Cô dựa vào ngực anh, nghe tiếng tim anh đập rất mạnh mẽ, cơ thể từ từ thả lỏng. “A Vũ, em không biết, trước giờ em chưa hề nghĩ đến chuyện này.” Cô ngẩng đầu nhìn anh. “Sao anh không nói gì?”

Anh cười nhợt nhạt, không đáp, nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn cô đầy tình cảm.

Tim cô lại đập “thình thịch” trong lồng ngực, càng lúc càng nhanh, cô vội vàng cúi đầu, lúng ta lúng túng. “A Vũ, anh đừng nhìn em như vậy, em... em sẽ sợ.” Cô chưa bao giờ nghĩ ánh mắt A Vũ lại khiến cô luống cuống đến vậy, mặt cũng đỏ hết lên.

Lương Hàn Vũ không nói gì mà lại nâng cằm cô lên, nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô, lau mồ hôi cho cô, cúi đầu hôn lên trán cô.

Vịnh Hân trợn to mắt, máu nóng xông lên não, A Vũ... A Vũ anh ấy... Anh ấy...

“Cẩn thận suy nghĩ một chút, Vịnh Hân à.” Anh buông cô ra, nhìn chằm chằm về mặt kính ngác của cô, rồi xoay người đi xuống lầu.

Vịnh Hân ngây người một lúc lâu, vô thức vỗ vỗ trán. A Vũ... A Vũ... Hôn cô... Cô nuốt nước miếng, mặt nóng lên, A Vũ trước giờ chưa từng hôn cô... Cô... Cô phải làm sao bây giờ?

Ai nói cho cô biết với?

###

“Con lại đi đâu à?”

Dì Lâm ngồi trên sô pha, thấy Vịnh Hân đi xuống lầu.

“Quân Huệ chưa tìm được phòng trọ bà ạ, nên muốn đi xem mấy nhà nữa.” Vịnh Hân mặc áo sơ mi hồng phấn và quần jeans màu trắng, uể oải ngáp một cái.

“Sao vậy? Con ngủ không ngon à?” Dì Lâm chỉnh lại kính lão.

“Dạ.” Cô dụi mắt, đến ngồi cạnh dì Lâm, lại ngáp cái nữa.

“Có liên quan đến Hàn Vũ không?” Dì Lâm xuyên qua kính lão nhìn cô.

Vịnh Hân hoảng sợ, há hốc miệng. “Bà, sao bà lại biết?”

Bà mỉm cười. “Tối qua cả hai đứa đều rất lạ, ai không nhận ra chứ? Con không dám nhìn Hàn Vũ lần nào, hai con có chuyện gì vậy?”

“Không... không có.” Cô chột dạ nói.

“Còn nói không có, chuyện to nhỏ trong nhà này đều không qua mắt bà lão này được đâu.” Bà vỗ vỗ tay cô. “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Vĩnh Hân ngáp ngừng một chút mới rầu rĩ nói: “Là A Vũ muốn con suy nghĩ một chuyện.” Vốn dĩ hôm qua cô đã muốn gọi điện hỏi ý kiến Quân Huệ, nhưng A Vũ lại ngồi ở sô pha nên cô không có cách nào nói chuyện này cho Quân Huệ trước mặt anh.

Ánh mắt lợi hại của dì Lâm nhận ra vẻ mặt ưu phiền của cô, trong lòng đã đoán ra ít nhiều. Tối qua bà đã nhìn ra ít manh mối, bà thăm thở dài. Chuyện phải đến đã đến.

Những năm gần đây bà đã biết tình cảm mà Hàn Vũ dành cho Vĩnh Hân không đơn giản, anh vẫn cưng chiều che chở cô như trước, nhưng trong mắt lại xen lẫn cả tình yêu nam nữ; bà cũng biết anh luôn phải kiềm chế tình cảm. Bà đã nghĩ hai năm đi nghĩa vụ sẽ khiến tình cảm của anh với Vĩnh Hân sẽ phai nhạt đi, nhưng khi anh xuất ngũ trở về, trong khoảnh khắc Vĩnh Hân lao vào lòng anh, bà đã biết hết thấy không thể thay đổi nữa, bà còn thấy được trong mắt anh lóe lên tia lửa.

Tính tình anh rất giống cha, bề ngoài lạnh nhạt nhưng tình cảm thì sâu không giải được, nếu Vĩnh Hân không ngờ nghếch với tình yêu như vậy thì chắc cô đã sớm biết được thâm tình mà A Vũ dành cho cô rồi.

Vĩnh Hân nhúu mày, vẫn mờ mịt. Tối qua cô rất nghe lời nằm trên giường suy nghĩ về những lời của A Vũ nhưng vẫn không tìm ra đáp án, ngoài A Vũ ra cô cũng không thân thiết với người con trai nào khác nên cô làm sao phân biệt được tình anh em và tình yêu nam nữ chứ?

Trước kia A Vũ ôm cô tim cô sẽ không loạn nhịp, nhưng tối qua lại đập rất nhanh, vậy nghĩ là sao?

Có người nói tình yêu là khi cả ngày muốn ở cùng một chỗ với người mình yêu, tuy nói là nói thế nhưng từ nhỏ cô đã thích ở cạnh A Vũ rồi, vì anh rất thương cô; cô còn nhớ rõ có lần cô bị thủy đậu, khóc lóc không ngừng, gãi vỡ vài cái mụn, anh đã xin nghỉ học để ở nhà với cô, cẩn thận bôi thuốc cho cô, khi ấy anh luôn ôm cô, còn dạy cô đếm mụn nước trên người. Cô nhớ đến lại mỉm cười, A Vũ luôn thực tế như vậy.

“Vĩnh Hân.”

Tiếng Dì Lâm khiến cô quay lại hiện tại. “Sao ạ?”

“Con nên suy nghĩ cho kỹ càng.” Bà vỗ vỗ lưng cô.

Vĩnh Hân thoáng kinh ngạc. “Bà, bà biết con đang nghĩ gì sao?”

“Đương nhiên biết.” Bà cười nói. “Bà đã nói không chuyện gì qua mắt bà lão này được mà.”

Mặt Vĩnh Hân hơi đỏ lên, nói vậy là dì Lâm biết A Vũ thích cô... Nghĩ đến anh, mặt cô lại càng đỏ hơn, cô không biết vì sao A Vũ lại đột nhiên nói những lời này với cô, khiến tối qua cô chẳng dám nhìn anh, chỉ cần bắt gặp ánh mắt anh, tim cô lại đập loạn lên.

“Vĩnh Hân. Con đã lớn rồi, nên độc lập một chút, đừng nên ỷ lại hết vào A Vũ, nên gặp gỡ những người con trai khác nhiều một chút, như vậy cũng tốt mà? Dì Lâm đề nghị.

“Vì sao phải đi gặp gỡ những người con trai khác?” Cô cảm thấy khó hiểu, với lại cô cũng không có hứng thú.

“Để làm bạn. Thanh niên bây giờ không phải hay gặp gỡ bạn khác phái sao?” Dì Lâm nói.

“Có mà. Trong trường có rất nhiều nam sinh, lớp con cũng có nam sinh.” Vĩnh Hân gật đầu. “Nhưng con không muốn ở cạnh họ.”

“Con chỉ thích ở bên A Vũ thôi sao?” Dì Lâm hỏi.

Cô lại gật đầu, ở bên A Vũ luôn vô lo vô nghĩ, nhưng mà bây giờ... Cô thở dài, cảm thấy hơi là lạ.

Dì Lâm thấy cô rầu rĩ, vỗ vỗ tay cô. “Con có muốn ăn chút gì đó không? Tiện thể bà vắt nước cam cho con luôn.” Bà từ sô pha đứng dậy.

Đột nhiên, bà cảm thấy ngực đau đớn, bà vô thức ôm ngực, vẻ mặt đau đớn.

“Bà...” Vịnh Hân bị dọa sợ. “Bà bị sao vậy?” Cô kích động nhảy dựng trên sô pha.

Dì Lâm đau đến nỗi thốt không nên lời, cả người đổ ập xuống sô pha.

“Bà...” Vịnh Hân luống cuống nắm lấy vai bà, mặt mày rối rắm trắng bệch ra. “Bà bị sao vậy? Con... con đi gọi điện... Gọi điện thoại... Kêu... Xe...” Vịnh Hân đã sợ đến mức nói năng lộn xộn.

Cô kích động đi đến chỗ điện thoại, ngón tay run rẩy, nước mắt đảo quanh, cô vội ấn... 19.

“A lô... A lô... Tôi...”

Cả người dì Lâm nằm cuộn trên sô pha, vẻ mặt thống khổ, đột nhiên, tay đang ôm lấy ngực của bà từ từ rút ra...

“Bà...” Vịnh Hân kêu to, cô vội chạy đến cạnh dì Lâm, ống nghe điện thoại rơi xuống đất. “Bà... Bà...”

5. Chương 5

Lương Hàn Vũ nhận được tin báo, nhanh chóng chạy tới bệnh viện, thậm chí không quan tâm phép tắc mà chạy dọc hành lang, mày anh nhăn lại, mặt mũi bơ phờ. Tin dì Lâm đột nhiên phải vào viện khiến anh kinh ngạc, trong điện thoại Vịnh Hân khóc sụt sùi nói năng không rõ ràng, anh chỉ có thể hỏi tên bệnh viện rồi lập tức chạy tới, hy vọng không xảy ra chuyện gì.

Khi anh chạy đến tầng ba, mở cửa phòng bệnh ra thì Vịnh Hân đang ngồi cạnh giường, nghe thấy tiếng động liền quay đầu, khuôn mặt vẫn chưa khô nước mắt.

“A Vũ...” Cô nghẹn ngào thành tiếng, nước mắt lại chảy xuống.

Anh hỗn hển lại gần cô, Vịnh Hân đứng dậy nhào vào lòng anh, khóc lớn. “A Vũ... Bà... Bà...”

Anh vuốt tóc, vỗ nhẹ lưng cô, ánh mắt hướng về dì Lâm đang phải nằm trên giường bệnh truyền dịch.

“Sao lại thế này?” Anh nâng khuôn mặt đầm nước mắt của Vịnh Hân lên, xem ra cô đã rất sợ hãi. “Bà... Đột nhiên... như vậy.” Cô khóc thút thút nói. “Em rất sợ... Bác sĩ nói là... bệnh tim tái phát...” Cô ôm anh khóc không ngừng.

Bệnh tim tái phát? Lương Hàn Vũ nhăn mi tâm, sao đột nhiên lại như vậy?

“Bà... Bà sao lại có bệnh tim? Bà chưa bao giờ nói.” Cô hít hít mũi.

“Dì Lâm đã lớn tuổi rồi.” Anh nhìn người nằm trên giường bệnh, trong lòng lo lắng. Vài ngày trước dì Lâm thân không khỏe, anh vốn muốn đưa bà đi khám, nhưng bà lại sợ anh hoảng, bảo rằng do bà già rồi nên khó tránh khỏi bị bệnh này nọ. Những tưởng không sao, nào ngờ bây giờ... Anh thở dài, lúc trước anh nên kiên trì mới phải.

“Bác sĩ nói may mắn đưa vào sớm, nếu chậm một chút thì...” Cô không dám nói gì thêm, chỉ gắt gao ôm chặt Lương Hàn Vũ.

“Bác sĩ còn nói gì không?” Anh vuốt vuốt tóc cô.

“Ông ấy nói bây giờ bà đã qua cơn nguy hiểm, chờ bà tỉnh lại, nghỉ ngơi vài ngày thì có thể xuất viện, nhưng phải uống thuốc đúng giờ.”

Lương Hàn Vũ nghe xong mới thấy yên tâm, may là không có chuyện gì.

Vịnh Hân nắm lấy áo anh, áp má vào ngực anh, nghe tiếng tim anh đập dồn dập vì mới chạy bộ. “A Vũ, tiện thể anh cũng đi khám đi được không?”

Anh khó hiểu nhướn mày: “Khám gì?”

“Tim.” Cô ngẩng đầu. “Nếu có một ngày anh cũng bị như vậy thì phải làm sao?” Nghĩ đến chuyện này, nước mắt của cô lại chảy xuống.

Lương Hàn Vũ cười nhẹ. “Anh rất khỏe mạnh.”

“Bà cũng từng nói thế, vậy mà bây giờ...” Cô khịt khịt mũi. “Chuyện thế này không thể nói trước được.”

Anh khẽ cười ra tiếng, lấy tay lau nước mắt cho cô. “Dì Lâm không sao, đừng khóc nữa.” Cô ngoan ngoãn gật đầu, có A Vũ ở đây, cô liền yên tâm hơn. “Vừa rồi em thật sự rất sợ, trong lòng nghĩ nếu... nếu... bà ra đi... ra đi rồi thì phải làm sao bây giờ?” Nước mắt của cô lại rơi.

“Sẽ không, sẽ không đâu.” Anh đem mặt cô vùi vào ngực mình, hai tay ôm lấy cô, sau đó vỗ nhẹ lưng cô. “Em đừng lo quá.”

Cô ở trong ngực anh gật đầu. “Vừa nãy một mình em ở đây rất sợ hãi.” Cô hít hít mũi.

Anh khẽ vỗ lưng an ủi cô, nghe cô than nhẹ, cảm thấy cô đang học theo anh, hai tay ôm lưng anh hơi động động, gắt gao ôm anh, mà anh cũng có thể cảm giác được đường cong mềm mại trên người cô.

“Bà sao chưa tỉnh lại, em rất lo.” Cô thở dài.

“Dì Lâm nhất định sẽ không sao.” Anh khẽ lui người, kéo ra khoảng cách của hai người. “Trưa rồi, em đi ăn chút gì đi, để anh ở đây trông dì Lâm cho.”

“Em ăn không vô.” Cô cắn môi. “Em muốn ở đây chờ bà tỉnh lại.” Cô quay đầu nhìn dì Lâm vẫn bất động, nét mặt rầu rĩ, may là hôm nay cô ở nhà, nếu không hậu quả thể nào cô thật không dám nghĩ tới.

“A...” cô kêu lên một tiếng, nhớ đến chuyện quan trọng. “Quân Huệ chắc vẫn đợi em, em quên gọi điện thoại.”

“Em mau đi đi!”

“Em sẽ quay lại ngay.” Cô vội vàng mở cửa chạy đi.

Lương Hàn Vũ đến chiếc ghế bên giường bệnh ngồi xuống, lẳng lặng nắm lấy tay dì Lâm vẫn mê man, ở một mức độ nào đó, dì Lâm thậm chí còn giống người thân của anh hơn cả cha mẹ anh, anh hy vọng bà sớm tỉnh lại, thân thể sớm hồi phục khỏe mạnh, chứ không tái nhợt nằm viện như bây giờ.

Anh đếm lại chân cho bà, nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn và tóc bạc của bà, lúc này mới cảm thấy dì Lâm đã già rồi, có lẽ nên thuê thêm người giúp việc, nếu không sau khi Vịnh Hân khai giảng, chỉ có mình dì Lâm ở nhà rất nguy hiểm.

Lúc này Vịnh Hân cũng đã gọi điện xong, đang định quay lại phòng bệnh thì nhớ đến Lương Hàn Vũ nói cô đi ăn trưa, nên ăn gì, cô suy nghĩ một chút, quyết định xuống tầng hầm mua chút đồ ăn, tuy cô không thấy đói lắm, nhưng cô muốn mua cho A Vũ, nếu không anh cũng bị như vậy thì phải làm sao?

Nghĩ vậy, cô lập tức vào thang máy xuống tầng hầm, lúc đang mua đồ ăn thì bị ai đó vỗ nhẹ vai.

Cô quay đầu, mở to mắt. “Là cậu, sao cậu lại ở đây?” Đây là cô gái hôm trước cô gặp, không ngờ lại gặp cô ấy ở đây.

Từ Bội Vĩ mỉm cười nói: “Trùng hợp thật, mình đến thăm bạn, vì đói bụng nên đi mua chút đồ ăn, cậu thì sao?”

Vịnh Hân buồn bã nói: “Tim bà mình không tốt nên phải nhập viện.”

“A!” Từ Bội Vĩ kêu lên, mắt hơi đảo quanh. “A Vũ kia không đến cùng cậu sao? Mình thấy cậu và anh ấy hình như rất thân.”

“A Vũ ở phòng trông bà, mình xuống đây mua đồ ăn.” Cô hơi bối rối vịn vào cái tủ.

“Vậy lát nữa mình tiện thể đi thăm bà một chút.” Từ Bội Vĩ tươi cười.

“Không cần đâu, sao có thể như vậy, hơn nữa không phải cậu đến đây thăm bà sao?”

“Không sao, bạn mình vừa mới sinh, vẫn còn ngủ, mình đến đây cũng không làm gì.” Cô nhìn túi đồ trên tay Vịnh Hân. “Cậu có muốn tính tiền không?”

“A!” Vịnh Hân tiến lên, thầm kinh ngạc vì mấy lời vừa rồi của Từ Bội Vĩ, bạn cô ấy sinh con? Bạn cô ấy không biết bao nhiêu tuổi, đừng nói là trẻ như cô ấy chứ. Trời ạ! Trẻ vậy mà có con rồi sao?

“Phải rồi, cậu đã cứu mình, hơn nữa chúng ta lại có duyên như vậy, vậy kết bạn đi! Mình là Từ Bội Vĩ.”

“Diệp Vịnh Hân.” Cô cũng nói tên mình.

Từ Bội Vĩ chớp chớp mắt. “A Vũ thì sao? Anh ấy tên gì?” Cô chỉ nghe Vịnh Hân gọi anh là A Vũ, không biết tên đầy đủ của anh.

Vịnh Hân có chút buồn bực, không hiểu sao cô ấy lại hỏi chuyện này, nhưng vẫn nói: “Lương Hàn Vũ.”

Lương Hàn Vũ... Từ Bội Vĩ nhắm lại một lần, cố nhớ kỹ.

Vịnh Hân đặt đồ ăn lên quầy thu ngân, tính tiền xong thì cùng Từ Bội Vĩ đi thang máy lên tầng ba. Vừa ra cửa thang máy thì lại nghe Từ Bội Vĩ hỏi.

“Cậu và Lương Hàn Vũ là người yêu à?” Cô tò mò.

Mặt Vịnh Hân bắt giắc đỏ ửng, người yêu sao? Hai chữ này dường như chạm vào ngực cô, khiến tim cô đập loạn, hai tay vô thức nắm chặt bịch nylon.

“Mình và A Vũ cùng lớn lên.” Cô bắt giắc hít sâu, hy vọng khiến tim đập chậm lại, cô không biết sao mình lại như vậy, giờ đây chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ A Vũ lúc chăm chú nhìn cô thì tim cô liền đập “thình thịch” rất nhanh, như vậy có chứng tỏ cô và A Vũ là người yêu của nhau không?

“Cùng nhau lớn lên? Thì ra các cậu là thanh mai trúc mã.” Từ Bội Vĩ líu ríu nói, nói vậy, hai người họ hẳn phải ở gần nhà nhau. “Đúng rồi, cậu sống ở đâu? Về sau mình có thể đến chơi.” Cô lấy giấy bút từ túi ra.

Vịnh Hân thoáng kinh ngạc nhìn cô, nhưng vẫn nói cho cô điện thoại và địa chỉ của mình. Cô nói xong thì hai người cũng đã đi đến cửa phòng bệnh.

“Để mình cầm giùm cậu một ít.” Từ Bội Vĩ nhét giấy bút vào túi, tay cầm lấy một túi to.

“Không cần, không nặng lắm, cũng sắp đến rồi.” Vịnh Hân vội nói.

“Không sao đâu.” Từ Bội Vĩ bướng bỉnh cầm lấy.

Vịnh Hân nghi hoặc nhìn cô, cảm thấy cô có điểm lạ. “Cảm ơn.” Cô chỉ biết nói vậy. Cô lấy tay mở cửa, hai người cùng nhau vào phòng bệnh.

Lương Hàn Vũ đang ngồi trên ghế nghe tiếng mở cửa liền xoay người lại, anh đang lo không biết Vịnh Hân có gặp chuyện gì không, tại sao lại đi gọi điện lâu như vậy, nhưng nhìn thấy bên cạnh Vịnh Hân có người lạ, những lời muốn hỏi đều nuốt vào.

“A Vũ, bà tỉnh chưa anh?” Vịnh Hân vừa vào cửa liền hỏi, thấy anh lắc đầu cô liền rầu rĩ.

“Chào anh.” Từ Bội Vĩ gật đầu chào Lương Hàn Vũ, trong lòng thầm tán thưởng. A! Anh ấy thật đẹp trai, thật mãn nhãn.

Lương Hàn Vũ lịch sự gật đầu chào lại, nhớ hôm qua đã gặp cô gái này trên đường, không hiểu sao cô lại ở đây.

“Em gặp cô ấy ở nhà ăn, cô ấy trùng hợp đến đây thăm bạn, tên là Từ Bội Vĩ.” Vịnh Hân giải thích với Lương Hàn Vũ.

“Gọi em là Tiểu Vĩ được rồi.” Cô ta mỉm cười, nhìn chằm chằm ngũ quan tuấn tú của Lương Hàn Vũ.

Lương Hàn Vũ lại gật đầu, sau đó nói với Vịnh Hân. “Em để mấy túi này xuống trước đã.” Anh cầm lấy hai túi to trong tay cô.

“A Vũ, em mua rất nhiều đồ ăn cho anh.” Cô ngọt ngào cười. “Có xiên que, bánh ú, mì xào, bánh mì, trứng luộc nước trà...” Cô lấy ra từng cái từng cái một. “Còn có đồ uống, khoai tây chiên,...”

“Anh biết rồi.” Anh cười sâu, xoa đầu cô. “Cứ để đó đi.”

Cô lắc đầu. “Anh phải ăn gì đó đi, sức khỏe rất quan trọng.”

“Giờ anh không đói.” Anh nói.

Cô vẫn lắc đầu, lại lấy ra nhiều đồ ăn hơn. “Nếu không thích thì còn có hạt sen, bánh ngọt, bánh vòng...”

Anh buồn cười thở dài, nghe cô liệt kê một danh sách đồ ăn. “Anh ăn bánh mì là được rồi.” Anh ngắt lời cô.

Lúc này Vịnh Hân mới cười, vui sướng đưa bánh mì cho anh. “Ăn bánh mì phải uống thêm sữa nữa... A! Sữa đâu rồi?”

“Mình nghĩ là ở trong này.” Từ Bội Vĩ đưa túi to trước mặt ra. Trời ạ! Rốt cuộc cũng đến lượt cô được nói rồi, nếu cô cứ đứng im mãi chắc sẽ thành hóa thạch mất.

“Cảm ơn.” Vịnh Hân mỉm cười, cô đưa sữa cho A Vũ.

Lương Hàn Vũ cầm hộp sữa, lại nhớ đến lần đầu gặp Vịnh Hân, cô cũng cầm một đồng đồ chơi như vậy, thú bông, máy bay, xe lửa oanh tạc anh, bắt anh phải nhận một cái, nhớ lại ký ức ảm áp đó khiến anh khẽ cười, Vịnh Hân luôn cố chấp như thế.

“Tiểu Vĩ, cậu có muốn ăn gì không?” Vịnh Hân hỏi.

“Không cần, cậu quên mình vừa ăn no à?” Từ Bội Vĩ lắc đầu.

“Ăn mực nướng ngon lắm.” Vịnh Hân lấy ra một gói mực nướng.

“Không cần.” Từ Bội Vĩ lắc đầu cự tuyệt.

“Vịnh Hân, đừng cố ép người ta.” Lương Hàn Vũ nhìn cô lắc đầu.

“A!” Vịnh Hân lấy túi mực nướng lại, bỏ túi to lên bàn, kéo ghế cho Từ Bội Vĩ. “Cậu ngồi đi.”

Từ Bội Vĩ ngồi xuống. “Anh không phải đi làm sao?” Cô ta nhìn Lương Hàn Vũ. Mặc dù vẫn kẹt Vịnh Hân ở đây, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến quyết tâm theo đuổi Lương Hàn Vũ của cô.

“A Vũ xin nghỉ.” Diệp Vịnh Hân đáp thay, nghĩ đến chuyện này, cô liền nói với A Vũ: “A Vũ, mai anh không cần xin nghỉ đâu, em ở đây với bà là được rồi.” Không thể để A Vũ xin nghỉ nữa, như vậy sẽ bị đuổi việc mất, tuy A Vũ chưa nói gì nhưng cô biết anh chắc chắn sẽ xin nghỉ tiếp, anh mới vào công ty không lâu, không thể như vậy.

Lúc bà vừa vào viện cô rất bối rối, nhưng sau khi gặp A Vũ thì cô đã yên tâm hơn rất nhiều rồi, cô tin một mình mình cũng có thể lo cho bà.

Lương Hàn Vũ không nói gì thêm, chỉ cầm bánh ú và nước cam trên bàn đưa cho cô. “Em ăn đi.”

“Em ăn không vô. Lâu như vậy mà bà vẫn chưa tỉnh lại.” Cô cầm lấy bánh ú và nước cam anh đưa, song lại không ăn, chỉ cắn môi.

Anh vuốt vuốt tóc cô, “Bà chỉ mệt mỏi nên cần nghỉ ngơi thôi.” Anh thay cô mở chai nước cam ra, cầm ống hút vào, rồi đưa cho cô, “Em uống một hớp đi.”

Vịnh Hân nhìn anh, tuy cô không thiết ăn uống gì nhưng vẫn nghe lời anh uống một hớp, từ nhỏ đến giờ trừ những lúc giận dữ ra thì mọi lời anh nói cô đều ngoan ngoãn nghe theo; Vịnh Hân cười ngọt ngào, trên mặt hiện lên vẻ thỏa mãn, tuy nước cam không ngon như A Vũ làm nhưng vẫn khiến cô vui vẻ.

Từ Bội Vĩ cảm thấy mình như vô hình vậy, nhìn hành động của bọn họ như vậy có lẽ không phải là quan hệ thanh mai trúc mã đơn thuần. Nhưng cũng chẳng sao. Cô vui vẻ khiêu chiến, càng khó khăn thì khi thành công càng vẻ vang, hơn nữa ai cũng biết, thanh mai trúc mã chẳng mấy khi yêu nhau được, đến cuối cùng luôn có kết cục là chia tay, cho nên cơ hội thành công của cô là rất lớn.

Lúc này Vịnh Hân mới chợt nhớ ra cô đã không để tâm đến Từ Bội Vĩ, vì thế nói: “Tiểu Vĩ, cậu bao nhiêu tuổi?” Cô tìm đại một đề tài.

“Mười bảy.” Từ Bội Vĩ trả lời, ánh mắt hơi dừng trên sườn mặt Lương Hàn Vũ, anh đang chuyên tâm ăn, chẳng thèm liếc cô cái nào, điều này khiến cô không thoải mái, cô trước giờ đều là tiêu điểm trong mắt đàn ông, hơn nữa cô tự thấy mình hấp dẫn hơn Vịnh Hân nhiều, vậy mà Lương Hàn Vũ chỉ kinh ngạc nhìn cô mỗi một lần khi cô vào phòng, về sau chẳng nhìn cô thêm lần nào nữa khiến cô chẳng biết làm sao.

“Cậu thì sao?” Cô hỏi lại Vịnh Hân.

“Mười tám.” Vịnh Hân cười trả lời. “Cậu có ở gần đây không?”

“Không.” Từ Bội Vĩ vừa trả lời vừa lén nhìn Lương Quang Vũ, cô dặn lòng không thể nóng vội được, vì thế chỉ đành hàn huyên câu được câu mất với Vịnh Hân gần hai mươi phút.

Mà trong lúc đó thì Lương Hàn Vũ cũng chỉ lẳng lặng nghe, lâu lâu đáp lại nếu cô hỏi, còn phần lớn thời gian anh đều cùng Vịnh Hân ăn. Cô phát hiện ánh mắt anh nhìn Vịnh Hân rất dịu dàng, mà những hành động tình cảm như vậy cũng đủ để khiến cô ngộ ra một số điều. Nói thêm khoảng mười lăm phút nữa thì cô đứng dậy chào tạm biệt.

“Mình ở đây cũng lâu rồi, bây giờ phải đi thăm bạn thôi.”

“A!” Vịnh Hân đứng dậy tiễn cô, cô quên mất Từ Bội Vĩ tới đây để thăm bạn, lại nói chuyện lâu như vậy.

Từ Bội Vĩ ra tới cửa. “Ngày mai mình lại đến thăm cậu nha.”

“Không cần đâu, như vậy phiền cậu lắm.” Vịnh Hân lắc đầu.

“Dù sao bạn mình cũng đang nằm ở viện này mà.” Từ Bội Vĩ gật đầu chào Lương Hàn Vũ, “Tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Vịnh Hân trả lời, nhìn Từ Bội Vĩ đi đến thang máy cô mới đóng cửa lại. Thật ra lúc đầu cô cũng cảm thấy cô gái này có chút kỳ quái, nhưng qua thời gian trò chuyện vừa rồi thì cô thấy cô ấy cũng không tệ lắm, không giống như tưởng tượng của cô. Vịnh Hân mỉm cười trở lại giường bệnh, ngồi cạnh A Vũ, cứ coi như hôm nay cô có thêm bạn mới đi.

###

Nắng mai xuyên qua khe cửa, tiếng chim kêu và tiếng xe cộ ngoài cửa sổ vang vào trong phòng khiến dì Lâm nhíu nhíu chân mày, lòng mi khẽ động, sau đó từ từ mở mắt, chớp mắt vài cái, thấy xung quanh lạ lẫm thì hơi nghi hoặc, nhưng sau đó bà liền hiểu ra đây là bệnh viện.

Bà hơi động ngón tay, sau đó từ từ lấy tay lên che đi ánh nắng chói mắt, nhìn quanh bốn phía, bà thấy hai người đang ngồi cạnh giường liền mỉm cười.

Bọn họ dựa vào nhau ngủ, Vịnh Hân hai tay ôm lấy tay trái của Hàn Vũ, khuôn mặt áp lên vai anh, đắp một cái chăn lông nhỏ dài chưa đến đầu gối, bà nhìn bọn họ, tự hỏi bà đã ở bệnh viện bao lâu rồi.

Bà hơi trở người, thử ngồi dậy, tiếng kéo kẹt của giường sắt khiến Lương Hàn Vũ nhăn nhăn mi tâm, mở mắt. Khi thấy dì Lâm cử động muốn ngồi dậy thì anh lập tức lại gần. Hai tay tự nhiên trống không khiến người Vịnh Hân hơi dao động, cô hơi nhăn mặt, dụi dụi hai mắt, lơ mơ không biết đây là đâu.

Lương Hàn Vũ lợm tấm chăn rơi trên sàn đắp lại cho cô rồi lại gần dì Lâm nói: “Bà cần gì để con lấy cho.” Anh đỡ lấy tay bà, ý nói bà đừng cử động nhiều, thật ra anh đã tỉnh từ lâu, nhưng sợ đánh thức Vịnh Hân nên vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Bà nằm nhiều quá nên eo bị đau, muốn ngồi dậy thôi.” Dì Lâm nói.

Lương Hàn Vũ khom người điều chỉnh trục giường để nó cao lên. Tiếng dì Lâm vọng vào tai khiến Vịnh Hân ngơ ngác tỉnh lại, cô liền mở mắt nhìn người nằm trên giường, chớp chớp mắt.

“Bà, bà tỉnh rồi.” Cô liền lao đến, giọng nói tràn đầy vui mừng, nhưng tấm chăn đắp trên người khiến cô bị vấp.

May mà Lương Hàn Vũ nhanh tay đỡ lấy cô, nếu không cô chắc chắn sẽ ngã đè lên dì Lâm.

“Cẩn thận một chút.” Dì Lâm lắc đầu, khóe môi ẩn hiện ý cười, “Bà nằm đây bao lâu rồi?”

“Một ngày rồi. Con và A Vũ đều rất lo cho bà.” Mắt Vĩnh Hân hiện lên một tầng sương mù, “Bây giờ bà tỉnh lại là tốt rồi.”

Dì Lâm vỗ vỗ cánh tay cô. “Được rồi, bà hiện tại không phải rất mạnh khỏe sao?”

Vĩnh Hân lắc đầu. “Bà có mạnh khỏe đâu chứ, thoát nhìn không ổn chút nào.” Sắc mặt của bà vẫn tái nhợt.

“Bà nằm viện cả ngày rồi, đương nhiên không ổn. Hàn Vũ, con đi làm thủ tục đi, chúng ta phải xuất viện thôi.” Dì Lâm dặn dò.

“Bác sĩ nói bà phải nằm viện mấy ngày.” Lương Hàn Vũ nói.

“Lời này con cũng tin sao? Nếu cứ ở đây, ngửi mùi nước sát trùng, mùi thuốc nữa thì mạng bà mới khó giữ đó.” Dì Lâm lắc mạnh đầu, đời bà ghét nhất là bệnh viện.

“Nhưng bác sĩ nói bà phải ở lại theo dõi vài ngày. Bà chịu khó khám một chút, nếu không chúng con sẽ rất lo lắng.” Cứ nhớ đến dáng vẻ đau đớn của bà là Vĩnh Hân lại thấy sợ hãi.

“Bà khỏe thật rồi mà, bà phải về nhà.” Dì Lâm nói.

Lương Hàn Vũ và Vĩnh Hân lắc đầu cùng lúc. “Lát nữa bác sĩ đến phòng bệnh, chúng ta sẽ hỏi ý kiến bác sĩ.” Lương Hàn Vũ nói. “Bà có muốn ăn gì không để con đi mua?”

“Bà khỏe lắm, các con đừng lo.” Dì Lâm lại cam đoan.

“Để con đi mua cháo cho bà.” Vĩnh Hân nói.

“Em ở đây với dì Lâm đi, để anh đi cho.” Lương Hàn Vũ nói xong liền đi đến phòng vệ sinh rửa mặt một chút.

Khi anh bước ra, Vĩnh Hân giữ lấy anh. “A Vũ, anh nên đi làm đi.”

“Anh xin nghỉ...”

“Không cần xin nghỉ.” Dì Lâm ngắt lời anh. “Cũng không có gì to tát mà, xin nghỉ làm gì, con cứ đi làm đi.”

“Phải đó A Vũ, có em ở đây với bà được rồi.” Vĩnh Hân gật đầu nói, cô rất lo anh sẽ bị đuổi việc.

Lương Hàn Vũ chỉ cười nhẹ, anh sờ trán cô, không nói gì liền đi ra ngoài.

Vĩnh Hân thoáng bĩu môi, cô phát hiện A Vũ đôi khi thật sự rất cố chấp, nói thế nào anh cũng không nghe, vẫn cứ làm theo ý mình. Cô thở dài, cúi người nhặt tấm chăn dưới đất lên, gấp lại để trên ghế.

“Giường bên cạnh không có ai, sao con không ngủ ở đó?” Dì Lâm hỏi.

“Con không dám.” Vĩnh Hân lắc đầu. Cô từng nghe mấy chuyện ma ở bệnh viện, cô sợ bị ma ám, A Vũ cũng kêu cô lên giường ngủ, nhưng cô vẫn không dám, thả ngủ trên ghế với anh còn hơn, ít nhất sẽ không sợ hãi. Cô kéo rèm cửa ra, nắng ấm lập tức tràn vào phòng, Vĩnh Hân chớp mắt mấy cái, nhìn ngã tư đường ngoài cửa đã có không ít người đi lại, ngay cả trong sân bệnh viện cũng có bệnh nhân đi tập thể dục rồi.

“Bà.” Vĩnh Hân quay đầu hỏi: “Ngực bà còn đau không?” Cô vẫn hơi lo.

“Bà khỏe rồi.” Ngoài một chút mỗi mệt, suy yếu ra thì bà không cảm thấy khó chịu ở đâu, nhưng bà vẫn nhớ rõ tình trạng lúc bà bị đau ngực, không cần hỏi cũng biết là vấn đề tim mạch rồi.

Người già là thế, không bệnh này cũng bệnh kia. Nhưng bà cũng thông suốt, sinh lão bệnh tử là lẽ dĩ nhiên của đời người, ai cũng đều tránh không được, song lần đầu trải qua chuyện này khiến bà biết mình có thể ra đi bất cứ lúc nào, mà chuyện khiến bà không yên lòng nhắm mắt nhất là Vĩnh Hân, nếu ông chủ trở về chỉ sợ sẽ không đối xử tốt với cô.

“Bà, bà sao vậy?”

Dì Lâm cảm thấy Vĩnh Hân nắm lấy vai bà nên không nghĩ ngợi nữa. “Bà không sao, có chuyện gì vậy?” Bà thấy cô có vẻ lo lắng.

“Con gọi bà mấy lần rồi mà bà không đáp.” Vĩnh Hân suýt nữa bị hù chết, cô đã nghĩ bà xảy ra chuyện rồi.

“Vĩnh Hân, ngồi xuống đây, bà có chuyện hỏi con.” Dì Lâm dựa vào đầu giường, nhìn kim truyền dịch cắm trên tay may khê nhú lại.

“Chuyện gì vậy bà?” Vĩnh Hân đi đến ngồi xuống.

“Bà còn nhớ trước khi vào viện bà đang nói chuyện phiếm với con, thế nào, con đã suy nghĩ xong chưa?” Dì Lâm hỏi.

Vĩnh Hân hơi sững sốt. Nói chuyện phiếm? Khi đó hai người đã nói gì? Cô nhớ lại, sau đó thì hai má đỏ ửng, cô nhớ rồi, là chuyện về A Vũ, vốn cô muốn hỏi ý kiến Quân Huệ, nhưng hôm qua dì Lâm đột nhiên gặp chuyện khiến tâm tư cô đều dồn hết vào đó, đâu còn để ý đến chuyện này.

“Bà, sao bà đột nhiên hỏi chuyện này?” Mặt Vĩnh Hân đỏ bừng, tim đập loạn lên.

Phản ứng của cô lọt hết vào mắt dì Lâm khiến khóe miệng bà nhẹ nhếch lên, nói: “Có lẽ hai con có cơ hội đấy, nếu thật như vậy thì cũng không có gì không tốt, chỉ là...”

“Bà, bà nói sao?” Giọng bà quá nhỏ nên cô không nghe được rõ ràng.

“Không có gì.” Dì Lâm cười nhẹ, bà đang nhìn phía trước mặt nhưng ánh mắt lại mông lung phía xa. “Có vài chuyện bà không biết có nên nói không.” Bà thở dài.

“Chuyện gì vậy bà?” Vĩnh Hân không hiểu gì, dì Lâm có chuyện gì giấu cô sao?

Dì Lâm nhìn cô, chần chờ một chút. “Vĩnh Hân, đến đây ngồi đi.” Bà vỗ Vĩnh Hân.

Vĩnh Hân lập tức ngồi xuống mép giường, nắm tay bà: “Bà, bà có tâm sự sao?”

Bà cười nói: “Cùng không phải chuyện lớn gì, con có nhớ trước kia con từng hỏi về chuyện mẹ con không?”

“Dạ nhớ, bà nói mẹ rất dịu dàng, rất am hiểu lòng người.” Bà còn cho cô xem ảnh mẹ, mẹ cô xinh xắn, nụ cười rất ấm áp. “Bà, sao tự nhiên bà lại nhắc đến chuyện này?” Vĩnh Hân nghi hoặc.

“Không có gì, bà chỉ đột nhiên nghĩ đến mẹ con thôi, hai người các con trông thật giống nhau.” Bà lấy tay vuốt tóc cô, từ sau khi Hàn Vũ xuất ngũ trở về, Vĩnh Hân bắt đầu nuôi tóc dài, cũng đã dài đến vai rồi, trước đây tóc dài của cô đều do A Vũ chải cho, còn cô thì ngay cả cột tóc cũng rất vụng về.

“Mẹ xinh đẹp hơn con.” Vĩnh Hân nói.

“Nói vậy! Hai người bọn con đều xinh đẹp như nhau,” dì Lâm nắm cánh tay cô, “Bà đã nói với con chưa, chuyện mẹ con và cha của Hàn Vũ cũng lớn lên bên nhau giống như các con ấy?”

“Thật sao?” Vĩnh Hân tròn mắt.

“Đúng vậy! Nhưng mẹ con lớn hơn cha Hàn Vũ ba tuổi, bọn họ quen nhau ở cô nhi viện, hơn nữa lại cùng nhau lớn lên.”

“Cô nhi viện?” Cô hơi kinh ngạc, chuyện này cô chưa nghe dì Lâm nhắc đến bao giờ, cô vẫn nghĩ chú Lương là bạn tốt của cha, không ngờ ông lại thân thiết với mẹ như vậy, thậm chí bọn họ cùng lớn lên ở cô nhi viện.

“Tình cảm giữa họ tốt lắm, sau khi trưởng thành còn thuê chung một nhà trọ, hai người ở cùng một chỗ, chiếu cố lẫn nhau. Con đừng thấy chú Lương thô lỗ như vậy mà nhầm, ông ấy rất dịu dàng với mẹ con, bà ấy nói gì ông ấy cũng nghe theo, bà ấy có yêu cầu gì thì ông ấy cũng giúp bà thực hiện được, mẹ con cũng rất tốt với ông ấy, nhưng mà...” Bà thở dài, không nói gì thêm.

“Nhưng mà sao?” Vĩnh Hân cố hỏi, cô đang nghe say sưa, sao bà lại không nói nữa?

Dì Lâm chăm chú nhìn gương mặt đỏ hồng đáng yêu của cô, do dự một chút, đang định nói tiếp thì cửa phòng bị mở ra, Vĩnh Hân nghe tiếng động quay đầu, cô biết nhất định là A Vũ đã quay lại, đang muốn gọi anh đến cùng nghe bà kể chuyện xưa thì lại kinh ngạc thấy Từ Bội Vĩ đi sau lưng A Vũ.

“Tiểu Vĩ, sao cậu lại ở đây?” Vĩnh Hân tròn mắt, theo phản xạ nhìn đồng hồ, mới tám giờ mà.

“Mình mang bữa sáng đến ọi người.” Từ Bội Vĩ lấy ra hai túi to.

“Bà, đây là bạn mới quen của con, Tiểu Vĩ.” Vĩnh Hân giải thích với dì Lâm.

“Chào bà, nhìn thần sắc của bà đã tốt hơn nhiều rồi.” Từ Bội Vĩ nói.

“Ngồi đi, đừng đứng nữa.” Dì Lâm vội nói. Cô gái này thật xinh đẹp, mỗi tội váy hơi ngắn, đùi lộ ra rất nhiều.

Vĩnh Hân đến bên A Vũ, anh vội đổ cháo ra chén. “A Vũ, anh biết không? Chú Lương và mẹ em cũng là thanh mai trúc mã giống mình đó.” Mặt cô rạng rỡ.

Lương Hàn Vũ nhìn cô một cái, ánh mắt phút chốc trở nên thâm trầm. “Anh biết.”

“Anh biết sao?” Vĩnh Hân kinh ngạc nói. “Có phải bà nói với anh không?”

“Không phải.”

“Không phải?” Cô hơi há miệng, lại càng nghi hoặc. “Vậy ai nói cho anh? Sao không ai nói cho em biết vậy?”

“Chuyện này quan trọng lắm sao?” Anh nhìn cô.

“Đương nhiên rồi. Chỉ cần là chuyện về mẹ thì em đều muốn biết.” Cô ra sức gật đầu, cố chứng minh cô thật sự nghiêm vậy.

“Vĩnh Hân, sao con chỉ nói chuyện với mỗi Hàn Vũ vậy? Quan tâm đến bạn con một chút đi.” Dì Lâm lên tiếng. Vĩnh Hân thật không chịu nhìn hoàn cảnh gì hết, sao lại nói chuyện này trước mặt người ngoài chứ!

“Không sao đâu.” Từ Bội Vĩ lập tức nói. Thì ra mẹ Vĩnh Hân và cha Lương Hàn Vũ cùng nhau lớn lên, nhưng mà như vậy lại càng chứng tỏ suy nghĩ của cô là đúng, thanh mai trúc mã không thể có kết cục tốt đẹp.

Vĩnh Hân tạm thời chuyển đề tài, xoay người hỏi Từ Bội Vĩ, “Sao cậu đến đây sớm vậy?”

“Dù sao cũng không có việc gì mà.” Cô nói, đưa túi to đang cầm ở tay cho Vĩnh Hân. “Cậu ăn sáng đi.”

“Ừm... để lát nữa đã, giờ mình phải dứt cho bà đã.” Vĩnh Hân ngồi ở mép giường, nhận lấy chén cháo mà A Vũ đưa.

“Cẩn thận một chút, rất nóng đấy.” Anh dặn dò.

“Cứ để bà tự ăn, bà có tàn phé đâu.” Dì Lâm đưa tay đỡ lấy chén cháo.

“Bà, bà đừng lộn xộn, bà vẫn chưa khỏe mà.” Cô múc một thìa cháo, thổi thổi rồi đưa lên miệng bà.

“Nếu cứ như vậy thì bà sẽ biến thành người vô dụng mất.” Dì Lâm oán giận nói, nhưng vẫn ngoan ngoãn ăn cháo, bà biết trước tiên phải khỏe lại mới được.

Từ Bội Vĩ liền nhìn Lương Hàn Vũ. “Ngồi ăn cùng nhau đi.” Vừa rồi ở cửa thang máy gặp anh không thể nói gì, giờ là cơ hội tốt nhất để trò chuyện với anh, phải gần gũi nhiều thì mới mau thân thiết được, người ta thường nói “Trước lạ sau quen” mà.

Lương Hàn Vũ nhìn cô, lịch sự nói: “Không cần, tôi đứng là được rồi.”

“A Vũ, đứng ăn thì sao thấy ngon nữa, anh ngồi xuống đi, sẽ tốt hơn nhiều.” Vĩnh Hân nói.

“Cho anh này.” Từ Bội Vĩ đưa cho anh một túi đồ ăn, bên trong có sandwich và trà sữa.

“Không cần, tôi tự mua rồi.” Anh chỉ vào túi to trên bàn.

Từ Bội Vĩ nhất thời cảm thấy việc chinh phục anh có chút khó khăn, nhưng không sao, cô sẽ cố gắng không ngừng. “Hôm nay anh không phải đi làm sao?” Hôm nay anh mặc áo thun và quần dài đen, thoạt nhìn rất anh tuấn.

“Tôi xin nghỉ.” Lương Hàn Vũ trả lời.

“Anh làm nghề gì?” Từ Bội Vĩ lại hỏi.

“Thiết kế phần mềm máy tính.”

“Công ty A Vũ chế tạo trò chơi điện tử. Có mấy lần anh ấy mang một đồng phần mềm trò chơi về chơi rất vui, cậu có muốn chơi không Tiểu Vi, mình có thể cho cậu.” Vịnh Hân thích thú ngẩng cao đầu nói.

“Không cần, mình...”

“Mình có rất nhiều đó, chơi rất vui, có lúc mình đến quên ngủ luôn.” Vịnh Hân cố nhấn mạnh những trò chơi ấy rất thú vị.

“Đợi mình mua máy tính rồi hãy bàn tiếp nha.” Từ Bội Vĩ nói với Lương Hàn Vũ, “Anh nhất định rất thông thạo về máy tính phải không? Nếu em mua máy tính thì anh tư vấn cho em được không?”

Lương Hàn Vũ thâm sâu nhìn cô rồi khẽ gật đầu.

Từ Bội Vĩ tươi cười “Khi nào anh rảnh?” Chuyện này nên ấn định ngày cụ thể thì tốt hơn.

“Chờ dì Lâm xuất viện rồi nói.” Lương Hàn Vũ nói.

“Tất nhiên rồi.” Từ Bội Vĩ chỉ có thể nói vậy.

Dì Lâm lặng lẽ quan sát người bạn Vịnh Hân, phát hiện ra cô có hứng thú với Hàn Vũ, nhưng điều đó không khiến bà ngạc nhiên, dù sao Hàn Vũ là đứa trẻ tốt, bề ngoài lại điển trai, bà cũng từng nhận không ít cuộc điện thoại của đồng nghiệp nữ trong công ty gọi đến tìm A Vũ. Bà còn nhớ hồi trung học A Vũ có một bạn học nữ, nhiều năm nên bà không nhớ được tên, cô bé ấy thật hăng hái, đã đến nhà chơi vài lần, nhưng cuối cùng vẫn công dã tràng, nghe nói đã ra nước ngoài rồi.

Bà nhìn Vịnh Hân vừa dút cháo ình vừa nghe Hàn Vũ và Từ Bội Vĩ nói chuyện, lâu lâu chen vào một hai câu. Bà không khỏi nhếch môi cười, Vịnh Hân hình như còn chưa biết người bạn mới của cô thích Hàn Vũ thì phải, nhưng nhìn Từ Bội Vĩ hăng hái chủ động như vậy, bà tin không lâu nữa Vịnh Hân cũng sẽ nhận ra thôi.

Mà đến lúc đó dựa vào phản ứng của cô hẳn có thể biết được tình cảm cô dành cho Hàn Vũ thực sự là gì, dù thế nào đi nữa, quan hệ hai người họ sẽ ít nhiều thay đổi. Bà thầm thở dài, bà hy vọng hai người họ đều được hạnh phúc.

6. Chương 6

Hai ngày sau, dì Lâm được bác sĩ cho phép xuất viện, nhưng vẫn dặn bà phải uống thuốc đúng giờ, để tránh lặp lại chuyện cũ, Vịnh Hân nhớ kỹ chuyện này, mỗi ngày dán mắt trông chừng dì Lâm uống thuốc, không dám lơ là chút nào.

Dì Lâm cảm thấy cô chuyện bé xé ra to, thậm chí còn thấy cô giống như bị ám ảnh ,bởi vì bây giờ Vịnh Hân không dám đi ra ngoài, suốt ngày ở nhà với bà, có khi bà đi vệ sinh lâu một chút cô sẽ khẩn trương đứng ngoài gõ cửa, rất sợ bà lên cơn đau tim ngất ở bên trong.

Nếu không phải Hàn Vũ khẳng khái nói bà nên vận động thì có lẽ ngay cả việc nhà Vịnh Hân cũng không cho bà làm, nếu thật đến nông nỗi ấy thì bà không phải là người vô dụng rồi sao? Tuy bà biết Vịnh Hân làm vậy là vì lo lắng cho bà, nhưng bà không thể chịu được cuộc sống như vậy, cho nên, hôm nay bà đã gọi điện cho Quân Huệ để cô sang làm Vịnh Hân xao nhãng bớt, đừng giám sát bà nữa.

Dì Lâm mở máy hút bụi, từ từ làm sạch hết thảm tầng một, bây giờ hai người họ đang ở trên lầu nói chuyện phiếm đọc truyện tranh với nhau khiến bà thấy yên tĩnh hơn nhiều, bà đưa tay lên xem đồng hồ, hơn mười một giờ rồi, Hàn Vũ cũng sắp đi làm về, bà dọn dẹp xong sẽ đi làm cơm trưa.

Mà lúc này Vịnh Hân đang nằm bò trên giường, một tay cầm truyện tranh, một tay bốc đồ ăn vặt bỏ vào miệng, Hồng Quân Huệ thì ngồi dưới đất dựa lưng vào giường, cầm bút liệt kê những đồ cần mua thêm khi chuyển nhà.

“Vịnh Hân, mai mình chuyển nhà, cậu có muốn đi xem nhà mới của mình không?” Hồng Quân Huệ hỏi, vài ngày trước dì Lâm nhập viện, Vịnh Hân không cách nào đi tìm phòng trọ với cô được nên cô chưa thấy nhà mà Quân Huệ thuê.

“Được, mai là Chủ nhật, Hàn Vũ sẽ ở nhà trông bà.” Như vậy cô sẽ không lo dì Lâm phải ở nhà một mình.

“Mình thấy cậu thần hồn nát thần tính quá rồi! Dì Lâm nói bà sắp biến thành tù nhân rồi đấy.”

“Đâu nghiêm trọng như thế, mình chỉ lo cho sức khỏe của bà thôi mà.” Vịnh Hân cãi lại.

“Bác sĩ không phải nói bà uống thuốc đúng giờ sẽ không sao sao?”

“Mình biết, nhưng mình vẫn cứ lo lắng.” Cô nhú mồm.

Hồng Quân Huệ xoay người liếc cô. “Mình nghĩ người cậu cần lo không phải là dì Lâm đâu, mà là ả si tình kia kia.”

Vịnh Hân kinh ngạc bỏ truyện tranh xuống, ngẩng đầu lên. “Ả si tình nào?”

Quân Huệ trừng mắt liếc Vịnh Hân. “Còn ai nữa, đương nhiên là ả Từ Bội Vĩ kia rồi. Cậu nếu không đề phòng một chút, coi chừng ả ta cướp mất anh A Vũ của cậu đấy.”

Vịnh Hân cười ra tiếng. “Cậu nói gì vậy, A Vũ đâu phải trẻ con, sao có thể bị người ta cướp mất được? Hơn nữa cậu đừng gọi người ta là ả si tình, rất khó nghe.”

“Cậu thật ngốc, chẳng lẽ cậu không nhận ra cô ta cứ năm ba ngày chạy tới nhà cậu là vì sao à? Cô ta đang theo đuổi A Vũ.” Cô bốc hạt sen bỏ vào miệng.

Vịnh Hân ngồi dậy. “Theo đuổi A Vũ?”

“Chỉ cần khi nào có anh A Vũ ở cạnh cô ta liền quần quýt lấy anh ấy, cậu không để ý sao?” Cô lắc đầu.

“Cậu quá ngốc nên mới cho cô ta địa chỉ với điện thoại, quả thật là dẫn sói vào nhà, cậu coi cô ta là bạn bè, nhưng người ta cũng không thèm xem cậu là bạn đâu.”

“Nhưng mà...” Vịnh Hân nói nửa chừng lại im lặng, cô đương nhiên biết Từ Bội Vĩ để ý nhất cử nhất động của A Vũ, nhưng... dẫn sói vào nhà... không nghiêm trọng như vậy chứ.

“Quân Huệ, mình hỏi cậu một chuyện, chuyện này...” Cô cứ nghĩ đến chuyện này thì mặt mày lại đỏ rực lên. “A Vũ hỏi tình cảm mình dành cho anh ấy là loại nào? Cậu thấy sao?”

Hồng Quân Huệ không nhận được trợn mắt. “Làm ơn đi, chuyện này mà cậu cũng không rõ à?”

Vịnh Hân nhăn mi tâm. “Trước khi bà nhập viện mình có nghĩ tới, nhưng sau đó lại không để tâm nữa nên giờ mình cũng không rõ.”

Quân Huệ bắt lực thở dài. “Mình hỏi cậu, cậu có thích anh A Vũ không?”

“Thích.” Tối giờ cô cũng không nghĩ ngờ chuyện này. “A Vũ rất tốt với mình, mình biết anh ấy từ nhỏ đã rất thương mình, ở bên anh ấy mình rất an tâm, nhưng đó là tình thân hay tình yêu thì mình không phân biệt được.”

“Được rồi. Mình hỏi cậu một chuyện rất đơn giản. Nếu anh A Vũ có bạn gái, cậu có đau lòng không?” Hồng Quân Huệ nhìn cô chăm chăm.

“Bạn gái?” Cô trầm tư, mặt nhăn lại. “Mình nghĩ đến thì ngực tự nhiên khó chịu.”

“Thì đó, cậu thích anh A Vũ rồi.” Cô vỗ vai Vịnh Hân, nói thật, cô chưa bao giờ ngờ vực chuyện này, cô luôn nghĩ hai người họ sẽ thành một đôi.

“Nhưng mà...” Cô vẫn nhăn mặt.

“Mình vẫn không hiểu, mình và A Vũ từ nhỏ cùng một nhà lớn lên, ăn ngủ cùng nhau, có chung ký ức với nhau, tựa như người thân của nhau vậy, chẳng qua bọn mình không cùng huyết thống thôi. Anh ấy thương mình, cưng chiều mình, mà mình cũng ỷ lại vào anh ấy, tin tưởng anh ấy. Nhưng cậu biết không? Mẹ mình và cha A Vũ cũng cùng nhau lớn lên giống như bọn mình vậy, họ chăm sóc lẫn nhau, tình cảm tốt đẹp vô cùng; chú Lương cũng rất tốt mẹ mình, vậy mà bọn họ lại không kết hôn với nhau, tại sao lại như vậy?”

Hồng Quân Huệ hơi giật mình nhìn cô, thì ra mẹ Vĩnh Hân và cha anh A Vũ lại có quan hệ như vậy. “Nhưng Vĩnh Hân à, chuyện này cũng không chứng minh cậu và anh A Vũ sẽ như vậy, thanh mai trúc mã đâu phải luôn có kết cục giống nhau, mỗi chuyện mỗi khác mà.”

“Mình biết.” Cô thở dài. “Nhưng mình vẫn cảm thấy quyết định của mình rất quan trọng, nó liên quan đến tương lai của mình và A Vũ, mình không thể tùy tiện, nhất định phải suy nghĩ kỹ càng mới được; cho dù A Vũ có bạn gái mình sẽ đau lòng, nhưng đây cũng có khả năng là do ham muốn chiếm hữu của một người em gái đối với anh trai mà thôi. Dù sao lâu nay A Vũ là của một mình mình, nếu đột nhiên phải chia sẻ anh ấy với người khác thì mình dĩ nhiên sẽ buồn rồi.”

Hồng Quân Huệ lắc đầu. “Mình không hiểu tại sao cậu lại trì hoãn với chuyện tình cảm như vậy, vẫn biết là nên thận trọng, nhưng tình yêu đôi khi không thể dùng đầu để phân tích được, cậu phải dựa vào cảm giác của trái tim chứ.” Cảm giác của trái tim... Vĩnh Hân bất giác đặt tay lên ngực, lại nghĩ đến vẻ mặt A Vũ nhìn cô chăm chú, tim cô lại đập nhanh dữ dội. Tiếng “thình thịch” dưới lòng bàn tay khiến hai gò má cô đỏ ửng.

Hồng Quân Huệ buồn cười nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Vĩnh Hân, như vậy quá rõ rồi còn gì.

Đột nhiên tiếng “Ding dong” vang lên khiến Vĩnh Hân giật mình, tim thiếu chút nữa nhảy ra ngoài.

“Có người đến.” Hồng Quân Huệ nói, đó là tiếng chuông cửa.

“Để mình đi xem ai đến.” Vĩnh Hân lập tức bò xuống giường.

“Mình chắc chắn là ả Từ Bội vĩ kia.” Hồng Quân Huệ hừ một tiếng.

Vĩnh Hân ra khỏi phòng, từ hành lang nhìn xuống, đúng là Từ Bội Vĩ thật, cô nghe thấy dì Lâm nói cô đang ở trên lầu.

“Mình ở đây.” Vĩnh Hân lên tiếng.

Từ Bội Vĩ ngẩng đầu nhìn cô, lập tức đi lên, đây không phải là lần đầu tiên cô đến đây. Ngày dì Lâm xuất viện, khi cô biết Vĩnh Hân và Lương Hàn Vũ sống chung thì giật mình kinh hãi, cô thăm dò Vĩnh Hân thì mới biết thì ra cha Lương Hàn Vũ và cha Vĩnh Hân ra nước ngoài làm ăn nên Lương Hàn Vũ liền chuyển đến đây sống nhờ.

Thật ra như vậy cũng rất tiện cho cô, cô có thể lấy cớ đến thăm Vĩnh Hân để gặp Lương Hàn Vũ, lý do này rất trơn tru.

“Quân Huệ cũng ở đây.” Vĩnh Hân nói.

“Ừ.” Từ Bội Vĩ lên tiếng. Cô và Hồng Quân Huệ chẳng ưa gì nhau, nếu không vì Lương Hàn Vũ, cô đã chẳng thêm làm quen với Hồng Quân Huệ.

Cô nhìn đồng hồ, còn mười lăm phút nữa Lương Hàn Vũ sẽ tan sở, phải kiên nhẫn một chút.

“Quân Huệ, Tiểu Vĩ đến này.” Vĩnh Hân đi vào trong phòng.

Hồng Quân Huệ chẳng thèm ngẩng đầu lên, vẫn chuyên tâm đọc truyện tranh như không nghe thấy gì.

Từ Bội Vĩ cũng không thèm chào cô, tùy tiện cầm một cuốn truyện tranh trên giường lên, rất tự nhiên nằm trên giường đọc truyện.

“Mình có đồ ăn vặt này, cậu có muốn ăn không?” Vĩnh Hân cầm mút hoa quả trên giường đưa cho Từ Bội Vĩ.

“Không cần.” Từ Bội Vĩ lắc đầu.

“Vĩnh Hân, người ta muốn giữ dáng người thon thả, cậu cũng đừng nài ép người ta làm gì.” Hồng Quân Huệ vẫn nhìn cuốn truyện tranh. “Người ta không muốn mập như cậu đâu.”

Vĩnh Hân cúi đầu nhìn cơ thể mình, cô rất mập sao? A Vũ nói cô không mập mà. Nhưng khi cô quay đầu nhìn hai chân thon dài cân đối của Từ Bội Vĩ thì nhất thời lại thấy chân mình rất to.

“Nhưng mà...” Hồng Quân Huệ tiếp tục nói: “Ngoại hình không quá quan trọng, có người trang điểm đẹp dễ cũng chẳng để làm gì, người ta không thích ả thì vẫn không thích ả mà thôi.”

“So với bộ dạng khó coi của cô thì còn đỡ hơn nhiều.” Từ Bội Vĩ hừ lạnh một tiếng.

“Không ngờ cô cũng có dũng khí nhận khuyết điểm đó chứ.” Hồng Quân Huệ bình tĩnh phản kích.

“Các cậu đừng như vậy mà.” Vịnh Hân lên tiếng, ngăn các cô công kích nhau. Từ lần họ châm chọc khiêu khích nhau trên đường, cứ mỗi lần chạm mặt là hai người lại cãi nhau.

Hai người đồng thời hừ một tiếng, không nói nữa.

Vịnh Hân thở dài, cầm ly nước cam trên bàn uống một hớp. “Tiểu Vĩ, cậu uống gì không để mình đi lấy cho?”

Từ Bội Vĩ ngẩng đầu liếc cô. “Nước cam là được rồi.”

“Nước cam là anh A Vũ làm cho Vịnh Hân...”

“Quân Huệ.” Vịnh Hân vội ngắt lời cô, để cô không châm chọc thêm gì nữa, có lẽ cô không nên để họ chạm mặt nhau mới phải. “Mình đi lấy nước cam, sẽ quay lại ngay.”

Vịnh Hân vừa đi khỏi, Từ Bội Vĩ liền nói với Hồng Quân Huệ. “Tôi không muốn để mắt đến cô, cô tốt nhất cũng đừng làm phiền tôi.”

Hồng Quân Huệ mỉm cười nói: “Sao? Tôi nói không đúng sao? Vì tôi nói trúng tim đen của cô nên cô mới hoảng sợ thì có.”

“Tôi không có gì phải sợ.” Từ Bội Vĩ nhướn mày.

“Tôi nói cho cô biết, anh A Vũ không thể nào thích cô, tôi khuyên cô đừng phí công nữa, sẽ chẳng được gì đâu.”

“Đây là chuyện của tôi, ai cần cô quan tâm.” Từ Bội Vĩ khinh thường nhìn Hồng Quân Huệ.

“Nực cười! Tôi mà cần quan tâm đến cô à? Tỉnh lại đi, cô nghĩ cô là ai vậy.” Hồng quân Huệ liếc cô ta một cái. “Tôi chẳng thèm.” Cô hừ lạnh một tiếng, dời mắt tiếp tục đọc truyện tranh.

Từ Bội Vĩ cũng không thèm để ý đến Hồng Quân Huệ nữa, cô cảm thấy mình không làm gì sai, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của chính mình, cô thích Lương Hàn Vũ, nên muốn ở bên anh, chuyện này rất bình thường, về phần Vịnh Hân, cô muốn cạnh tranh công bằng, dựa vào thực lực với cô nàng.

###

Vịnh Hân vào bếp thì thấy dì Lâm đang làm sandwich và sushi. “Bà, để con phụ bà.” Cô lấy miếng miếng rong biển.

“Con không cần phụ bà đâu, cũng đâu phải việc gì quá sức, một mình bà làm được rồi, con đi lên chơi với các bạn đi.” Bà múc cơm cho vào cuộn trúc, vì mấy hôm nay rất oi bức nên bà muốn làm thức ăn thanh đạm một chút.

“Tí nữa thì con quên lấy nước cam.” Vịnh Hân đi đến trước tủ lạnh, lấy ra bình nước trái cây, rót đầy một ly. Mỗi ngày A Vũ sẽ làm một bình lớn nước cam bỏ vào tủ lạnh để tiện cho cô uống lúc nào cũng được.

“Bà ơi.” Cô đột nhiên nhớ đến một chuyện. “Lần trước ở bệnh viện bà kể chuyện mẹ con và chú Lương mà mới kể có một nửa, vẫn chưa nói xong.”

Dì Lâm ngừng tay. “Con muốn biết cái gì?”

Vịnh Hân cầm ly nước thông thả đi đến trước bàn ăn. “Con cũng không biết, gì cũng được ạ.” Cô nhớ rõ trước kia rất lâu bà từng nói mẹ đã quen cha khi đi làm, không lâu sau đó thì hai người kết hôn, “Mẹ và cha con là tình yêu sét đánh ạ?”

“Không phải.”

“Vậy sao họ lại vội vã kết hôn như vậy?” Điều này khiến người ta rất khó hiểu.

Dì Lâm đặt dưa leo và củ cải đỏ trên lớp cơm, suy nghĩ nên trả lời thế nào. “Vì mẹ con muốn để một người từ bỏ bà ấy.”

“Người nào ạ?” Cô ngồi xuống ghế, tò mò nói: “Khi đó trừ cha ra thì còn có người khác theo đuổi mẹ con sao?”

Dì Lâm hơi chần chờ rồi gật đầu. “Cũng không thể gọi là theo đuổi, người đàn ông kia đã quen biết mẹ con rất lâu rồi, nhưng ông ấy chưa bao giờ thổ lộ, mãi đến khi cha con xuất hiện thì ông ấy mới nói ẹ con biết.”

Vĩnh Hân tròn tròn mắt, đầu óc trống rỗng, cả người ngây ra, phút chốc, cô mới dùng giọng nghi hoặc hỏi: “Người đó là chú Lương?”

Dì Lâm không đáp, vẫn chuyên tâm làm sushi.

Vĩnh Hân cũng không hỏi nữa, chỉ chăm chú nhìn miếng rong biển trong tay. Thì ra chú Lương thích mẹ, như vậy, chú Lương và dì Dương ly hôn là vì mẹ cô sao? Cô nhớ trước kia dì Lâm từng nói dì Dương không thích cô là vì cô giống mẹ, nên bà ấy mới bắt mối với cô, nếu thật như vậy thì, thì...

“Sao vậy? Con đang nghĩ gì?” Dì Lâm thấy cô ngồi im không nói gì, không khỏi lo lắng.

“Vì sao chú Lương muốn ly hôn với dì Dương vậy bà?” cô hỏi.

“Là Nguyệt Đồng đề nghị, không phải chú Lương của con.” Dì Lâm đem những miếng sushi đã làm xong bày lên đĩa. “Con lên với các bạn đi, bà làm xong rồi.”

Vĩnh Hân còn chuyện muốn hỏi, nhưng cuối cùng lại im lặng, chỉ nói: “Dạ.” Cô buông miếng rong biển trong tay ra, cầm ly nước cam đi ra ngoài, về mặt hơi dờ ra.

Dì Lâm lắc đầu, thở dài. “Chuyện gì phải đến thì sẽ đến, nói nhiều cũng không có nghĩa lý gì.” Bà chỉ muốn Vĩnh Hân hiểu rõ tình cảm mà cô dành cho Hàn Vũ chứ không muốn chuốc phiền não cho cô.

Vĩnh Hân đi lên lầu, có chút không yên lòng, cô ngồi trước bàn học, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng nặng trĩu; một lát sau, Quân Huệ bỏ cuốn truyện tranh trên tay xuống, đang định lấy cuốn khác thì phát hiện Vĩnh Hân ngồi kia hình như chẳng làm gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Vĩnh Hân, cậu sao vậy?” Hồng Quân Huệ lên tiếng, thấy Vĩnh Hân không phản ứng, cô lại kêu thêm mấy tiếng thì Vĩnh Hân mới quay đầu.

“Có chuyện gì à?” Vĩnh Hân ngơ ngác.

“Cậu ngồi ngây ra đó làm gì?” Hồng Quân Huệ đi đến chỗ cô.

Từ Bội Vĩ cũng ngẩng đầu lên, liếc hai người họ một cái rồi lại tiếp tục đọc truyện.

“Không có gì, mình chỉ đang suy nghĩ một chuyện.” Vĩnh Hân trả lời.

Hồng Quân Huệ nghĩ chắc cô đang nghĩ về chuyện của Lương Hàn Vũ, vì thế nói: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, đợi lát nữa anh A Vũ về, cậu nói cho anh ấy cảm giác của cậu là được rồi.”

Từ Bội Vĩ vừa nghe vậy, lập tức vênh tai lên.

“Mình không biết...” Vĩnh Hân nhú mày, giờ cô thấy hơi khó xử.

Hồng Quân Huệ đang tính mở miệng thì qua cửa sổ nhìn thấy một chiếc xe ô tô màu đỏ đang chạy vào đây. “Đó là ai vậy?” Cô nheo mắt.

Vĩnh Hân quay đầu, Từ Bội Vĩ cũng đứng dậy đến cửa sổ nhìn, thấy cửa xe mở ra, Lương Hàn Vũ bước xuống.

Vĩnh Hân tròn mắt, gọi: “A Vũ, A Vũ.” Cô vẫy tay, không hiểu sao anh lại về nhà bằng ô tô.

Lương Hàn Vũ ngẩng đầu, thấy Vĩnh Hân ghé vào cửa sổ, nửa người đổ ra trước, anh thấp giọng nói: “Cẩn thận một chút.”

Vĩnh Hân mỉm cười, vừa thấy A Vũ, tâm tình cô tốt hơn hẳn, không ủa oải như vừa rồi, lại một người nữa bước ra khỏi ô tô, cô lại kêu to: “Chị Hoàng, sao chị lại tới đây?”

“Đến thăm em đó.” Hoàng Thục Tư mỉm cười, hôm nay cô mặc trang phục màu xám.

“Sao lại có một người nữa đến làm loạn vậy?” Hồng Quân Huệ tự nhủ, hôm nay xảy ra chuyện gì, là ngày tụ họp của hồ ly tinh sao?

Từ Bội Vĩ nghe Quân Huệ lẩm bẩm, mày nhíu lại, không khỏi đánh giá Hoàng Thục Tư, thì ra cô ấy cũng là đối thủ cạnh tranh, thoát nhìn có vẻ là đối thủ nặng ký đây.

“Chúng ta xuống dưới đi.” Vịnh Hân cười đứng dậy, vui vẻ chạy xuống lầu, cô có rất nhiều chuyện muốn nói với A Vũ.

Lương Hàn Vũ cùng Hoàng Thục Tư mở cửa vào nhà, đem thời tiết oi bức bỏ lại bên ngoài, Hoàng Thục Tư quan sát bốn phía.

“Tất cả đều không thay đổi gì.” Cô mỉm cười.

“A Vũ.” Vịnh Hân vừa đến đầu cầu thang liền kêu lên rồi chạy xuống.

Lương Hàn Vũ vừa mới nhìn cô, đang định bảo cô đi xuống cẩn thận thì cô đã giống như mọi khi lao vào lòng anh rồi, anh theo quán tính ôm lấy cô, lùi lại mấy bước.

Hoàng Thục Tư chăm chú nhìn hai người, khẽ cười: “Xem ra hai người vẫn không thay đổi gì.”

“Chị Hoàng, sao chị lại về cùng A Vũ?” Vịnh Hân buông khuỷu tay A Vũ ra, cầm lấy tay Hoàng Thục Tư, mặt tươi cười rạng rỡ.

“Vì hôm nay chị tình cờ gặp cậu ấy ở công ty mới biết thì ra cậu ấy làm cho công ty của cha chị, nên liền tiện đường chở cậu ấy về, cũng tiện thể đến thăm em luôn.” Cô thoáng thấy dì Lâm đang đứng ở cửa phòng bếp, liền nói: “Dì Lâm, đã lâu không gặp.”

“Đúng là đã lâu rồi.” Dì Lâm cười đi đến. “Con về khi nào vậy?”

“Dạ mấy hôm trước.” Hoàng Thục Tư cười đáp, khóe mắt thoáng thấy hai cô gái đứng cạnh Vịnh Hân, trong đó có một người cô biết, là Hồng Quân Huệ, cô bé đó từ nhỏ đã có thái độ thù địch với cô, còn cô gái xinh đẹp kia thì cô không biết là ai.

Vịnh Hân thấy vẻ nghi hoặc của Hoàng Thục Tư liền nói: “Đây là Tiểu Vĩ.” Cô vội giới thiệu hai người với nhau.

Hoàng Thục Tư gật đầu với cô, khen ngợi: “Con gái Đài Loan bây giờ thật sự càng ngày càng đẹp.”

“Đâu có, chị Hoàng mới xinh đẹp mà.” Từ Bội Vĩ cười đáp.

Hồng Quân Huệ không chịu được trợn mắt nhìn.

“Các con đừng đứng hết vậy, ngồi xuống đây.” Dì Lâm chỉ vào sofa. “Ngồi đây nói chuyện.”

Mọi người lúc này mới đi đến sofa, dì Lâm vào bếp chuẩn bị đồ uống.

“Vịnh Hân, không phải cậu có chuyện muốn nói với A Vũ sao?” Hồng Quân Huệ nói.

“A?” Vịnh Hân hơi sững sốt, sao đột nhiên cậu ấy lại nhắc đến chuyện này chứ.

Lương Hàn Vũ cúi đầu, con người đen láy chột sâu xa. “Có chuyện gì?”

“Thật ra cũng không phải là chuyện gì quan trọng...”

“Sao lại không phải chuyện quan trọng?” Hồng Quân Huệ ngắt lời cô. “Chuyện này phải nói ngay, cậu mau nói với A Vũ đi.” Cô thúc Vịnh Hân. “Ồ đây đông người, bọn cậu vào thư phòng nói chuyện đi.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng gì hết, mau đi đi.” Hồng Quân Huệ lại giục cô.

Lương Hàn Vũ nói với Hoàng Thục Tư: “Mình xin lỗi không tiếp chuyện cậu được.” Anh kéo tay Vịnh Hân đi.

“A Vũ.” Vịnh Hân kinh ngạc nhìn anh, bỏ khách lại không phải là phong cách của anh, hơn nữa anh còn làm cô đau.

Hồng Quân Huệ thấy hai người họ vào thư phòng rồi mới mỉm cười, cô ngồi xuống sofa, vui vẻ hát.

“Em vẫn giống trước kia, chẳng thay đổi gì.” Hoàng Thục Tư mỉm cười nói. Trước đây mỗi lần Hồng Quân Huệ thấy cô thì vẻ mặt luôn lạnh lùng, cô nhớ cô bé từng hỏi có phải cô đang theo đuổi Lương Hàn Vũ không, khi ấy cô chỉ cười cười, không trả lời.

Từ Bội Vĩ liếc mắt về phía cửa thư phòng, không biết rốt cuộc bọn họ nói chuyện gì mà thần bí như vậy.

Lúc Lương Hàn Vũ đóng cửa thư phòng thì Vịnh Hân liền nói: “A Vũ, anh kéo tay em đau quá.” Cô mếu máo.

Anh vội buông tay. “Thật xin lỗi, anh không để ý, còn đau không?” Anh nhìn mi tâm, dựa vào cửa.

“Không đau nữa.” Cô lắc đầu.

“Em muốn nói gì với anh?” Giọng anh trầm xuống, vẻ mặt hơi căng thẳng, anh vẫn luôn chờ câu trả lời của cô, chờ đến sốt ruột rồi.

Vịnh Hân gật gật đầu, sau đó thở dài. “Vừa rồi tâm tình em rất tệ, nhưng giờ không sao rồi.”

“Sao tâm tình lại tệ?” Anh hỏi.

“Em hỏi bà về chuyện của mẹ, mới biết thì ra...” Cô dừng một chút. “Thì ra chú Lương thích mẹ.”

Lương Hàn Vũ không phản ứng gì, vẫn nhìn cô chằm chằm.

“A Vũ, anh không bất ngờ sao?” Sao anh lại không phản ứng gì vậy? “Anh đã biết từ lâu?” Cô nghĩ có lẽ là vậy.

Anh gật đầu.

“Vì sao anh biết? Là bà nói cho anh sao?” Cô hỏi.

“Không phải.” Anh lắc đầu.

“Vậy sao anh biết được?” Lần trước ở bệnh viện cô cũng hỏi chuyện này, về sau lại quên mất, hình như A Vũ biết rất rõ chuyện giữa mẹ và chú Lương thì phải. “Là chú Lương nói với anh sao?”

“Không phải.” Anh lại phủ nhận.

“Vậy thì là ai?” Cô lại càng nghi hoặc.

“Chuyện này rất quan trọng sao?” Anh hỏi lại cô.

“Không phải là chuyện này có quan trọng hay không, mà vì em tò mò thôi, vì sao anh chưa bao giờ nói cho em biết?” Mắt cô vẫn hiện lên rất nhiều câu hỏi.

“Vì sao biết chuyện của mẹ em và cha anh thì em lại không vui?” Mắt anh sâu xa, không thể đoán định được gì.

“Em không biết, em chỉ đột nhiên nghĩ... có lẽ đó là nguyên nhân vì không thích em.” Cô hơi chần chờ mới nói tiếp: “Dì và chú Lương ly hôn, là vì mẹ em phải không?” Cô nhìn anh.

Anh không trả lời, chỉ vuốt tóc cô. “Đừng nghĩ lung tung.”

“Nhưng mà em...” Cô ngẩng đầu, mắt hiện một tầng sương mù. “Em...” Nước mắt cô từng giọt rơi xuống. “Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Anh kinh ngạc nói: “Sao vậy? Sao em phải xin lỗi?” Anh lau nước mắt cho cô, không hiểu vì sao cô lại khóc.

“A Vũ, anh chắc chắn rất ghét em đúng không?” Cô cố thể khóc thút thít, lấy mu bàn tay dụi mắt.

“Em nói gì vậy? Sao anh lại ghét em?” Anh bỏ tay cô xuống, không hiểu ý cô.

“Nhưng mà... nhưng mà...” Mắt cô đầm lệ. “Mẹ em khiến gia đình anh tan nát, anh nhất định rất tức giận, thật xin lỗi...”

Anh thở dài. “Chuyện này đâu phải lỗi của em, em không cần xin lỗi.” Anh vuốt tóc cô, ôm cô vào lòng. “Đừng suy nghĩ lung tung.”

“Em không có nghĩ lung tung.” Cô khóc thút thít ôm lấy em anh. “Anh chắc chắn không phải tự nguyện đến chăm sóc em đúng không? Em biết chú Lương thương em, nên nhất định là ông ấy bắt anh đến, khi đó anh chắc chắn rất ghét em, vậy mà em lại quần quýt lấy anh...”

“Đó chỉ là cảm giác lúc đầu thôi, về sau không như vậy nữa.” Anh vỗ vỗ lưng cô. “Vĩnh Hân, đừng để ý chuyện này, đây không phải chuyện của chúng ta, em cũng không cần xin lỗi anh.” Anh dịu dàng nói.

Cô ở trong lòng anh gật đầu. “A Vũ, anh thật sự không ghét em sao?” Cô lo lắng hỏi lại một lần.

“Nếu anh ghét em thì sẽ không mong em suy nghĩ về tình cảm mà em dành cho anh.”

Vừa nghe anh nói thì Vĩnh Hân lại nhớ lại chuyện anh muốn cô suy nghĩ, khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên.

“A Vũ, em mới chỉ hiểu được một nửa thôi.” Cô vui mặt vào áo sơ mi của anh.

“Một nửa? Là ý gì?” Anh muốn nâng mặt cô lên, giọng cô vang lên từ trong ngực anh nghe có vẻ mơ hồ. “Em thích A Vũ, rất thích, rất thích, em vĩnh viễn muốn ở bên A Vũ, không muốn giống chú Lương và mẹ phải cưới hai người khác nhau, em thấy chuyện chúng ta không như vậy, nhưng mà... Em không rõ lắm tình cảm em dành cho anh là gì, có khi anh khiến em rất an tâm, vô lo vô nghĩ, nhưng cũng có khi anh khiến tim em đập loạn nhịp, trước kia em không như vậy, cho nên em...” Mặt cô nóng lên, không nói thêm được gì nữa.

“Đây là một nửa mà em đã suy nghĩ được?” Giọng anh hơi khàn khàn.

Cô ở trong lòng anh gật đầu. “Em không có cách nào phân biệt được giữa chúng ta là tình thân hay tình yêu, em cảm thấy rất khó khăn.” Tình cảm của cô dành cho A Vũ hình như trộn lẫn rất nhiều loại.

“Anh biết.” Anh ôm chặt cô, cầm tựa trên đầu cô. “Em hiểu nhầm ý anh rồi, anh không phải muốn em phân tích tình cảm của chúng ta, làm vậy không có ý nghĩ gì, bởi vì tình cảm có rất nhiều loại, có loại tình cảm thuần túy, giống như tình thân hay lòng biết ơn, nhưng phần lớn chúng ít nhiều đều lẫn tạp lẫn nhau, có vợ chồng ngoài tình yêu ra thì còn có tình thân và tình bạn, thậm chí có thương tiếc, cưng chiều, ngưỡng mộ hòa trộn vào, tất cả chúng đều xen lẫn với nhau, không thể tách biệt nhau được. Nhưng trong số chúng tình yêu vẫn quan trọng nhất, như thế mới sống bên nhau cả đời được, em có hiểu những gì anh nói không?” Anh vuốt tóc cô, dịu dàng nói.

“Em hiểu được.” Cô vui mặt vào ngực anh gật đầu. “Nhưng em không biết biểu hiện của tình yêu là thế nào, từ trước đến giờ chúng ta đều ở chung như vậy, nếu thêm tình yêu vào thì sẽ ra sao?”

Giọng cô lo lắng khiến anh mỉm cười. “Ngẩng đầu lên.”

Cô sợ sệt ngẩng đầu nhìn anh một cái, lại vội vàng đem mặt chôn ở ngực anh. “Bây giờ em không thể nhìn anh được, em sẽ thẹn thùng.” Thật vất vả mặt cô mới hết đỏ, đôi mắt đen láy thâm thúy của anh thật giống nam châm, dường như đi hút lấy linh hồn cô.

Dáng vẻ ngại ngùng của cô khiến anh mỉm cười. “Chúng ta chỉ cần ở bên nhau như trước đây là được rồi.” Anh cúi đầu hôn trán cô, thấy cô lại càng vui mặt vào ngực anh.

Anh dựa lưng vào cửa, ôm cô rất dịu dàng, lo lắng mấy ngày cuối cùng đã biến mất, từ lần trước khi anh nói Vĩnh Hân suy nghĩ về tương lai hai người, lòng anh vẫn luôn bất an, lo cô sẽ vì sợ hãi mà rời xa anh, vì phản ứng khi ấy của cô rất mãnh liệt. Sau đó dì Lâm nằm viện khiến cô tạm thời quên chuyện này đi mà lại ỷ lại vào anh, anh cũng không muốn ép cô, cho nên quan hệ hai người lại vẫn như trước kia, dù anh sốt ruột nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nại chờ cô thôi.

Nhưng từng ngày từng ngày trôi đi khiến anh không thể không bắt đầu suy nghĩ theo hướng bi quan, có lẽ Vĩnh Hân vẫn chưa chuẩn bị tốt, cũng có thể cô phát hiện cô và anh không thể nào yêu nhau được, nên thầm muốn duy trì trạng thái hiện tại, nếu thật như vậy, anh không biết mình có thể làm được như mong

muốn của cô không nữa, nhưng mà bây giờ... Anh cười nhẹ, tuy Vịnh Hân chưa cho anh đáp án chính xác, nhưng cô đã đồng ý thử qua lại với anh, không muốn sau này hai người lấy người khác, anh đã rất vui rồi.

Hơn nữa dáng vẻ thẹn thùng của cô khiến anh thấy rất thú vị, trước kia cô chưa từng như vậy, cô luôn cười rạng rỡ, hiện giờ đã biết xấu hổ, cũng xem như là tiến bộ nho nhỏ rồi.

“Em vẫn không định nhìn anh sao?” Anh dịu dàng xoa đầu cô.

Cô không nói gì, chỉ lén lút cử động khuôn mặt, ở trước mặt anh ngẩng đầu từng chút từng chút một, mãi đến khi bắt gặp đôi mắt sâu không thấy đáy của anh thì tim cô lại đập “thình thịch” rất nhanh.

“A Vũ, anh đừng nhìn em như vậy.” Cô lại cúi đầu xuống, hai gò má đã đỏ rực.

Lương Hàn Vũ dịu dàng nâng mặt cô lên. “Anh nhìn em thì sao?”

“Chỉ là... chỉ là...” Cô hạ tầm mắt, chỉ dám nhìn cằm anh. “Em cũng không biết... chỉ là... anh nhìn em khiến em rất hồi hộp.”

Anh khẽ vuốt ve khuôn mặt đỏ ửng của cô. “Anh thích dáng vẻ đỏ mặt của em.” Anh cúi đầu hôn nhẹ cô.

Vịnh Hân tròn mắt, ngạc nhiên nhìn chằm chằm anh, đôi mắt mang ý cười của cô khiến anh chớp chớp mắt, khuôn mặt lại càng đỏ hơn.

“A Vũ, anh đang giấu cọt em sao?” Cô hơi bĩu môi, không vui nói.

“Không có.” Anh ôm vai cô, lại hôn trán cô, mắt vẫn mang ý cười, nhưng không để cô thấy, tránh cho cô giận anh thật. “Nên ra ngoài thôi.”

“Dạ.” Cô xấu hổ rời khỏi vòng ôm của anh, đang định cúi đầu đi ra thì đột nhiên nhớ đến một chuyện.

“A Vũ, anh còn chưa nói cho em biết, sao anh biết quan hệ của chú Lương và mẹ em?” Cô nhìn anh.

Anh chăm chú nhìn vào mắt cô. “Em rất quan tâm đến chuyện này?”

Cô gật đầu. “Em chỉ tò mò thôi.”

Anh khẽ thở dài. “Là anh nghe được cha mẹ nói chuyện nên mới biết.”

“Nghe được?” Cô nhăn mi tâm, có chút mơ hồ, rõ ràng A Vũ nói chú Lương không nói cho anh mà, vậy sao anh lại biết được từ chỗ cha mẹ chứ? Trừ phi... “Bọn họ cãi nhau sao?” Vịnh Hân đoán.

Anh không nói gì, chỉ gật đầu.

Vịnh Hân cúi đầu, khẽ cắn môi dưới, thì ra A Vũ biết chuyện vì nghe dì Dương và chú Lương cãi nhau.

“Bọn họ rất hay cãi nhau sao?” Cô lại hỏi. Khi đó A Vũ còn nhỏ như vậy, nhất định rất khó chịu.

Lương Hàn Vũ lấy tay xoa đầu cô. “Em không cần để ý chuyện này, huống hồ gì, lâu ngày như vậy chính anh cũng quên rồi.”

“Anh lừa em.” Cô ngẩng đầu. “Anh chẳng qua không muốn nói cho em biết đúng không?” Cô biết A Vũ không muốn cô để bụng chuyện này.

Anh thâm trầm chăm chú nhìn cô. “Vịnh Hân, đừng quá để ý đến chuyện trước kia của cha mẹ chúng ta, dù sao chúng ta cũng không thể xen vào được, hơn nữa đã nhiều năm trôi qua, cho dù có nhiều gút mắt thì cũng đã hóa giải rồi, huống chi mẹ em cũng đã qua đời, nên chuyện của họ cũng cuốn theo cát bụi rồi.”

Vịnh Hân khịt khịt mũi. “Em biết, không phải em muốn tìm hiểu hay truy cứu gì, chỉ là trong lòng... cảm thấy là lạ.” Cô lao vào lòng anh, ôm lấy anh. “A Vũ, em nhất định sẽ chăm sóc anh thật tốt.”

“Chăm sóc anh?” Anh khó hiểu.

“Anh sẽ không phải cô đơn nữa.” Cô ôm chặt anh. Anh không nói gì, chỉ siết chặt lấy cô, lời của cô làm lòng anh rất ấm áp. Anh nhớ rõ năm anh mười hai tuổi, cha từng nói cho anh biết ông ấy phải ra nước ngoài, cho nên anh phải ở nhà của Vịnh Hân, nhân tiện chăm sóc cho Vịnh Hân; khi đó anh cảm thấy mình bị vứt

bỏ, hơn nữa anh ghét cha luôn xem chuyện của nhà họ Diệp là quan trọng nhất, mẹ anh cũng vì nguyên nhân này mà không chịu nổi đòi ly hôn.

Khi ấy, anh hoàn toàn không muốn đến nhà Vịnh Hân ở, huống hồ anh lại còn phải chăm sóc một cô bé, anh thậm chí nghĩ thà vào cô nhi viện còn hơn phải bước chân vào ngôi nhà ấy, vì sao anh phải sống ở trong nhà người phụ nữ khiến cha mẹ anh phải ly hôn chứ?

Tuy trong lòng không muốn ngàn vạn lần nhưng cuối cùng vẫn theo ý cha vào sống ở đây. Mới đầu anh thật sự không thích Vịnh Hân, nhưng cô đã từ từ thay đổi suy nghĩ của anh, khiến anh nhận ra cô là một cô bé rất đáng yêu lại hiểu chuyện, hơn nữa càng lớn thì anh càng hiểu rõ hơn về tình cảm của mình. Cho nên, sau đó anh thậm chí cảm thấy may là anh đã đến đây, quen biết Vịnh Hân, cô khiến anh từ khi mười hai tuổi trở đi ngày nào cũng đều cảm thấy vui vẻ, về những chuyện xảy ra trước năm anh mười hai tuổi anh đã dần quên hết, hơn nữa với anh mà nói thì đó đã là chuyện xảy ra rất lâu, rất lâu rồi.

“A Vũ.” Cô vỗ lưng anh. “Anh nhất định phải tin tưởng em, em sẽ chăm sóc anh thật tốt.”

“Anh biết rồi.” Anh mỉm cười. “Chúng ta sẽ chăm sóc lẫn nhau.”

7. Chương 7

Có điểm không thích hợp. Từ Bội Vĩ nhướng mày, nhìn Lương Hàn Vũ và Vịnh Hân rồi suy nghĩ sâu xa, từ khi hai người họ ra khỏi thư phòng thì có chút khác lạ, Vịnh Hân khi nhìn Lương Hàn Vũ sẽ hơi ngượng ngùng, trước kia cô chưa thấy điều đó bao giờ, cô có cảm giác quan hệ của họ đã có tiến triển, trong lòng buồn bực không biết họ đã nói gì trong thư phòng.

“Sao lại không ăn nữa?” Hoàng Thục Tư hỏi.

Từ Bội Vĩ phục hồi tinh thần, vội nói: “Em đã ăn rất nhiều rồi.”

“Vậy à?” Hoàng Thục Tư mỉm cười, vươn tay lấy một miếng sushi. Sau khi Vịnh Hân và Lương Hàn Vũ ra khỏi thư phòng thì mọi người liền đến phòng ăn cùng nhau ăn, song cô phát hiện hình như Từ Bội Vĩ rất để ý đến Lương Hàn Vũ. Nhưng cô cũng không ngạc nhiên, dù sao chính cô cũng từng động tâm với Lương Hàn Vũ, giờ đây cô chỉ muốn đứng ngoài xem kịch vui mà thôi.

“Anh Lương, ngày mai anh có rảnh không?” Từ Bội Vĩ hỏi.

Lương Hàn Vũ buông miếng sandwich trong tay ra. “Có việc gì không?”

Vịnh Hân vốn đang ăn ngấu nghiến, nghe vậy không khỏi dừng lại, nhìn Từ Bội Vĩ.

Mà Hồng Quân Huệ ngồi bên phải Vịnh Hân cũng liếc Từ Bội Vĩ một cái, thầm nghĩ: không hiểu cô ta lại muốn giở trò gì.

“Ngày mai em muốn đi mua máy tính, nên muốn hỏi anh có thể đi cùng em không?” Từ Bội Vĩ mỉm cười nói.

Lương Hàn Vũ chưa trả lời, Hồng Quân Huệ đã giành nói trước: “Anh A Vũ không rảnh, ngày mai Vịnh Hân phải đến chỗ tôi, nên anh A Vũ phải ở nhà với dì Lâm rồi.”

“Không cần, không cần, bà không cần ai trông đâu.” Dì Lâm ngồi bên trái Hồng Quân Huệ hươ tay. “Bà khỏe thật rồi, không cần thiết đâu.” Nếu lúc nào cũng có người ở cạnh trông chừng bà thì không phải bà trở thành tù nhân rồi sao. “Hàn Vũ, con cứ đi với Tiểu Vĩ đi.”

“Nhưng mà bà, ngày mai chẳng lẽ chỉ có mình bà ở nhà?” Vịnh Hân lo lắng nói.

“Nếu không thì như vậy được không? Lát nữa hai người đi cùng mình đi, dù sao mình cũng có xe, có thể cho hai người đi nhờ.” Hoàng Thục Tư đề nghị.

“Có thể chứ?” Từ Bội Vĩ hỏi Lương Hàn Vũ.

Anh nhìn cô một cái, sau đó khẽ gật đầu. “Có thể.”

Từ Bội Vĩ nở nụ cười. “Cảm ơn.”

Hồng Quân Huệ hừ một tiếng, trừng mắt liếc Từ Bội Vĩ và Hoàng Thục Tư, hai người này quả là cá mè một lứa. Cô quay đầu nhìn Vĩnh Hân, thấy cô đang vui đầu ăn sushi, không khỏi bực mình, thật là hoang đế không lo thái giám đã vội chết, cô vì chuyện của cô ấy và anh A Vũ mà lo lắng, vậy mà cô ấy chỉ biết ăn, chẳng lẽ không nhận ra vẻ tươi cười giả dối của Từ Bội Vĩ sao?

“Cậu muốn mập ra nữa sao?” Cô đánh vào mu bàn tay Vĩnh Hân khiến miếng sushi trong tay Vĩnh Hân rớt xuống.

Vĩnh Hân trừng mắt. “Sao cậu lại đánh mình?” Thấy Quân Huệ nổi giận dưng dưng, cô chọc giận cô ấy sao?

“Cậu đã sắp ăn hết bàn thức ăn rồi còn chưa đủ à? Để ý đến cân nặng của cậu đi.” Cô nhìn Lương Hàn Vũ.

“Anh A Vũ, anh nói cậu ấy đi.”

Lương Hàn Vũ chỉ mỉm cười không đáp.

Dì Lâm cười nói: “Không sao, không sao, ăn được là có phúc.”

“Đúng vậy.” Hoàng Thục Tư cũng nói. “Vĩnh Hân cũng đâu đến nỗi mập quá, có chút thịt mới đáng yêu mà.” Cô mỉm cười nói.

Vĩnh Hân vui vẻ nói: “Thật sao? A Vũ cũng nói em không mập.” Cô không lo lắng nữa, tay lại bốc một miếng sushi. “Nhưng mà, em cũng cảm thấy chân em hơi thô.” Cô nghĩ tới đùi đẹp của Từ Bội Vĩ.

“Biết là tốt rồi.” Hồng Quân Huệ trừng mắt liếc cô. “Cậu mà cứ ăn nữa thì chân cậu sẽ thành chân voi à xem.”

“Thật không?” Vĩnh Hân cúi đầu nhìn cặp đùi trắng nõn của mình, hình như mập thật.

“Cậu xem đi.” Hồng Quân Huệ chụp lấy chân cô. “Một đồng mỡ.”

Vĩnh Hân vội vàng hỏi ý Lương Hàn Vũ. “Có không anh?”

“Không đâu.” Anh ôn nhu xoa đầu cô.

Vĩnh Hân vui vẻ nở nụ cười, tuy biết A Vũ chỉ đang an ủi cô nhưng nghe xong cô vẫn rất vui.

Hồng Quân Huệ hết cách đành lắc đầu, Vĩnh Hân thật dễ lừa.

Từ Bội Vĩ như có như không nhìn đối thoại và cử chỉ của Vĩnh Hân và Lương Hàn Vũ, song cô cũng không để tâm, đợi lát nữa cô cũng sẽ được ở riêng với Lương Hàn Vũ với nhau, nghĩ đến chuyện này thì tâm tình liền vui sướng, đây chính là lần đầu tiên hai người ở riêng, cô phải thể hiện tốt một chút mới được, khiến Lương Hàn Vũ có ấn tượng tốt về cô, nói không chừng quan hệ hai người sẽ có tiến triển. Cô vui sướng đến nỗi khóe miệng không ngừng tươi cười, cô nhất định sẽ nắm chắc cơ hội lần này.

###

“Hai người xuống ở đây à?” Hoàng Thục Tư dừng xe ở ven đường.

“Đến đây là được rồi.” Lương Hàn Vũ nói. “Cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn chị, chị Hoàng.” Từ Bội Vĩ nói xong liền nhanh chóng mở cửa xe, cô muốn được ở riêng với Lương Hàn Vũ.

Khi anh xuống xe, cô vội nói: “Em thấy hơi khát, chúng ta đi uống gì đó trước được không?”

Lương Hàn Vũ gật đầu với Hoàng Thục Tư, thấy cô chạy xe đi rồi mới nói: “Bên đường có quầy tạp hóa...”

“Nhưng em muốn ngồi uống cơ.” Từ Bội Vĩ hơi nhăn mặt, giọng điệu có chút làm nũng.

“Không phải đi mua máy tính sao?” Anh hỏi, hơi nhướng mày.

“Uống xong rồi đi được không? Bây giờ rất nắng.” Cô quạt quạt tay cường điệu.

Lương Hàn Vũ đồng ý. Từ Bội Vĩ vui vẻ đến một quán trà uống trà trưa, thật ra cô muốn cùng anh đến một nhà hàng thanh lịch trữ tình nhưng nơi ấy giá rất cao nên cô đã bỏ ý tưởng đó, cô không muốn anh nghĩ cô là người phung phí.

Từ Bội Vĩ lựa một vị trí rồi ngồi xuống. “Anh từng đến đây chưa?”

“Chưa.” Anh nhìn đồng hồ. “Em định mấy giờ đi mua máy tính?” Bây giờ là hai giờ chiều.

“Trễ một chút rồi đi.” Từ Bội Vĩ đáp cho có lệ.

Anh nhăn mi tâm. “Mấy giờ?” Anh hỏi lại một lần.

Từ Bội Vĩ bị vẻ nghiêm túc của anh dọa, buộc phải nói: “Ba giờ đi.” Dường như anh có vẻ tức giận, cô ngạc nhiên khó hiểu, không biết chuyện gì xảy ra, trước kia cô cùng những người con trai khác ở chung chưa từng xảy ra tình huống như vậy.

Một giờ này, cô trở nên cẩn thận hơn, khi nói chuyện không quên quan sát phản ứng của anh, nhưng phần lớn thời gian đều là cô tự biên tự diễn, không phải anh không phản ứng gì, mà là mỗi lần nói luôn không quá một câu, cho nên hai người nói chuyện không ăn ý lắm, thậm chí cô bắt đầu cảm thấy hơi nản chí, tuy biết bình thường anh không nói nhiều, nhưng cô đã thấy lúc anh ở cùng Vịnh Hân luôn dịu dàng hơn nữa trò chuyện cũng nhiều, sao khi ở một chỗ với cô lại giống đầu gỗ như vậy? Cô thở sâu, thầm nghĩ: nhất định là do hai người còn chưa đủ thân.

Cô cầm chén hồng trà lên, uống một hớp.

Từ lúc vào quán đến giờ, cô vẫn cảm giác nhiều ánh mắt không ngừng hướng về đây, tất cả các cô gái đều nhìn Lương Hàn Vũ, thậm chí còn thầm thì to nhỏ, Từ Bội Vĩ biết các cô ấy đang bàn tán về bề ngoài điển trai lạnh lùng của anh, và hai người có phải người yêu không. Tuy không nói ra nhưng cô vẫn thấy hư vinh được thỏa mãn, khi ở cùng Lương Hàn Vũ cô cảm thấy hai người thật giống như Kim Đồng Ngọc Nữ.

Không có cô gái nào không mong người yêu mình điển trai anh tuấn, ai nói về ngoài không quan trọng đều là dối trá, nào ai muốn người yêu mình giống quái thú đâu. Cho nên, cô tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội này, với cô mà nói, “Tùy duyên” là cách nói của kẻ thiếu tự tin, người tài giỏi thì phải biết tự tạo ra và nắm chắc cơ hội của mình.

“Sắp đến ba giờ rồi, chúng ta đi thôi.” Từ Bội Vĩ bỏ chén trà xuống, cô quyết định thay đổi sách lược.

Lương Hàn Vũ gật đầu, hai người đứng dậy, cùng nhau đi ra khỏi quán trà.

“Phải đi đâu bây giờ?” Từ Bội Vĩ hỏi.

“Qua đường trước đã.” Lương Hàn Vũ đi trước đến chỗ đèn xanh đèn đỏ.

Từ Bội Vĩ đuổi kịp anh, vì hôm nay là cuối tuần nên lối đi bộ có chút đông đúc. Từ Bội Vĩ dựa vào anh, khi người đối diện đi đến đụng phải cô khiến cô hơi loạng choạng liền bắt lấy cánh tay anh.

Anh cúi đầu nhìn cô. “Sao vậy?”

“Không có gì, ngại quá, em bị người ta đẩy.” Lúc nói chuyện cô vẫn không buông tay anh ra.

Anh nhìn tay cô, nói: “Có vấn đề gì sao?”

“À!” Cô vội bỏ tay ra. “Thật xin lỗi, em không để ý.” Cô tiếp tục đi về trước, trong lòng hơi buồn bực, cô không tin anh không hiểu ám chỉ vừa rồi của cô, vậy mà anh lại cự tuyệt cô.

Cô không nhận được hoài nghi sức hấp dẫn của mình, cô tự thấy con trai khi nhìn cô sẽ vô thức mà nhìn thêm lần nữa, nhưng vì sao từ khi cô quen anh đến giờ anh vẫn không có loại phản ứng này, luôn thần nhiên đối với cô?

Hai người qua đường, đang định bước lên lề đường thì cô đột nhiên bị vấp, cả người nghiêng về phía trước. Lương Hàn Vũ theo bản năng vươn nhanh tay ra bắt lấy tay cô, kéo cô lại, cô sợ tới mức hét lên một tiếng, sau đó thuận thể ngã vào vòng ôm của anh. Nhưng giây tiếp theo, cô phát hiện mình bị anh đẩy ra. “Có sao không?” Anh hỏi, vẻ mặt không có xúc cảm gì.

“Em không sao.” Cô chỉ có thể nói như vậy, nhận thấy người xung quanh nhìn họ, cô đang muốn bước về phía trước thì đột nhiên cảm thấy chân hơi đau đớn. “Chân em hơi lạ.” Cô nhăn mi tâm.

Anh cau mày. “Chắc em bị thương rồi.” Anh nhìn một chút.” Cuối phố này có một bệnh viện, em đi được không?”

Cô động động chân, đau đến co quắp lại. “Có chút khó khăn.”

Anh đỡ lấy tay cô. “Thử đi xem.”

Từ Bội Vĩ cố thử một chút. “Vẫn đau lắm.” Cô lộ vẻ khó xử. “Thật xin lỗi, là do em không cẩn thận.” Cô nín lấy cánh tay anh.

Lương Hàn Vũ hơi trầm mặc, sau đó hỏi: “Chân nào bị thương vậy?”

“Chân phải.” Từ Bội Vĩ lập tức nói. Vì sợ anh nghĩ cô lừa anh, cô nhúu mày, vẻ mặt thống khổ, tỏ vẻ lời cô nói là thật. “Trước kia chân phải của em từng bị thương nên rất dễ tái phát.” Cô giải thích thêm.

Anh gật đầu, sau đó nói: “Đi chậm chậm thử xem.” Anh đỡ cô đi về phía trước.

Từ Bội Vĩ đi thử vài bước, cuối cùng tuyên bố bỏ cuộc. “Em thật không thể đi, anh có thể bế em không?” Cô đã đau đến nước mắt rưng rưng.

Ánh mắt Lương Hàn Vũ hiện lên vẻ thâm trầm khó hiểu, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu. Anh đưa tay ra bế cô lên, động tác đột nhiên của anh khiến cô suýt kêu ra tiếng, cô dựa vào lòng ngực anh, môi khẽ cười, mà người xung quanh đều tò mò nhìn họ.

Từ Bội Vĩ hài lòng với tiến triển này, nếu cứ như vậy thì cô tin không bao lâu nữa hết thấy mọi chuyện sẽ như mong muốn của cô.

Khi hai người sắp đến bệnh viện thì nghe tiếng gọi phía sau. “Hàn Vũ.”

Giọng nói này mang vẻ uy nghiêm, hơn nữa có chút ra lệnh, nhưng vẫn là giọng nữ. Lương Hàn Vũ xoay người lại, Từ Bội Vĩ nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt.

Bà mặc y phục màu vàng, tóc đen búi cẩn thận sau đầu, trên tay cầm cặp xách, nửa mặt che khuất bởi kính râm nên không thấy rõ diện mạo.

Lương Hàn Vũ kinh ngạc nhìn mẹ, không biết vì sao bà lại xuất hiện ở đây, có lẽ là đi bàn chuyện làm ăn.

“Mẹ.” Anh theo phép tắc gọi.

Dương Nguyệt Đồng quét mắt qua Từ Bội Vĩ. “Ai đây?”

“Chào bác gái, cháu tên là Từ Bội Vĩ.” Cô vội nói. Thì ra đây là mẹ Lương Hàn Vũ, nhất thời cô cảm thấy tình huống này hơi không ổn, vì thế nói: “Anh Lương, phiền anh cho em xuống.”

Dương Nguyệt Đồng gỡ mắt kính xuống, đánh giá cô, dáng vẻ cũng không tệ lắm. “Bạn gái con à?” Bà hỏi con.

“Không phải.” Lương Hàn Vũ thấp giọng nói. “Cô ấy là bạn của Vịnh Hân.” Anh nhìn Từ Bội Vĩ đã đứng ngay ngắn.

“Chân cháu bị thương nên anh Lương đưa cháu đến bệnh viện.” Từ Bội Vĩ giải thích, không ngờ mẹ Lương Hàn Vũ lại trẻ trung, xinh đẹp như vậy, nhưng thoát nhìn có vẻ lạnh lùng, không cởi mở lắm.

“Nếu vậy thì cùng vào thôi.” Dương Nguyệt Đồng nói. “Đợi lát nữa ta sẽ cho các con đi nhờ một đoạn.” Xe của bà đỗ gần đây.

“Cảm ơn bác gái ạ.” Từ Bội Vĩ tươi cười, ấn tượng của bác gái về cô không tồi, cô vui vẻ nghĩ, nhưng mà, cô sẽ không ngừng cố gắng, đi tới mục tiêu của cô.

###

Dương Nguyệt Đồng thấy đèn xanh đèn đỏ thì dừng lại, mở nhạc trên xe, tiếng nhạc lập tức vang lên, bà lấy tay mát xa vùng lưng hơi đau, mở miệng nói: “Cô gái đó thích con.”

Vừa rồi khi đưa Từ Bội Vĩ về nhà, bà thấy cô rất nhiệt tình với Lương Hàn Vũ, mà con mình lại chẳng có phản ứng gì.

“Con cũng nên quen bạn gái đi.” Dương Nguyệt Đồng nhìn anh. “Nếu có đối tượng rồi thì nên nắm chắc lấy.” Tuy mẹ con họ rất ít gặp nhau nhưng điều đó không có nghĩa là bà không quan tâm đến anh, nếu không phải trùng hợp thấy anh bế một cô gái thì có lẽ bà cũng quên anh nên quen bạn gái rồi.

“Sao vậy? Có người trong lòng rồi à?” Bà lại hỏi.

Lương Hàn Vũ hơi chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn kiên định gật đầu.

“Ai?” Dương Nguyệt Đồng khẽ nheo đuôi mày thanh tú.

“Vĩnh Hân.”

Bà sưng sờ, vẻ mặt kinh ngạc, nhưng lập tức đè xuống tức giận, bà nghiêng răng nói: “Con...”

Tiếng “Tĩnh tĩnh...” đột nhiên vang lên ngắt ngang lời bà, chiếc xe đằng sau không ngừng ầm còi.

“Đèn xanh rồi.” Lương Hàn Vũ bình tĩnh nói, anh sớm biết mẹ sẽ không vui vì chuyện này, nên vừa rồi mới lo lắng không biết có nên nói ra không, nhưng việc này cũng sẽ không giấu được bao lâu, vậy nên anh mới nói ra.

Dương Nguyệt Đồng chạy qua ngã tư đường, tức giận không ngừng dâng lên trong lòng. “Cha con các người đều cùng một giuộc với nhau phải không?” Bà nổi trận lôi đình. “Ta sớm nên biết, ta sớm nên hiểu ra... Năm đó con đòi ở lại nhà họ Diệp, không muốn sống cùng mẹ là nguyên nhân này. Ta nên sớm đoán ra mới phải.” Bà bất giác nắm chặt tay lái, chẳng lẽ đời này bà không thể thoát khỏi bóng ma của phụ nữ nhà họ Diệp sao?

“Ta muốn con lập tức dọn khỏi đó.” Dương Nguyệt Đồng lạnh lùng nói.

Lương Hàn Vũ không đáp.

“Con có nghe không?” Bà lạnh lùng nói.

Anh khẽ nhú mày. “Bây giờ thì không thể.”

Dương Nguyệt Đồng tức giận hỏi: “Đây là ý gì?”

Anh không trả lời.

“Mẹ đang hỏi con đó.” Bà liếc nhìn anh, miệng anh như vỏ trai vậy, nếu không đập vào thì sẽ chẳng có phản ứng gì.

“Nếu bác Diệp về thì có lẽ con sẽ dọn ra ngoài.” Anh nói.

Dương Nguyệt Đồng kinh ngạc nói: “Bọn họ sẽ về sao?”

“Chắc là vậy.” Hôm trước anh nhận được điện thoại của cha nói bọn họ khoảng mấy ngày nữa sẽ trở về, nhưng vẫn chưa chắc chắn trăm phần trăm nên anh chưa nói cho Vĩnh Hân biết.

Dương Nguyệt Đồng trầm mặc, nhẩn mặt, nói vậy, Lương Hữu Chính cũng sẽ quay về? Bà nhú mày.

Bà thở dài, không hiểu sao mình lại nghĩ đến chuyện đó, hai người họ đã mười mấy năm không liên lạc, ông trở về hay không thì cũng đâu liên quan đến bà.

“Đèn đỏ!” Lương Hàn Vũ mở miệng.

“Cái gì?” Bà không chú tâm nghe.

“Vừa rồi mới đèn đỏ.” Anh nhìn mẹ. “Để con lái xe thì hơn...”

“Không cần, ta chỉ nhất thời không chú ý.” Bà ngắt lời anh, thở sâu nói: “Chuyện con và Vĩnh Hân mẹ không đồng ý.” Bà cảnh cáo trước.

Lương Hàn Vũ không lên tiếng, tựa như sớm đoán được mẹ sẽ nói vậy.

Dương Nguyệt Đồng tự giấu hừ một tiếng. “Từ đầu mẹ đã biết con sẽ chẳng thềm để tâm mẹ phản đối hay không, ý kiến của ta với cha con con mà nói thì từ trước đến nay có ảnh hưởng gì đâu.”

Anh khẽ nhủ mày, trầm giọng nói: “Con không phải là cha, Vĩnh Hân cũng không phải mẹ cô ấy, đây là chuyện của bọn con.”

“Cho nên không cần quan tâm cảm giác của mẹ?” Bà nhếch môi, hàm ý châm chọc. “Mẹ biết mẹ không có tư cách nói gì, dù sao mẹ cũng không phải là một người mẹ tốt.”

“Ý con không phải vậy.” Mày anh nhăn sắp bện vào nhau.

“Chứ không thì vì sao? Nhiều con gái như vậy sao con lại thích nó, chẳng lẽ con quên trước kia ta và cha con cãi nhau đều vì mẹ nó sao?” Giọng bà mang theo phần nộ.

“Con không quên.” Anh bình tĩnh nói. “Nhưng chuyện này không liên quan đến Vĩnh Hân, cô ấy không cần chịu trách nhiệm về việc đó, dù người kia có là mẹ của cô ấy đi chăng nữa.”

“Con lại nói giúp nó à? Vì sao trước giờ các người không suy nghĩ cho ta? Phải, mẹ con họ là người tốt, luôn luôn đúng, người sai là ta, ta cố tình gây sự.” Bà cắn răng nói, trên mặt phủ một tầng sương lạnh đến dọa người.

Trong xe nhất thời bao phủ bởi một mảnh mây đen, Lương Hàn Vũ không nói gì nữa, Dương Nguyệt Đồng cũng im lặng.

Một lát sau, xe dừng ở ven đường.

“Mẹ không vào đâu.” Dương Nguyệt Đồng lãnh đạm nói, bà hoàn toàn không muốn bước chân vào nhà họ Diệp.

Lương Hàn Vũ gật đầu rồi xuống xe, đóng cửa xe lại, nói: “Mẹ lại xe cẩn thận một chút.”

Dương Nguyệt Đồng trong xe thở dài, đứa con này thật giống cha nó, đôi khi khiến người ta tức giận, uất ức, lại không lãng mạn chút nào, chỉ biết quan tâm bà bằng hành động thực tế.

Bà nhìn đứa con ngoài cửa xe, vẫy tay với anh, ý bảo anh vào nhà, bà biết anh muốn bà đi thì mới vào nhà, nhưng bà lại muốn thấy anh vào nhà rồi mới đi.

Lương Hàn Vũ hơi chần chờ, đang định hỏi mẹ vì sao thì nghe tiếng Vĩnh Hân kêu.

“A Vũ...”

Anh xoay người, thấy Vĩnh Hân đứng ở cửa, giây tiếp theo thì cô đã chạy tới chỗ anh, anh nhanh chóng qua đường. Vĩnh Hân cười lớn với anh, trước khi cô bước xuống đường thì anh đã đón được cô, cô nhảy lên người anh, khiến anh lùi mấy bước.

“A Vũ, A Vũ, em báo cho anh một tin rất tốt.” Cô ôm cổ anh, lớn tiếng nói, mặt cười rạng rỡ. “Cha, cha sắp về rồi.”

Anh mỉm cười, “Vậy sao?”

“Đúng vậy.” Cô cười khanh khách. “Chú Lương gọi về nói vậy, sau đó em rất vui, rất vui, cứ ngồi bên cửa sổ chờ anh về, muốn nói cho anh tin tốt này, cuối cùng anh cũng về rồi.” Cô ôm nhanh lấy cổ anh, cười nói.

“Dù vậy nhưng em cũng nên đi giày vào chứ, cẩn thận bỏng chân.” Anh không quên dặn dò.

“Tại em vui quá nên quên mất.” Cô cười ngọt ngào.

Anh thả cô xuống, để cô đứng trên cỏ. “Vào nhà thôi.” Anh theo bản năng nhìn về bên kia đường, chiếc xe đã không còn ở đó nữa.

Vĩnh Hân nhìn theo mắt anh. “A Vũ, anh đang nhìn gì vậy?”

“Không có gì.” Anh khoác vai cô đi về phía trước.

“Đúng rồi.” Cô đột nhiên nhớ tới một chuyện. “Vừa rồi ai chở anh về vậy?” Vừa rồi khi ở trong phòng cô thấy một chiếc xe, sao nhảy mất đã đi rồi? Mà bây giờ nghĩ lại, xe ấy trông thật quen mắt, là của ai nhỉ?

“Dì Dương...” Cô đột nhiên hô to. “Sao anh không mời dì vào nhà?”

Lương Hàn Vũ dẫn cô vào nhà, thuận tay đóng cửa lại.

“Nếu bà xuống xe là có thể biết tin tốt này rồi.” Cô tiếp tục nói.

“Dì Lâm đâu?” Anh hỏi.

“Em nói bà đi nghỉ trưa một chút rồi, không cần gắng sức quá.” Cô đáp. “A Vũ, anh có muốn gọi điện ẹ không?”

“Chờ bà về đến nhà đã, anh sợ bà đang lái xe sẽ bị kích động.” Anh vuốt tóc cô.

“Dạ.” Vịnh Hân gạt đầu, tươi cười nở rộ bên môi. “Em thật sự rất vui.”

“Khi nào họ về?” Lương Hàn Vũ đi vào bếp.

“Em cũng không biết, chú Lương chỉ nói một hai ngày nữa, em vốn muốn ra sân bay đón họ nhưng chú Lương nói không cần, họ sẽ tự về.” Cô theo anh vào bếp.

Lương Hàn Vũ mở tủ lạnh, rót ly nước.

“Phải rồi, anh với Tiểu Vĩ mua máy tính chưa?” Cô cũng mở tủ lạnh lấy bánh pudding.

“Chưa, chân cô ấy bị thương.”

Cô giật mình. “Có nghiêm trọng không anh?”

“Không nghiêm trọng.” Anh uống nước.

“Vậy thì tốt rồi.” Cô thở ra, ăn một miếng bánh. “Sao lại bị thương vậy?”

“Đi đường không cẩn thận.” Anh rót nước cho cô. “Em ăn mấy cái bánh pudding rồi?”

Cô ngừng tay. “Không... không nhiều lắm.” Cô nói quanh co, A Vũ quy định mỗi ngày không được ăn quá hai cái bánh pudding, nhưng vừa rồi cô vui quá nên quên mất. “Phải rồi... Bộ váy Âu của em đâu nhỉ? Cha về nhà em phải mặc Âu phục.” Cô vội đánh trống lảng.

“Ngăn kéo thứ hai bên phải tủ của em.” Anh cầm lấy bánh pudding trên tay cô. “Đây là cái thứ mấy?”

Cô cười gượng một tiếng, nhanh như chớp chạy khỏi bếp. “Em đi xem Âu phục ở đâu.” Cô kêu lên. Nếu để A Vũ biết cô đã ăn ba cái bánh pudding thì anh sẽ la cô mất.

Lương Hàn Vũ khẽ cười, cầm bánh pudding trên tay từ từ ăn.

Khi anh ăn xong miếng cuối thì nghe Vịnh Hân gọi tên anh, anh đi ra phòng khách liền thấy cô chạy từ cầu thang xuống, trên người mặc một chiếc váy hoa màu lam.

“A Vũ, làm sao bây giờ? Em không kéo khóa được.” Về mặt cô mếu máo. “Em mặc lên rồi.” Cô không nên ăn nhiều bánh pudding như vậy. “Anh giúp em kéo lên với được không?”

Cô xoay người lại, một mảng da trắng hiện ra trước mắt anh, chạy dọc xuống lưng khiến anh sửng sờ không động đậy gì.

“A Vũ.” Vịnh Hân quay đầu nhìn anh. “Anh sao vậy?”

Giọng anh khàn khàn. “Không sao.” Anh kéo khóa kéo váy cô lên, nhớ đến những lúc mặc quần áo cho cô ngày xưa.

Anh kéo được mấy tắc thì không thể kéo được nữa, chỉ kéo lên đến giữa lưng cô.

“Kéo không được nữa phải không?” Mặt Vịnh Hân khổ sở.

“Hít sâu vào.” Anh ra lệnh.

Cô hít một ngụm khí lớn, nhưng khóa kéo cũng chỉ kéo thêm được một tắc nữa thôi. Cô tuyên bố bỏ cuộc, xoay người, ánh mắt phủ một tầng sương. “Làm sao bây giờ?” Cô rất muốn khóc. “Em mặc như vậy, cha sẽ không vui.”

“Nói bậy.” Anh lau nước mắt ở khóe mắt cô. “Em không mập.”

“Nhưng quần áo mặc không vừa nữa.” Cô khóc thành tiếng, nhào vào lòng anh. “Cha không thích em mập, cha nói mẹ rất ốm.” Cô khóc nức nở, khóa kéo sau lưng lại trượt xuống dưới.

Lương Hàn Vũ ôm chặt cô, vỗ vỗ lưng cô, khi chạm đến da thịt trơn nhẵn thì tay anh dường như bị bỏng vậy, cô như vậy thật sự là thử thách tự chủ của anh.

“Về sau em không ăn bánh pudding nữa.” Cô tuyên bố. “Cũng không ăn đồ ăn vặt nữa.” Cô quyết tâm giảm béo đến khi mặc vừa bộ Âu phục này mới thôi. “A Vũ, anh thấy sao?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt vẫn còn ướt nước mắt.

Anh lau nước mắt cho cô. “Em có thể làm được sao?”

“Đương nhiên.” Cô tràn đầy tự tin nói.

Anh mỉm cười. “Không ăn bánh pudding, cũng không ăn kem, khoai tây chiên, mít hoa quả, mực nướng, sô cô la...”

Cô lấy tay bịt miệng anh. “A Vũ, anh đừng nói nữa.” Cô lộ vẻ khó xử. “Anh mà nói tiếp thì niềm tin của em sẽ mất hết.”

Anh bỏ tay cô xuống, khẽ cười ra tiếng, cương chiều hôn lên trán cô.

Hai gò má Vịnh Hân đỏ ửng. “Em nói thật mà anh lại cười em.” Cô bắt mân chu môi.

“Anh không cười em.” Anh khẽ nâng mặt cô lên, ngón cái vuốt ve má cô, ánh mắt trở nên chuyên chú thâm trầm.

Anh khiến tim cô đập càng lúc càng nhanh, cô căng thẳng nói: “A Vũ, anh đừng nhìn em như vậy.” Mặt cô nóng lên.

Anh cười nhẹ, cúi đầu hôn môi cô. Cô trừng mắt, A Vũ anh ấy... anh ấy...

Anh nhìn cô chằm chằm, trong mắt lóe lên ánh lửa, lại hôn cô, lướt qua cánh môi phần nộn của cô. Vịnh Hân hít một hơi, không ngừng chớp mắt, tim đập rất nhanh, hai tay níu lấy áo anh. A Vũ... A Vũ đang hôn cô... Hô hấp của cô ngày càng dồn dập, cả người nóng lên, không biết phải làm sao.

Lương Hàn Vũ càng hôn càng sâu, hơi thở ồ ồ của anh và hô hấp dồn dập của cô xen lẫn với nhau, khi thấy cô đáp lại anh thì hai tay anh lại càng ôm chặt thêm, lòng bàn tay ấm áp xoa nhẹ tấm lưng trắng nõn của cô.

Vịnh Hân cảm thấy trước mắt là một mảnh mờ lung, theo bản năng nhắm mắt lại, trong đầu hỗn loạn không rõ ràng, cô học theo phương thức của anh mà đáp lại anh, cảm nhận được hương vị bánh pudding trên đầu lưỡi anh, khóe miệng cô giương lên, phảng phất ý cười, hai tay không biết đã ôm lấy cổ anh từ bao giờ, cả người dựa vào anh.

Khi đã sắp vượt qua giới hạn của anh thì Lương Hàn Vũ mới tách khỏi môi cô, Vịnh Hân lại tiếp tục hôn lên môi anh, tuy anh rất vui khi cô phản ứng nhiệt liệt như vậy, nhưng nếu bọn anh không dừng lại thì sẽ rất phiền phức.

Anh hơi đẩy cô ra. “Vịnh Hân.” Anh dựa vào trán cô, hơi thở dồn dập nặng nề.

Cô chớp chớp mắt, đồng tử mờ lung không rõ. “A Vũ.” Về mặt khi nói chuyện của cô vẫn như chìm trong mộng.

Anh khẽ hôn hai má cô, vùi đầu vào bờ vai cô, để tránh bị đôi mắt đầy sương và cánh môi sưng đỏ của cô mê hoặc, song anh phát hiện tư thế này cũng không tốt, vì đập vào mắt anh là tấm lưng trần của cô, hơn nữa tay anh vẫn đang đặt trên phần da thịt mê người ấy. Anh vội rút tay lại tránh ình mơ màng xa xôi.

Vịnh Hân tựa vào xương quai xanh của anh, bây giờ mới thấy ngượng ngùng. Vừa rồi sao cô lại bạo dạn như vậy chứ? Thật mắc cỡ muốn chết, đều do bánh pudding hết. Cô liền chôn mình trong ngực anh, không dám nhìn anh.

Cô thật sự không nghĩ A Vũ sẽ hôn cô. “A Vũ.”

Anh từ vai cô ngẩng đầu lên, đã hơi trấn định lại. “Sao vậy?” Giọng anh khàn khàn.

“Vừa rồi... vừa rồi... ôi!” Cô thẹn thùng thở dài. “Anh khiến em có ý nghĩ không tốt.” Mặt của cô đỏ như trứng tôm luộc.

“Vậy sao?” Anh lộ ra ý cười.

“A Vũ, anh đang cười em à?” Cô nghe được ý cười trong lời nói của anh.

“Không có.” Anh dịu dàng vuốt tóc cô.

Nhưng cô cảm thấy nên giải thích một chút cho hành vi lớn mật vừa rồi của mình, “Vừa rồi... Em... Em cảm thấy hơi không tốt, nhưng mà về sau... về sau lại quên mất, vì có hương vị bánh pudding.” Mặt cô không tự giác lại đỏ lên.

“Bánh pudding?” Anh có chút không hiểu.

“Phải, là bánh pudding. Miệng anh có vị của bánh pudding.” Cô mắc cỡ muốn chui xuống lỗ. “Cho nên em...” Hai gò má của cô đỏ rực như mặt trời.

Cuối cùng anh cũng hiểu cô đang nói gì, vì thế cười nói: “Em thích ăn bánh pudding?”

“Dạ.” Mặt cô sắp cháy mất rồi.

Anh cúi đầu khẽ hôn tai cô, khàn khàn nói: “Anh thấy, ăn bánh pudding kiểu này không có gì là không tốt.”

Cô mở to mắt, khuôn mặt dĩ nhiên là ... cháy khét rồi.

8. Chương 8

“Quân Huệ, cậu thấy cái này được không?” Vịnh Hân lấy xuống một bộ váy Âu màu lục nhạt.

“Không tồi.” Hồng Quân Huệ gật đầu. “Nhưng mà mình thấy bộ này trông đẹp hơn.” Cô lấy một bộ váy có đai đeo màu quất ươm lên người Vịnh Hân.

Vịnh Hân trợn tròn mắt. “Cái này hở hang quá.” Cô không ngừng lắc đầu.

“Cậu ngốc quá, có kêu cậu cứ mặc như thế đâu. Bên trong có thể mặc thêm áo bó thì sẽ không hở hang nữa, hơn nữa cậu mặc vào chắc chắn sẽ rất đáng yêu, anh A Vũ sẽ rất vui.” Cô dụ dỗ.

Mặt Vịnh Hân ửng đỏ. “Cũng đâu phải mặc cho A Vũ xem, là cho cha xem mà.”

“Cho bác trai xem thì sao chứ? Khi ấy sẽ mặc thêm áo bên trong, còn với anh A Vũ thì khỏi cần, cậu cứ mặc thế này được rồi, thỏa mãn thị giác anh ấy.” Cô cười có chút tà ác.

“Cậu đừng nói bậy.” Vịnh Hân thẹn thùng nói.

“Không nói thì thôi, có người mắc cỡ rồi kìa.” Cô cười trêu, rồi lập tức trở lại chuyện chính, “Không thì cậu mua hai cái luôn đi.” Cô khẽ đẩy Vịnh Hân. “Đi thử đi, nếu vừa thì mua hết luôn.”

Vịnh Hân suy nghĩ một chút, gật gật đầu rồi đi vào phòng thử đồ.

Hồng Quân Huệ tùy tiện nhìn quanh, nhân viên ở đây không bám đuôi khách hàng nên tạo cảm giác rất thoải mái, cô liếc nhìn đồng hồ trên tường, đã mười một giờ rồi, đợi lát nữa ăn cơm rồi về nhà.

Vốn dĩ hôm nay muốn tiện dịp Vịnh Hân đến nhà cô chơi rồi sau đó đi mua sắm luôn, nhưng Vịnh Hân đột nhiên nói phải về sớm một chút vì một hai ngày này cha sẽ về nên cô phải ở nhà chờ ông, nhưng trước đó cô phải mua một bộ Âu phục đã, vì bộ váy cũ của cô đã không vừa nữa rồi.

Hồng Quân Huệ lắc đầu, đã nói cô mập ra mà cô không tin, nhưng thật không ngờ động lực giảm cân của Vịnh Hân là bác Diệp, mà không phải là anh A Vũ; cô thật không hiểu vì sao Vịnh Hân phải làm thế, dù sao bác Diệp cũng không cần có, nếu không vì sao ông ấy lại bỏ mặc cô ở Đài Loan.

Hồng Quân Huệ hơi nhúu mày, đôi lúc tình thân đáng ghét như vậy đấy, chính mình không thể lựa chọn, cho dù là tốt hay xấu thì đều không thể chối bỏ được, nếu như hòa thuận vui vẻ thì đương nhiên là phúc, nhưng một khi có chuyện thì... Cô thở dài, cho dù chạy trốn đến chân trời góc bể thì vĩnh viễn vẫn bị quan hệ huyết thống ràng buộc, giống như ma chú vậy.

Cô tùy tiện cầm một bộ váy, sau đó lại nhàm chán thả xuống, nhìn xung quanh, thoáng thấy một bóng dáng quen thuộc ở quầy thu ngân, khi thấy người ấy, mày cô nhúu chặt lại, thật xui xẻo lại bắt gặp cha và tình nhân của ông ở đây.

“Quân Huệ, cậu đang nhìn gì vậy?” Vịnh Hân đi từ phòng thử đồ ra, thấy cô đang nhìn chằm chằm về phía quầy thu ngân.

“Tình nhân của cha mình.” Giọng cô có chút ưu tư.

“Trẻ quá vậy.” Vịnh Hân kinh ngạc nói. Cô gái kia chỉ khoảng hai mươi tuổi, ăn diện, ngũ quan xinh đẹp.

“Tuổi trẻ chính là tiền vốn mà.” Giọng cô mang vẻ trào phúng, quay đầu liếc Vịnh Hân một cái. “Sao không mặc ra đây ỉnh xem?” Trên người Vịnh Hân vẫn là áo thun, quần jeans như cũ mà không phải Âu phục.

“Mình ở trong ấy thử thấy vừa người nên quyết định mua rồi.” Thật ra là vì cô lười đi ra đi vào, đối tới đối lui. Cô đưa quần áo cho nhân viên để tính tiền, liếc nhìn Hồng Quân Huệ. “Cậu có ổn không?” Cô hơi lo.

Hồng Quân Huệ khẽ cười. “Sao chứ? Cậu sợ mình sẽ cho cô ta một cái tát sao? Tuy mình rất muốn làm thế, nhưng mà... không phải bây giờ.”

“Là ý gì?” Vịnh Hân căng thẳng hỏi.

“Không có gì, chúng ta đi thôi. Cứ ở trong này hít thở chung không khí với cô ta thì mình sẽ nôn mất.” Sắc mặt Quân Huệ bắt đầu khó nhìn.

“Ừ. Chúng ta đi nhanh đi.” Vịnh Hân nhận lấy túi to từ chỗ nhân viên, sau đó lôi Quân Huệ đến thang máy, tốt nhất các cô nên mau chóng rời khỏi cửa hàng này, nếu tiếp tục thế này có khi Quân Huệ sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì không chừng.

“Bây giờ quan hệ giữa cậu và cha sao rồi?” Vịnh Hân hỏi, cùng cô bám vào tay vịn, đi xuống lầu một.

“Càng lúc càng tệ, ông ấy thấy mình ngứa mắt mà mình cũng thấy ông ấy ngứa mắt.” Cô nhún vai tỏ vẻ bất cần.

Vịnh Hân thở dài. “Sao lại như vậy?”

“Cha mình nói tính mình bướng, tư tưởng cực đoan, hết thuốc chữa, dạo này mình cũng chẳng thèm nói gì với ông ấy nữa, dù sao ông ấy cũng thấy ông ấy không làm gì sai, với lại chuyện người lớn trẻ con không có quyền xen vào. Làm ơn đi! Mấy lời lừa đảo con nít vậy mà giờ còn nói được.” Cô thở dài. “Một người ngay cả năng lực tự phản tỉnh cũng không có như vậy mới thật sự là hết thuốc chữa.”

“Cậu đừng như vậy, dù sao ông ấy cũng là cha cậu. Cho dù ông ấy có lỗi với mẹ cậu nhưng mình nghĩ ông ấy vẫn rất thương cậu.” Vịnh Hân nói.

“Vì ông ấy có lỗi với mẹ mình nên mình không cách nào tha thứ cho việc ông ấy ngoại tình được.” Cô khó chịu nói. “Hơn nữa không phải một lần, mà là rất nhiều lần.”

Vịnh Hân khẽ cắn môi dưới. “Mình biết.” Cô có thể lý giải cảm giác của Quân Huệ, hiểu vì sao khi Quân Huệ biết tình nhân bên ngoài của cha thì lại chán ghét người đó, khi gặp sẽ không ngừng châm chọc.

“Đừng nói nữa, sẽ làm hỏng tâm trạng của mình mất, đi ăn cơm đi.” Hồng Quân Huệ nói.

“Ừ. Phải đi ăn nhiều một chút.” Mặt cô lập tức hớn hở.

“Là mình ăn nhiều một chút, còn cậu chỉ được ăn sa lát gì đó thôi, đừng quên cậu đang giảm cân đó.” Cô nhắc nhở.

“Nhưng A Vũ nói mình cứ ăn cơm như bình thường, chỉ cần không ăn vặt là được rồi.” Nếu chỉ ăn chút sa lát thì cô đói chết mất.

“Đó là anh A Vũ đối xử rất nhân từ với cậu, làm ơn đi! Nếu cứ theo sức ăn của cậu thì giảm cân được mới là lạ, với lại, không được uống nước cam nữa, chỉ được uống nước lọc thôi.”

“Sao vậy được!” Cô lắc đầu. “Minh quyết định không giảm béo nữa.”

Hồng Quân Huệ liếc cô một cái. “Là ai nói phải mặc Âu phục? Là ai nói cha thích con gái ốm?”

Vĩnh Hân khó xử nhăn mày, cuối cùng cũng nói: “Được rồi.”

Hồng Quân Huệ cười ra tiếng. “Không cần trưng ra bộ mặt oan ức như vậy? Minh cũng không phải huấn luyện viên ma quỷ mà. Nước cam đương nhiên có thể uống, nhưng tốt nhất cậu vẫn nên uống nước cam tình yêu mà anh A Vũ làm cho cậu thôi, vừa dinh dưỡng mà còn chứa vô vàn tình yêu bên trong nữa, đúng không?”

“Cậu toàn nói vậy.” Vĩnh Hân khẽ đáng cô, mặt đỏ lên.

“Ôi! Đỏ mặt rồi!” Hồng Quân Huệ cười to, chạy nhanh về phía trước.

Mặt Vĩnh Hân đỏ bừng, thẹn thùng đánh cô, hai người kẻ trước người sau chạy khỏi công ty bách hóa.

“Được rồi, được rồi, đừng làm loạn nữa.” Hồng Quân Huệ hỏn hển nói. Dưới lầu người qua lại rất nhiều, nếu đụng phải người khác sẽ không tốt. “Đi ăn cái gì đi.”

“Ừ.” Vĩnh Hân gật đầu.

“Gần đây có quán bán thịt bò rất ngon, đến đó đi.” Hồng Quân Huệ dẫn cô quẹo trái. “Cha cậu định ở lại mấy ngày?” Cô hỏi, cô phát hiện bác Diệp hàng năm chỉ về vào ngày giỗ vợ, nhưng chẳng được mấy ngày sẽ lại đi.

“Minh cũng không biết, chú Lương không nói rõ.” Vĩnh Hân lại nói tiếp: “Nói không chừng lần này cha về sẽ không đi nữa. Nếu thật như vậy thì thật tốt biết bao.”

“Vậy sao?” Hồng Quân Huệ hỏi lại. Cô không cảm thấy vậy, bác Diệp dù không bỏ rơi Vĩnh Hân, nhưng phản ứng luôn lạnh nhạt, tuy Vĩnh Hân không thể hiện ra ngoài nhưng cô nghĩ tâm lý Vĩnh Hân ít nhiều cũng thấy khó chịu, chỉ không nói ra thôi.

Cô thấy chú Lương thích hợp làm cha Vĩnh Hân hơn, với lại, ông ấy và A Vũ đều đối xử tốt với Vĩnh Hân như vậy, chỉ có cha cô là lạnh lùng với cô, thực không hiểu có chuyện gì xảy ra với bác Diệp.

Bỗng dưng, cô chợt nghĩ đến một vấn đề. Hai mắt mở lớn như chuông đồng. “Trời ơi! Không thể nào” Cô thảm thiết kêu lên một tiếng, lập tức vươn tay, kéo đầu Vĩnh Hân đến trước mặt mình.

“A!” Vĩnh Hân thét chói tai, cổ bị Quân Huệ kéo đau. “Cậu làm gì vậy?” Cô lấy tay xoa xoa cổ.

Hồng Quân Huệ giữ chặt hai má Vĩnh Hân, sau đó sờ đông sờ tây.

“A! Rất đau đó.” Vĩnh Hân đập tay cô. “Cậu làm gì vậy?” Mặt cô sắp sưng lên rồi.

Hồng Quân Huệ buông mặt Vĩnh Hân ra, lập tức lâm vào trầm tư. “Ừ! Rất khó nói.”

Vĩnh Hân xoa xoa má. “Cậu sao vậy?”

“Minh đang nhìn xem cậu và anh A Vũ có giống nhau không.” Cô cầm lấy cằm Vĩnh Hân kéo qua kéo lại.

“Không giống, vì cậu giống mẹ cậu, anh A Vũ giống mẹ anh ấy, cố tìm bóng dáng cha trên mặt hai người thật khó.” Cô tự nhủ.

“Quân Huệ, cậu cuối cùng muốn nói gì?” Cô thật sự không hiểu gì, cái gì gọi là bóng dáng cha?

“Không có gì, mình bị bộ phim chín giờ đang chiếu ám ảnh, nên đầu óc không tỉnh táo lắm.” Cô cười gượng một tiếng. “Nhưng không nói ra thì rất khó chịu, nhờ mình đoán đúng thì phải làm sao bây giờ? Tuy mình rất không muốn hai người gặp phải bi kịch này.”

“Cậu nói rõ một chút được không? Minh không hiểu gì cả.” Đầu óc cô bây giờ choáng váng rồi.

“Được rồi.” Hồng Quân Huệ thở sâu. “Mình nghĩ, cậu và anh A Vũ có khi nào là... anh em cùng cha khác mẹ không.”

Vĩnh Hân sững người, tròn mắt muốn rớt xuống đất, cầm hạ muốn trật khớp.

“Mình vừa nghĩ đến cũng thấy rất đáng sợ.” Hồng Quân Huệ nói tiếp, “Dù có chút vớ vẩn, nhưng cũng không phải không có khả năng, chú Lương và mẹ cậu là thanh mai trúc mã đúng không? Hai người họ...”

“Không có khả năng, cậu đừng nói lung tung.” Vĩnh Hân kêu lên, gương mặt đỏ bừng.

“Mình không muốn ăn nữa, mình muốn về nhà.” Cô tức giận nói, sao Quân Huệ có thể nói lung tung như thế chứ.

“Mình không có ý gì, đừng giận mà.” Hồng Quân Huệ ôm lấy cánh tay cô. “Cậu cứ nghĩ mình thú miệng nói là được rồi, ặc, thú chết người.”

Vĩnh Hân vốn đang nổi nóng bị cô chọc cười. “Sau này cậu đừng nói vậy nữa.” Cô nhún mắt.

“Biết rồi, biết rồi, đi thôi.” Hồng Quân Huệ kéo cô đi về phía trước, nhưng lại trầm nghĩ, thật ra cô nói cũng không phải vô lý mà, nếu không vì sao bác Diệp lại lạnh nhạt với Vĩnh Hân như vậy.

Dù sao thì, cô tất nhiên hy vọng đây không phải sự thật, nếu không Vĩnh Hân và anh A Vũ sẽ rất đáng thương, về sau bọn họ sao có thể nhìn mặt nhau nữa?

###

Khi về nhà, Vĩnh Hân liền dáo dác nhìn quanh, lén lút chạy vào bếp, mở tủ lạnh rút một ly nước cam, rồi lấy bánh ngọt và bánh pudding ra, cô bỏ túi xuống bàn, ngồi xuống bắt đầu ăn, khi cô cắn được một miếng bánh ngọt đầu tiên thì mặt mày liền hồng hỏ, ăn ngon thật.

“Em đang ăn gì đó?”

Một miếng bánh lọt vào cổ họng cô khiến cô ho khan một trận, ho đến không thở được, Lương Hàn Vũ lập tức đến bên người, vỗ vỗ lưng cô.

“Không sao chứ?” Anh quan tâm hỏi, ngồi xuống cạnh cô.

Cô lại ho khan vài tiếng, uống nước cam, lúc này mới thở được. “A Vũ, sao anh lại hù em vậy?” Cô bắt mắt bĩu môi.

“Anh đâu có hù em.” Anh mỉm cười. “Sao lại lén lút như vậy?” Anh vừa nghe tiếng mở cửa liền đi từ thư phòng ra, thấy cô như tên trộm nhỏ rón ra rón rén đi vào phòng bếp.

“Em không có lần mò giống ăn trộm, em chỉ là... chỉ là muốn ăn lót dạ.” Cô vừa nói xong, liền cảm thấy ngượng ngùng, vội nói thêm: “Em biết em không nên ăn thứ này, buổi trưa em đã ăn mì thịt bò rồi.” Cô tỏ vẻ ủy khuất.

“Vì sao?” Anh nghĩ cô phải ăn cơm chứ.

“Quân Huệ như huấn luyện viên ma quỷ vậy, thậm chí thịt bò cũng không cho em ăn, chỉ có thể ăn mì không.” Cô uống một hớp nước cam. “A Vũ, em chỉ ăn một miếng bánh ngọt thôi, sẽ không ăn nhiều đâu.” Ánh mắt cô tràn ngập nài xin.

Anh gật đầu. “Nhưng không được ăn bánh pudding.”

“Dạ. Chỉ có A Vũ là tốt nhất.” Cô nhào vào người anh, mặt cười nịnh nọt. “Hôm nay em mua hai bộ Áo phục, lát nữa sẽ mặc cho anh xem nha.” Cô cười ngọt ngào rồi không ôm anh nữa, tiếp tục tấn công bánh ngọt.

A Vũ đứng dậy cất bánh pudding vào tủ lạnh, tránh cô thấy lại thèm ăn.

“A Vũ, anh vừa ở thư phòng làm gì?” Vĩnh Hân thuận miệng hỏi.

“Dọn dẹp một ít đồ.” Những năm gần đây, anh đã biến thư phòng thành nơi suy nghĩ, học hành, làm việc, nên có để một ít vật dụng cá nhân của mình ở đó, nếu bác Diệp về thì anh cũng nên dọn dẹp sạch sẽ.

“Cái gì vậy? Để em giúp anh.” Vịnh Hân há to miệng ăn miếng bánh ngọt sô cô la cuối cùng.

“Không cần, chỉ có một ít sách, bút, ảnh chụp, tư liệu, anh đã dọn xong rồi.”

Vịnh Hân đứng thẳng dậy, tò mò nói: “Ảnh chụp? Ảnh chụp nào? Em muốn xem.” Cô không đợi anh trả lời liền hưng phấn chạy khỏi phòng bếp.

Lương Hàn Vũ khẽ cười lắc đầu, đi về phía thư phòng, tình tính Vịnh Hân vĩnh viễn đều như vậy.

Anh mở cửa thư phòng, thấy cô đang ngồi chồm hổm dưới thảm, không ngừng lục lọi mấy thùng đồ.

“Không có ở thùng đó.” Anh mở thùng khác ra, ngồi xuống cạnh cô, lấy ra một quyển album đưa cho cô. “Mấy cái này em đều xem rồi.”

“Không sao, lại xem lại lần nữa.” Cô vui vẻ mở cuốn album ra. Mở đầu là ảnh chụp khi cô đi mẫu giáo, lúc cô đang vẽ, cô nhớ rõ hôm đó cô giáo mang theo máy ảnh, nói rằng phải chụp ảnh lưu niệm.

“Em thật là mập.” Cô cười khanh khách không ngừng, ảnh này đã lâu cô không xem, bây giờ xem lại thấy thật mới mẻ. Cô lật vài tờ, thấy ảnh cô và A Vũ, có ảnh là khi cô tốt nghiệp mẫu giáo cùng chụp với A Vũ, có ảnh là A Vũ ôm cô ngồi ở xích đu, tuy ảnh chụp đã ố vàng nhưng trí nhớ vẫn sáng rõ.

Cô vuốt ve ảnh chụp, khóe miệng đầy ý cười. “A Vũ, anh chụp ảnh rất nghiêm túc, đều không cười.” Cô ngẩng đầu nhìn anh. “Sau này chúng ta chụp hình hai chúng ta đều phải cười nha.”

Anh gật đầu đáp ứng, lấy tay vuốt ve gò má cô, khiến chúng đỏ ửng theo từng cử chỉ của anh. Vịnh Hân thẹn thùng cúi đầu, buộc chính mình chuyển tâm xem ảnh, tất cả đều là kỷ ức của cô.

Cô lật hết tờ này đến tờ khác, cùng A Vũ ôn lại chuyện xưa, khi cô lấy ra cuốn album cuối cùng thì cảm thấy có chút xa lạ, hình như trước kia chưa thấy qua.

“Cuốn này không phải.” Lương Hàn Vũ nói, đưa tay muốn bắt về.

“Đây không phải ảnh của em.” Anh nheo mắt.

“Đó là ai? Là A Vũ sao?” Cô hứng khởi. “Cho em xem đi, được không?” Cô làm nũng với anh.

Anh chần chờ vài giây, cuối cùng thở dài rồi mới gật đầu.

Vịnh Hân lập tức mở ra trang đầu, là hình trẻ con, cô tươi cười. “A Vũ, là anh sao? Thật đáng yêu.” Trước kia anh hơi mập, mắt rất to, miệng còn ê a, rất đáng yêu.

“Đó không phải anh.” Anh chỉ xuống dưới. “Đây mới là anh.”

Vịnh Hân lập tức dời mắt xuống dưới, cũng là một đứa bé, mắt cũng rất to, nhưng lại đang chau mày. Cô so sánh một chút, quả nhiên đáng vẻ không giống, đứa bé ở trên, mặt mày thanh tú, người bé xiu, đứa bé ở dưới, chân dài tay dài.

“Đây là ai?” Cô chỉ vào đứa bé trong ảnh.

“Là em đó.”

Cô bất ngờ ngẩng đầu lên, mắt mở to. “Em sao?” Cô không thể tin, sao cô chưa bao giờ thấy? Trên thực tế ảnh chụp trước khi cô năm tuổi đều không có, đừng nói đến ảnh lúc mới sinh như vậy. “Thật là em?”

Anh gật đầu khẳng định, trông đứa trẻ trong ảnh có nét giống Vịnh Hân bây giờ, nhất là khuôn mặt tròn, cùng đôi gò má mập mạp.

“Vì sao ảnh này lại ở đây?” Cô rút tấm ảnh ra nhìn kỹ, càng nhìn càng thấy giống mình.

“Đây là ảnh ngày trước cha anh chụp, phía sau vẫn còn.” Anh vươn tay lật ra tờ sau.

Trang kế tiếp vẫn là ảnh sơ sinh của cô, lúc thì nằm úp sấp, lúc thì nằm hoặc ngồi, tất cả đều cười ngây ngô, Vịnh Hân ngẩng đầu nói: “Sao chú Lương lại chụp ảnh cho em? Hơn nữa toàn bộ đều để ở đây?” Cô không hiểu chuyện này.

Anh lắc đầu. “Anh cũng không rõ.”

“Không sao, khi chú Lương về em sẽ hỏi chú ấy.” Cô tiếp tục xem. “Là dì Dương.” Cô nhìn tấm ảnh Dương Nguyệt Đồng bế Lương Hàn Vũ khi anh còn nhỏ.

“A Vũ, mẹ anh hồi trẻ thật xinh đẹp.” Cô mỉm cười. “Chú Lương này.” Cô chỉ vào bức ảnh gia đình của ba người họ, bối cảnh là chòi nghỉ mát nào đó, bốn phía đều là cây cối.

Lại lật thêm vài tờ, là ảnh A Vũ hồi anh bốn, năm tuổi, nhưng lúc sau không có nữa.

“Sao lại hết rồi?” Cô hỏi.

“Về sau không có tâm trạng để chụp nữa.” Anh thấp giọng, đóng cuốn album lại, để vào trong thùng.

“Vì sao lại không có tâm trạng chụp?” Cô không hiểu, đây là lý do gì. “Sao trước kia anh không cho em xem?”

“Vì chẳng có gì đáng xem cả.” Anh lạnh nhạt nói.

“Gạt người, anh luôn trả lời em qua loa như vậy.” Cô bắt mồm nói.

Anh mỉm cười chuyên tâm vỗ về hai má cô, nghiêng người khê hôn lên khóe môi cô.

“A Vũ.” Mặt cô ửng đỏ. “Anh đừng đánh trống lảng.” Cô e lệ nói.

“Dính sô cô la.” Anh giải thích, lại khê hôn cô.

“Ở đâu vậy?” Cô giơ tay muốn lau đi, nhưng anh lại nắm lấy tay cô.

“Bị anh ăn rồi.” Mắt đen của anh mang ý cười.

“A Vũ.” Cô then thùng kêu lên một tiếng, vùi mặt vào ngực anh. “Dạo này anh toàn thích trêu em.”

“Em không thích sao?” Anh vuốt ve lọn tóc nơi tai cô.

“Không phải, là em ngượng ngùng, hơn nữa mặt luôn nóng đỏ, tim cũng đập loạn lên.” Cô ôm chặt anh. “Hơn nữa em cũng không dám nhìn anh, vì sao anh không như vậy?”

Anh cười không nói, cúi đầu hôn lên tai cô, mặt gối trên vai cô, nghe thấy mùi phấn thơm trên người cô. Từ khi không cần phải kìm nén tình cảm của mình thì lòng anh rất thoải mái, mà anh cũng thích dáng vẻ then thùng của cô nên đôi khi lại trêu cô, điều này từ từ trở thành thói quen của anh.

“Em không thích mặt mình đỏ rực như táo chín, trông rất mập.” Cô lại nói.

“Anh thích táo chín.” Anh thì thầm bên tai cô.

Mặt của cô nóng muốn cháy, không phục kêu một tiếng: “A Vũ.” Ý muốn anh đừng trêu cô nữa.

Anh khê cười xoa đầu cô, không nói nữa.

Lúc này cô mới lén lút từ trong ngực anh nhô đầu ra hít thở để hai má bớt nóng. “A Vũ, anh đừng nhìn em nữa, em sẽ ngượng ngùng.” Cô tựa vào vai anh không dám nhìn anh, từ từ làm dịu đi nhịp tim dồn dập của mình. “Đợi lát nữa em sẽ giúp anh dọn dẹp nha.”

“Không cần, anh đã dọn gần xong rồi.” Anh hôn nhẹ lên hai má cô, má cô mềm mại, tròn tròn, hồng hào phấn nộn khiến người ta nhìn vào chỉ muốn cắn.

“Em muốn giúp mà, nếu không em chẳng biết phải làm gì.” Cô nói. “Việc nhà đều là anh và bà làm hết, em chỉ toàn ăn thôi.”

“Đây là việc nhỏ mà, hơn nữa em thích giúp anh sắp xếp vật dụng này nọ.” Cô mỉm cười ngẩng đầu nhìn anh. “Thuận tiện vận động giảm cân luôn.” Nhắc đến vấn đề cân nặng, cô lại nói tiếp: “A Vũ, anh có thấy chân của Tiểu Vĩ và chị Hoàng rất đẹp không? còn chân em lại vừa ngắn vừa mập.” Cô mếu máo, sờ sờ đùi mình.

Anh cúi đầu hôn nhẹ môi cô. “Chân em rất đẹp.”

Sắc đỏ lại bắt đầu khuếch tán trên mặt cô. “Đâu có đẹp đâu.” Cô then thùng cúi đầu. “Chân mập trông thật xấu, vừa dài vừa thẳng mới đẹp.”

Anh nâng đầu cô lên, chăm chú nhìn gò má đỏ bừng của cô, nghiêm túc nói: “Anh thích chân của em.”

“Thật sao?” Cô đỏ mặt hỏi.

Anh gật đầu.

Cô vui vẻ cười, có chút ngượng ngùng. “A Vũ, lần nào anh cũng nói lời dễ nghe để an ủi em.”

“Anh không an ủi em,” Anh vuốt tóc cô, dịu dàng che đi cánh môi cô.

Vĩnh Hân chớp chớp mắt, mặt đỏ bừng, cô đưa tay ôm lấy cổ anh, hai mắt vô thức nhắm lại. Cô phát hiện hình như A Vũ rất thích hôn cô, như cô thích ôm anh vậy, cô ôm nhanh lấy anh, nhiệt tình đáp lại anh.

Lương Hàn Vũ khẽ chạm vào cổ cô, cảm nhận mạch đập dồn dập của cô, đầu ngón tay mơn trớn da thịt mềm mại của cô, dọc theo bờ vai đến bên hông, bàn tay lần vào eo thon mềm mại bên trong áo cô, Vĩnh Hân học theo anh, tiến vào trong áo anh sờ soạng.

Chờ một chút! Não Lương Hàn Vũ đột nhiên báo động, anh rời khỏi cô, hơi thở nặng nề... Vĩnh Hân mở to hai mắt, bất giác liếm môi khiến anh lập tức nhắm mắt hít sâu.

“A Vũ.” Cô nghiêng về trước hôn anh, bàn tay nhỏ bé sờ tới sờ lui trước ngực anh. “Ngực anh thật rắn chắc.”

Cô tiếp tục sờ xuống eo anh thì hai tay bị anh nắm lấy. “Được rồi.” Anh ồm ồm nói, nhẹ nhàng lôi tay cô ra khỏi áo mình.

“A Vũ, em vẫn muốn sờ nữa.” Cô kháng nghị. “Giờ em mới phát hiện dáng người anh rất đẹp...”

“Vĩnh Hân.” Anh ngắt lời cô, mắt rực lửa. “Em có biết tiếp theo sẽ thế nào không?”

“Có chứ. Em muốn nhìn dáng người anh xem có đẹp như những nam sinh trên tạp chí không?” Cô đứng đắn trả lời.

Anh có chút dở khóc dở cười, xem ra cô không hiểu lời anh ám chỉ rồi. Anh cúi đầu hôn lên cánh môi sưng đỏ của cô, bàn tay lần vào trong áo cô, bao lấy bộ ngực mềm mại của cô, cô mở to mắt, máu xông lên não.

Anh nghiêng đầu hôn lên tai cô, khàn khàn nói: “Em muốn tiếp tục sao?”

Vĩnh Hân lúc này mới hiểu anh đang ám chỉ điều gì, mặt cô đỏ bừng, toàn thân nóng lên, cô chỉ có thể lắc đầu, không thốt nên lời.

Anh khẽ hôn vành tai phỉm hồng của cô, rồi đưa tay đến eo cô, ôm lấy thân thể mềm mại của cô.

“A Vũ, ý em khi nãy... không phải như vậy.” Cô lắp bắp nói, hành động khi nãy của anh khiến đầu cô ong ong, A Vũ thế nhưng... thế nhưng sờ ngực cô...

“Anh biết.” Anh nhẹ nhàng rời khỏi cô. “Dọa em sợ rồi?” Anh vuốt ve khuôn mặt đỏ hồng của cô.

Vĩnh Hân gật đầu, then thùng nói: A Vũ, vừa rồi em không phải muốn... không phải muốn... em chỉ muốn nhìn anh thôi.” Đột nhiên, cô nghĩ đến khi nãy sờ soạng anh, lại vội vàng giải thích, “Em muốn nói em... em không phải cố ý muốn sờ soạng anh, em cũng không biết sao tay em lại thế nữa...”

“Không sao.” Anh ngắt lời cô, lộ ý cười. “Anh rất vui.”

“Anh rất vui?” Cô có chút không hiểu. “Vì sao?”

Anh vuốt sợi tóc ra sau tai cô. “Như vậy chứng tỏ em kim lòng không được trước anh, nhưng nếu cứ tiếp tục thì sẽ xảy ra chuyện lớn.”

Lời anh nói khiến cô ngượng ngùng, cô vùi mặt vào ngực anh, hai tay níu áo sơ mi của anh, “A Vũ, anh đừng nói nữa.”

Anh ôm cô, không nói nữa, một lát sau mới thấy cô từ từ thò đầu ra, khuôn mặt vẫn đỏ bừng, có lẽ do hít thở không thông.

“Em không sao chứ?” Anh nhìn cô chăm chú.

“Dạ.” Cô nghe tiếng tim anh đập đều đặn. “A Vũ, sao anh có thể trấn tĩnh như vậy, không giống tim em đập rất nhanh, như vậy không công bằng? Cô ngẩng đầu lên, bĩu môi với anh tỏ vẻ bất mãn.

Anh cầm tay cô, áp nó vào ngực anh, cúi đầu hôn lên môi cô, mờ ám nói: “Bây giờ nó đập rất nhanh.”

Trên mặt Vịnh Hân lại thêm hai quầng đỏ, nhưng bên môi lại hiện lên ý cười ngọt ngào.

“Còn vấn đề gì không?” Anh cười dịu dàng.

Cô liền lắc đầu. “Không có, chúng ta dọn dẹp đồ đạc đi.” Cô cười vui vẻ, ở bên A Vũ cô rất thoải mái và an tâm, cô hy vọng hai người vĩnh viễn có thể vô âu vô lo như vậy, nếu được như thế thật tốt biết bao.

###

Từ Bội Vĩ xem đồng hồ trên tay, ánh mắt liên tiếp hướng về cửa tòa nhà, lòng vòng đi tới đi lui một chỗ, thỉnh thoảng thấy một tốp năm ba người đi vào đi ra, cô đã đợi ở đây hơn nửa giờ rồi, đang chuẩn bị đi vào thì cuối cùng cũng nhìn thấy người mà cô chờ mong.

“Anh Lương.” Cô kêu một tiếng, chạy đến trước mặt anh.

Ánh mắt Lương Hàn Vũ hiện lên vẻ ngạc nhiên, không hiểu sao cô lại ở đây.

Từ Bội Vĩ chủ động giải thích: “Em cố ý đứng đây chờ anh tan tầm, hôm trước chân em bị thương anh đã đưa em về, cảm ơn anh.” Cô hơi khom người cảm ơn anh.

“Không có gì.” Anh lạnh nhạt đáp.

“Bây giờ chân em đỡ nhiều rồi, thật sự cảm ơn anh. ” Cô lại nói cảm ơn. “Nếu lần trước không có anh thì em liền thảm rồi, nên em muốn mời anh một bữa cơm để tỏ lòng biết ơn.”

“Không cần.” Anh khéo léo từ chối.

“Không, nhất định em phải mời, nếu không em sẽ thấy mình nợ anh một ân tình.” Cô cười nói: “Gần đây có nhà hàng Ý không tồi, chúng ta có thể...”

“Thật sự không cần, tôi còn có việc.” Anh lại từ chối, mặt không chút thay đổi.

““Có việc?” Cô sững sờ một chút, cô không ngờ anh lại có việc khác, nhưng lập tức phản ứng: “À! Thật không may, nhưng không sao, việc này... khi khác cũng được, khi nào anh rảnh?” Cô vẫn tươi cười.

Anh không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, mà nói: “Không cần phiền phức như vậy.” Anh khẽ gạt đầu với cô rồi đi thẳng.

Từ Bội Vĩ sững sờ đứng đó, cô không nghĩ anh sẽ phản ứng như vậy, thật ngoài dự đoán của cô, hơn nữa khiến cô thấy rất... khó xử...

Cô nắm chặt nắm tay, cắn môi dưới, cổ không tức giận. Chưa từng có ai khiến cô mất thể diện như vậy, cử chỉ của cô như vậy, cũng ít nhiều bộc lộ tâm ý của cô mà, vậy mà anh lại coi như cô không tồn tại, rõ ràng là muốn làm cô khó xử.

Cô một lòng muốn đuổi theo anh, nhưng chợt nhận ra đây là đường lớn, giữa chốn công cộng, không thích hợp để nói chuyện, ý nghĩ vụt đến trong đầu cô khiến cô vẫy tay đón một chiếc taxi.

Cô sẽ không cam tâm từ bỏ như vậy.

###

Lương Hàn Vũ mở cửa ra liền thấy Vịnh Hân chạy về phía anh.

“A Vũ, anh đã về rồi?” Cô cười ngọt ngào nhào vào lòng anh.

Anh mỉm cười ôm cô, cúi đầu hôn nhẹ lên má cô. Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần anh về nhà thì cô đều cho anh một cái ôm thật chặt.

Khi anh từ gò má anh ngẩng đầu lên thì thấy Từ Bội Vĩ đang đứng phía sau, vẻ mặt tươi cười, anh kinh ngạc, mi tâm khẽ nhăn, nhưng không nói gì.

Vĩnh Hân rời khỏi vòng ôm của anh, nhìn theo mắt anh, giải thích: “Tiểu Vĩ nói cô ấy có việc, tiện đường đi ngang qua đây, cô ấy cũng vừa mới đến.”

“Anh Lương không phải có việc sao?” Từ Bội Vĩ hỏi.

Lương Hàn Vũ không trả lời, cùng Vĩnh Hân đi đến sô pha, anh để cặp xách lên bàn, sau đó xuống bếp phụ dì Lâm.

“Tiểu Vĩ, cậu nói sao? A Vũ có chuyện gì?” Vĩnh Hân không hiểu cô đang nói gì.

“Là thế này, mình vừa đến công ty anh Lương mời anh ấy ăn cơm để cảm ơn lần trước anh ấy giúp đỡ mình nhưng anh ấy nói có việc nên đi trước.” Từ Bội Vĩ thờ ơ giải thích, tầm mắt bất giác hướng về phòng bếp.

“Tiểu Vĩ, cậu không cần khách sáo như vậy, A Vũ thấy việc kia là việc nhỏ, không có gì đâu.” Cô cười ngồi xuống, uống nước cam.

“Có lẽ vậy, anh ấy một mạch bế mình đến bệnh viện khiến mình cảm thấy rất áy náy.” Cô cũng ngồi xuống.

“A Vũ bế cậu đi?” Vĩnh Hân kin ngạc mở to mắt, ánh mắt dời đến mắt cá chân Từ Bội Vĩ. “Vậy chắc cậu bị thương rất nghiêm trọng.”

“Đúng vậy, may mà có anh Lương.” Cô mỉm cười nói.

“Vậy mà A Vũ nói cậu không sao.” Vĩnh Hân nhăn nhăn mi tâm, cảm thấy khó hiểu, sao hai người lại nói không giống nhau? “Mới hai ngày mà chân cậu đã khỏi rồi à?” Nếu bị thương rất nặng thì cô ấy không nên đi lung tung mới phải.

“Còn hơi đau, nhưng đã không sao rồi.” Từ Bội Vĩ liền nói thêm, “Thật ra khi đó mình cũng nói đừng lo, nhưng anh Lương kiên quyết muốn bế mình đi.” Cô cẩn thận quan sát phản ứng của Vĩnh Hân.

“A Vũ luôn chu đáo như vậy đấy, trước kia khi mình bị bệnh đau mùa, A Vũ còn xin thầy giáo nghỉ học vài ngày để ở nhà chăm sóc mình.” Cô cười ngọt ngào, lộ ra lúm đồng tiền.

“Nhưng cậu không lo lắng sao?” Từ Bội Vĩ cầm ly nước cam lên uống một hớp. “Bộ dạng anh Lương ưu tú như vậy sẽ có rất nhiều cô gái để ý đến anh ấy.”

“Vậy sao?” Cô tròn to mắt, trước giờ cô chưa từng nghĩ đến chuyện này.

“Hiện tại bên ngoài hấp dẫn như vậy, chỉ cần là đàn ông thì đều rất khó cưỡng lại, huống chi là đàn ông điển trai, cậu nên cẩn thận một chút.” Từ Bội Vĩ làm bộ lo lắng nói.

“A Vũ sẽ không như thế.” Vĩnh Hân vẫn cười, vẻ mặt vô lo vô nghĩ.

“Loại chuyện như vậy rất khó nói, cậu đừng khờ dại thế. Ví dụ như chị Hoàng đi! Chị ấy xinh đẹp như vậy, lại là đồng nghiệp của anh Lương, gần gũi như thế ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Cô tiếp tục nói.

“Chị Hoàng?” Vĩnh Hân cười ra tiếng. “Sẽ không đâu.”

“Sao cậu biết? Cậu sao tin chắc như vậy?” Cô nheo mắt.

“Không phải, là vì mình tin A Vũ, anh ấy sẽ không như vậy.” Cô tràn trề tin tưởng nói.

Từ Bội Vĩ không khỏi có chút tức giận. “Sao cậu lại ngốc như vậy, bị người ta lừa cũng không biết, nói không chừng anh ấy lừa gạt cậu mà cậu vẫn ngây ngốc ngồi đây nói đỡ cho anh ấy đấy.”

Dáng vẻ kích động của cô khiến Vĩnh Hân hoảng sợ. “Cậu sao vậy?”

Từ Bội Vĩ lập tức nhận ra mình thất lễ, vội nói: “Không có gì, là mình lo cho cậu thôi, nên mới kích động như vậy.” Cô vô thức vén tóc qua tai.

“A!” Vĩnh Hân cười. “Cậu không cần lo, A Vũ rất tốt với mình, hơn nữa ngoài mình ra anh ấy sẽ không thích ai khác đâu.”

“Cậu chắc chắn như vậy?” Từ Bội Vĩ tỉ mỉ đánh giá cô, không hiểu sao cô lại tự tin như vậy.

“A Vũ nói vậy mà, anh ấy sẽ không lừa mình.” Mắt cô tràn đầy hạnh phúc, còn lẫn thêm một tia ngượng ngùng.

“Làm ơn đi, loại lời ngon tiếng ngọt này mà cậu cũng tin à?” Cô bắt giác lớn tiếng nói.

Vĩnh Hân nhú mày, cố chấp nói: “A Vũ sẽ không lừa mình.”

Lửa giận của Từ Bội Vĩ bùng lên khiến cô phải dùng tất cả tự chỉ mới nén xuống được.

“Vĩnh Hân, ăn cơm thôi.” Lương Hàn Vũ đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng bếp.

“Ăn cơm thôi, em đói bụng rồi.” Vĩnh Hân vui vẻ đứng dậy. “Tiểu Vĩ, cùng ăn đi.”

Từ Bội Vĩ đứng dậy, vốn muốn từ chối nhưng thoáng thấy Lương Hàn Vũ không biểu lộ gì thì đổi ý. “Được, cảm ơn cậu.” Cô cười đáp.

Trong lòng cô hạ quyết tâm nhất định phải nói chuyện riêng với anh, cô tuyệt đối sẽ không từ bỏ nhanh chóng như vậy, không biết vì sao mà khi nói chuyện với Vĩnh Hân xong thì cô càng thấy buồn.

Lúc dùng cơm cô thỉnh thoảng chỉ nói một hai câu, thời gian còn lại đều dùng để quan sát Vĩnh Hân và Lương Hàn Vũ, nói thật, cô không hiểu vì sao Lương Hàn Vũ thích Vĩnh Hân, xét về khuôn mặt thì cô tự thấy mình đẹp hơn Vĩnh Hân, về dáng người thì Vĩnh Hân thuộc loại tròn trịa đầy đặn sao có thể so với đường cong lả lướt của cô, có lẽ chỉ có thể giải thích vì tình nhân trong mắt hóa Tây Thi mà thôi. Cô hừ lạnh một tiếng, thấy cách nói ấy thật buồn cười, cô chưa bao giờ tin tưởng điều đó.

Mãi đến khi bữa tối kết thúc, cô mới tìm được cơ hội ở riêng với Lương Hàn Vũ, đáng lẽ Vĩnh Hân phải rửa chén, nhưng Lương Hàn Vũ lại nhận việc này, ý muốn các cô và dì Lâm ra phòng khách xem TV, mà cô mượn cơ đi lấy nước trái cây để vào bếp.

Cô mở tủ lạnh, lấy nước cam ra, rót vào ly thủy tinh, mắt nhìn bóng dáng Lương Hàn Vũ.

“Anh thật vất vả, phải làm nhiều việc như vậy.” Cô cất nước cam vào tủ lạnh, hai tay cầm ly nước lạnh như băng, dựa lưng vào tủ lạnh.

Lương Hàn Vũ tráng chén đĩa, không đáp lại lời nào của cô. Từ Bội Vĩ hơi nhú mày, đi đến gần bồn rửa chén, dựa lưng vào.

“Anh Lương, anh đang giận em à?” Cô ngẩng đầu nhìn những đường nét rõ ràng của anh.

Anh để chén đĩa rửa sạch qua một bên. “Không có.” Anh nhìn cô một cái rồi lại tiếp tục rửa chén.

“Vậy anh ghét em sao?” Cô khẽ cắn môi dưới.

“Em suy nghĩ nhiều rồi.” Anh bình thản nói, đem chén đĩa đã rửa sạch để cùng một chỗ.

“Vậy sao anh không để em mời cơm anh?” Cô uống một hớp nước cam.

“Tôi nói rồi, không cần thiết.” Anh xếp chén đĩa đã rửa sạch lên nhau.

Mi tâm của cô càng nhăn nhó. “Vì sao? Anh sợ Vĩnh Hân sẽ tức giận sao? Chúng ta có thể không nói cho cô ấy biết.” Cô huơ tay nói.

Anh không phản ứng gì, vẫn rửa chén.

“Chúng ta cứ quyết định như vậy đi...”

“Tôi không đồng ý.” Anh ngắt lời cô.

Từ Bội Vĩ nhất thời cảm thấy khó xử, hai tay cầm chặt ly nước, trầm mặc.

Lương Hàn Vũ khóa vòi nước, khi chuẩn bị cất chén vào tủ thì nghe thấy tiếng nước nổ, anh nhìn về phía Từ Bội Vĩ thì ngạc nhiên thấy nước mắt trong mắt cô.

“Em biết anh rất ghét em.” Cô khịt khịt mũi, một giọt nước mắt tràn khỏi khóe mi, chăm chú nhìn anh qua hai hàng lệ.

Lương Hàn Vũ thoáng nhíu mày, không biết rốt cuộc cô gặp chuyện gì, anh xoay người muốn đi khỏi bếp để gọi Vịnh Hân vào.

Từ Bội Vĩ trừng lớn mắt, không thể tin anh lại bỏ cô lại, cô... cô đang khóc mà. Anh bị mù hay là động vật máu lạnh? Khi thấy người khác khóc không phải nên tiến đến an ủi sao? Sao anh ngược lại lại chạy đi, cuối cùng là chuyện gì thế này?

Cô cắn răng, bỏ ly nước cam trong tay xuống, không nghĩ ngợi gì lao về phía trước, với tay nắm lấy áo anh. Anh kinh ngạc xoay người, cô thuận thế ngã vào ngực anh.

“Em thích anh, anh Lương.”

Cô quyết phải có được anh... bằng bất cứ giá nào...

9. Chương 9

Anh lập tức phản ứng, đẩy cô ra, chân mày cau lại.

Từ Bội Vĩ kinh ngạc, sao anh lại đẩy cô ra? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao mọi chuyện không như cô nghĩ?

“Thật xin lỗi.” Giọng anh lạnh lùng.

Cô mấp máy môi muốn nói, nhưng thoáng thấy một bóng dáng ngoài cửa liền chuyển thành hành động nhào vào trong lòng anh.

“Tiểu Vĩ...”

Tiếng kêu của Vịnh Hân nghẹn ở miệng, chiếc ly trên tay rơi xuống đất vang lên một tiếng “Keng!”, vỡ thành mảnh vụn.

Lương Hàn Vũ nghe thấy tiếng Vịnh Hân đã đẩy Từ Bội Vĩ ra, xoay người lại, vừa lúc thấy chiếc ly rơi xuống mặt đất, mảnh vỡ bay tán loạn.

“Hai người đang làm gì?” Vịnh Hân ngơ ngác nhìn họ, sững sờ đứng bất động.

Lương Hàn Vũ sải bước thật nhanh, nhanh chóng ôm lấy cô, Vịnh Hân hoảng sợ. “A Vũ.” Cô ôm lấy cổ anh để tìm sự cân bằng.

“Sao lại thế này? Vỡ ly rồi.” Dì Lâm nghe thấy tiếng vỡ đi vào bếp, nhìn thấy một mảnh vỡ.

Lương Hàn Vũ bế Vịnh Hân đến sofa rồi ngồi xổm xuống xem kỹ hai chân trần của cô, nhìn thấy chân phải của cô có một vết máu nhỏ, anh liền lấy khăn giấy trên bàn cẩn thận lau đi, mi tâm nhăn nhó.

“A Vũ, em không sao.” Cô cúi đầu nhìn vết thương nhỏ, chỉ bị mảnh vỡ đâm vào một chút thôi, lòng cô còn đau hơn nhiều. “Vừa rồi...”

“Không giống như em nghĩ đâu.” Anh nhìn cô, hiểu ý cô muốn nói.

“Em biết.” Cô nắm tay anh, dựa vào vai anh. “Là em hiểu lầm đúng không? Tiểu Vĩ là không cẩn thận trượt chân nên mới ôm anh, em... chỉ là kinh ngạc nhất thời, không biết phải phản ứng ra sao nên mới làm vỡ ly, em...em biết không có chuyện gì, chỉ là... chỉ là lúc em thấy cảnh ấy, tim em như em ai đó bóp chặt, rất khó chịu, A Vũ... Em rất trẻ con phải không?” Cô khụt khịt mũi, ngực vẫn hơi bức bối.

Anh ôm chặt cô, tay vỗ về lưng cô, khàn khàn nói: “Em không phải trẻ con.” Lời cô nói khiến lòng anh vui mừng khôn xiết, những lời vừa rồi của cô đã vạch trần cảm tình của cô với anh, đây là tình yêu nam nữ mà cô dành cho anh. Anh hơi kích động nâng mặt cô lên, hơi thở trộn lẫn với hơi thở của cô, hôn lên đôi môi cô, nhưng chỉ mút nhẹ một cái rồi lui lại, rất sợ anh sẽ kích động sẽ làm ra chuyện không thể cứu vãn.

Ở đây còn có dì Lâm và Từ Bội Vĩ, anh không thể bất cẩn được, hơn nữa trước hết anh phải giải quyết một chuyện.

“Em ngồi im ở đây nha.” Anh dặn cô, nghiêng người in hơi thở anh lên cánh môi non mềm của cô.

Vĩnh Hân còn chưa hoàn hồn thì anh đã đứng dậy. Lúc này Từ Bội Vĩ đang đứng ở cửa bếp, anh đi về phía cô, lạnh lùng nói: “Tôi nên cô nên về đi.”

Trên mặt Từ Bội Vĩ hiện lên vẻ khó xử, cô không nói câu nào, xoay người đi về phía cửa, tiếng chân dồn dập của cô khiến Vĩnh Hân dần khỏi phục bình tĩnh.

Cô vô thức đứng lên, kêu: “Tiểu Vĩ...”

Từ Bội Vĩ nổi giận dưng dưng mở cửa, giày sau liền thét một tiếng chói tai: “A...” Cô lùi lại mấy bước, nhìn chằm chằm người trước mặt.

Ngoài cửa là một người có vẻ mặt của hung thần, trông giống sát thủ xã hội đen vậy.

Ngay lúc đó Vĩnh Hân liền kêu to: “Chú Lương...”. Cô nheo mắt không dám tin, sau đó chạy tới ôm ông, tiếng cười sung sướng của cô phát ra hòa với giọng cười sang sảng của người đàn ông.

Lương Hàn Vũ nhìn bóng hình người ngoài cửa, dì Lâm dọn xong những mảnh thủy tinh vỡ, sau đó thông thả đi ra phòng khách liền thấy Lương Hữu Chính đang ôm Vĩnh Hân, hai người đều tươi cười, bà mơ hồ thấy một bóng người phía sau lưng Lương Hữu Chính, không cần nghĩ cũng biết là ông chủ. Xem ra, cuối cùng họ đã trở về.

Lương Hữu Chính nhìn khuôn mặt tươi cười đáng yêu của Vĩnh Hân, trong đầu hiện lên nụ cười tương tự của một người khác, đôi mắt bất giác nhu hòa hơn, cô thật giống Tiểu Quân.

Vĩnh Hân qua vai Lương Hữu Chính thấy người đứng sau ông. “Cha...” Cô vui sướng kêu lên, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của cha liền im lặng, cô chợt nhớ cha không thích cô lớn giọng khi nói chuyện.

Lương Hữu Chính buông cô ra, cầm hai chiếc valy đi vào trong nhà, nói với cô gái đang đứng ngây người ở bên cạnh: “Vừa rồi làm cô sợ rồi.” Khi ông mở cửa vào nhà không nghĩ lại đúng lúc cô mở cửa đi ra.

“Không sao ạ.” Từ Bội Vĩ vội nói, bộ dạng ông ấy cao lớn khôi ngô, ngũ quan góc cạnh, nên nhất thời đã dọa cô, nhưng bây giờ không sao rồi; cô nghe Vĩnh Hân gọi ông là “Chú Lương”, nói vậy thì ông chắc là cha của Lương Hàn Vũ. Ông khoảng năm, sáu mươi tuổi, trừ bỏ chút tóc bạc nơi thái dương thì cơ thể trông vẫn rất cường tráng.

Cha Vĩnh Hân thoát nhìn có vẻ lớn tuổi hơn ông, hơn nữa vẻ mặt rất nghiêm nghị, kỹ tính, dáng người cao gầy, lưng đã hơi còng, tóc đã bạc không ít, nếp nhăn trên mặt cũng lộ khá rõ.

Diệp Phong Khánh đi vào nhà, nói với dì Lâm: “Mang một ly rượu vào phòng cho tôi.” Ông xoa xoa mi tâm, vẻ mặt mệt mỏi vì mười mấy giờ ngồi máy bay, ông thông thả đi lên cầu thang, đến phòng ngủ lầu hai.

“Bà, để con làm cho.” Vĩnh Hân vội chạy đến tủ rượu cạnh TV, nhưng ngay sau đó lại chuyển hướng chạy vào phòng bếp, cô phải lấy ly trước đã.

Lương Hàn Vũ ngăn cô lại. “Em mang dép vào đã.” Anh dịu dàng nói, trong bếp mấy mảnh vụn thủy tinh vẫn chưa dọn hết.

“A!” Vĩnh Hân vội vàng chạy đến tủ giày, tùy tiện lấy một đôi dép mang vào, lúc này mới để ý Từ Bội Vĩ vẫn đứng ở cửa. Trời ạ! Mọi người đã quên mất cô. “Tiểu Vĩ...”

“Mình đi trước, tạm biệt.” Từ Bội Vĩ ngắt lời cô, vừa thấy cô thì Từ Bội Vĩ liền tức giận không thôi, ngày nào đó cô sẽ đòi món nợ này.

“Sao cô ấy đi vội vậy?” Lương Hữu Chính tùy tiện hỏi.

Vĩnh Hân cũng không biết nói sao, đành đáp: “Cô ấy có việc ạ.”

Lương Hữu Chính cũng không hỏi thêm, cầm hai chiếc valy lên, đúng lúc Lương Hàn Vũ ra cửa liền tiện tay giúp cha xách mấy cái valy vào.

Vĩnh Hân đã sớm chạy vào bếp, dì Lâm đang dọn dẹp những mảnh vỡ trên mặt đất, thấy Vĩnh Hân vội chạy đi rót rượu thì thầm thở dài, người không biết thấy cảnh khi này có lẽ sẽ nghĩ Hữu Chính mới là cha Vĩnh Hân mất. Ông chủ đối xử với Vĩnh Hân rất lạnh nhạt, hai cha con gần một năm không gặp, vậy mà

ông chẳng thèm nói gì đi thẳng lên lầu, tuy năm nào cũng như vậy nhưng Vịnh Hân vẫn luôn ôm hy vọng mong ông sẽ thay đổi thái độ, nhưng mà... Aizz! Càng hy vọng sẽ càng thất vọng.

Bà nhìn về phía cha con đang xách valy đi về phía thư phòng, hai người họ cũng chẳng khá hơn, Hữu Chính cũng chiều Vịnh Hân, cùng cô cười cười nói nói nhưng lại không quan tâm Hàn Vũ như thế, hai cha con mà như người lạ vậy, lịch sự lễ nghi, có lẽ do hai người đều sống nội tâm, hơn nữa lại không ở cạnh nhau nhiều nên trở nên như vậy.

Lương Hàn Vũ đặt valy ở gần tường trong thư phòng, nói với cha: “Đêm này cha ngủ ở phòng con đi.”

“Không cần, cha ngủ ở sô pha được rồi.” Lương Hữu Chính nói.

“Con sẽ ngủ ở đó.” Lương Hàn Vũ vẫn cương quyết như cũ.

Lương Hữu Chính nhìn con, lời muốn nói ra lại kìm lại. Bảy, tám năm này đều như vậy, mỗi lần ông về, Hàn Vũ sẽ nhường giường cho ông; thật ra hoàn toàn không cần làm thế, ông ở sô pha vẫn ngủ được, nhưng cũng giống như trước kia, cuối cùng ông vẫn gật gật đầu, nhận lấy sự hiếu thảo săn sóc của con trai.

“Công việc thuận lợi không?”

“Tốt ạ.” Lương Hàn Vũ trả lời.

Hai người im lặng, không khí có chút mất tự nhiên, lúc này, dì Lâm đẩy cửa bước vào.

“Hữu Chính, uống ly nước đi, nghỉ ngơi một chút.”

Lương Hữu Chính nhận lấy. “Phiền bà rồi, dì Lâm.”

“Có phiền gì đâu, chỉ là ly nước thôi mà.” Dì Lâm xua tay ý bảo ông đừng khách sáo.

“Con ra ngoài trước.” Lương Hàn Vũ nói, chén đĩa vẫn chưa cất vào tủ, anh phải đi dọn dẹp một chút.

Dì Lâm ngồi trên sô pha, đến khi Lương Hàn Vũ rời đi mới lên tiếng: “Lần này về Đài Loan luôn, không đi nữa sao?”

“Phải! Sẽ dời trọng tâm công ty về đây.” Lương Hữu Chính lấy tay xoa bóp thân thể một lát, sau đó ngồi xuống ghế, thả lỏng chân tay.

“Nên như vậy, ông và ông chủ cũng không còn trẻ nữa.” Dì Lâm nhìn mái tóc hoa râm của ông.

“Đúng là như vậy.” Ông hơi nhăn mi tâm.

“Tôi sẽ nhanh chóng mua nhà gần đây.”

“Không muốn đoàn tụ với Nguyệt Đồng sao?” Bà hỏi. Mười mấy năm qua, số lần vợ chồng họ gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa đều là khi Hữu Chính về nước, Nguyệt Đồng chủ động hẹn gặp ông, bà thấy Nguyệt Đồng vẫn rất để ý đến Hữu Chính.

“Không cần, cô ấy có cuộc sống riêng của cô ấy.” Ông bình thản nói.

Dì Lâm thở dài, không biết phải nói gì. “Nhiều năm như vậy mà ông vẫn không thay đổi, vĩnh viễn chỉ thương bà chủ.” Bà chợt nói. “Hãy đối xử tốt với Nguyệt Đồng một chút.”

Lương Hữu Chính nhăn mày, không nói gì.

Dì Lâm đứng dậy. “Hàn Vũ thì sao? Sẽ ở cùng ông sao?”

“Tùy ý nó thôi.” Ông lại bắt đầu xoa xoa mi tâm.

Bà thấy vẻ mặt mệt mỏi của ông, lại nói: “Ông có để ý thấy gì không?”

“Để ý gì?” Ông buông tay, không hiểu ý bà muốn nói gì.

“Hàn Vũ và Vịnh Hân.”

Ông vẫn thấy khó hiểu.

Dì Lâm mỉm cười, “Ý trời thật khó đoán, hai người chúng nó... nếu không phát sinh chuyện gì thì sẽ ở cạnh nhau cả đời.”

Lương Hữu Chính ngây người, giờ ông mới hiểu ý dì Lâm, Hàn Vũ và Vịnh Hân... Chúng nó... con của ông và con gái của Tiểu Quân... Ông trời, trong khoảnh khắc ông không biết nên phản ứng thế nào.

Dì Lâm cười xoay người đi ra, bỏ lại Lương Hữu Chính đang ngơ ngác sững sờ, theo bà thấy, có lẽ phải một lúc nữa ông ấy mới bình tĩnh được.

###

Lương Hàn Vũ nằm trên sô pha, đắp một tấm chăn mỏng, chuẩn bị ngủ thì nghe thấy âm thanh rất nhỏ vang lên, nghe như tiếng bước chân. Anh ngồi dậy, bỏ tấm chăn ra, đang định đi xem thử thì đã nghe thấy tiếng cửa mở ra.

“A Vũ, anh đã ngủ chưa?” Vịnh Hân khẽ hỏi.

Lương Hàn Vũ đứng dậy, mở bóng đèn ngủ, ánh sáng mờ nhạt chiếu bốn phía.

“Sao vậy em?” Anh dò hỏi.

“Em...” Cô chạy đến chỗ anh, ôm lấy eo anh, hai má tựa vào ngực anh. “Em đói bụng. ” Cô than thở.

“Đói bụng?” Anh hơi nheo mắt. “Em muốn ăn gì để anh làm?”

“Không được, em không thể ăn, em đang giảm cân, anh quên rồi à? Cha...cha nói em mập ra.” Cô khịt khịt mũi, có chút đau lòng. “Em nằm trên giường, vẫn nghĩ không được ăn món này món kia, nhưng càng như vậy thì đồ ăn lót dạ, bánh ngọt, đồ ăn vặt đều vây lấy tâm trí em, bay tới bay lui trước mặt em, em càng nghĩ thì càng đói, càng nghĩ thì lại càng thèm ăn.”

Anh cong khóe môi, khẽ cười, cưng chiều vuốt tóc cô. “Ăn một chút không sao đâu.”

Cô dựa vào lòng anh lắc đầu. “Không được, em quyết tâm rồi, nên mới tìm anh nói chuyện phỉếm để dời đi lực chú ý, giờ em ôm anh, dường như không thấy đói bụng nữa rồi.”

“Vậy sao?” Anh mỉm cười vỗ về lưng cô.

“Dạ, thật mà.” Cô thư thái thở ra, tay nắm chặt áo anh, ở trong lòng anh, cô cảm thấy thật an toàn, ấm áp, không muốn nghĩ ngợi gì nữa.

“Đến sô pha ngồi đi.” Anh kéo tay cô đến sô pha ngồi xuống.

Vịnh Hân dựa vào anh, tay trái nắn áo trước ngực anh, thấy rất hạnh phúc; Lương Hàn Vũ ôm vai cô, đắp chăn cho cô.

“A Vũ, em không lạnh.” Nhiệt độ cơ thể anh đã cho cô đủ ấm áp rồi, cô ngáp một cái, vô thức lấy tay đùa nắn áo anh. “Hôm nay em rất vui, cha và chú Lương đều về rồi, không đi nữa, A Vũ, anh thấy cha mẹ anh có khả năng tái hợp không?” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh không biết.” Anh trả lời thành thật.

“Nếu họ có thể tái hợp thì thật tốt biết bao, hay chúng ta giúp họ nha?” Cô hứng khởi nói. “Có thể hẹn họ đi ăn cơm, uống trà, trò chuyện.”

Anh không nói gì, chỉ nhìn về mặt đầy âm mưu của cô, nghe thấy cô nói tiếp: “Tuần sau mình hẹn họ được không anh?”

“Nếu hai người ấy muốn.” Anh không có ý kiến gì về chuyện này, chỉ sợ cha không đồng ý thôi.

“Quyết định vậy đi.” Cô cười vui vẻ. Nếu có thể giúp cho họ gương vỡ lại lành thì thật tốt.

Anh cũng cười, nắm lấy bàn tay đang lộn xộn trên ngực anh, cô cứ nhiễu loạn khiến anh không thể tập trung được, anh khẽ vuốt ve lòng bàn tay mềm mại của cô, thấy gò má cô ửng hồng, đôi mắt tròn chớp chớp, dường như có chút ngượng ngùng.

“A Vũ.” Cô vùi đầu vào ngực anh. “Anh đừng nhìn em như vậy.” Mỗi lần anh chuyên chú nhìn cô thì cô liền thấy không ổn.

Anh ôm cô, khẽ vuốt tóc cô, nghe thấy cô nói: “A Vũ, anh ngủ ở đây có thoải mái không?” Dù sao người anh cũng dài hơn sô pha một đoạn.

“Không sao, anh ổn mà.”

Nếu nhà có thêm một phòng thì tốt rồi.” Cô nhú mày. “Chú nói mai sẽ đi tìm nhà, nhưng em thấy lo khi ông ở một mình, sao ông không ở cùng mẹ anh chứ?”

“Họ đã ly hôn rồi.” Anh nhắc nhở cô.

“Em biết, nhưng như vậy vẫn ở chung được mà.” Trong lòng cô vẫn nuôi hy vọng.

“Chuyện tình cảm rất khó nói.” Anh nói băng quơ.

Cô ngẩng đầu nhìn anh. “A Vũ, sao anh có vẻ thờ ơ vậy? Anh không mong họ tái hợp sao?”

“Không phải thế, nhưng anh nghĩ khả năng rất thấp.” Anh nói. Nếu họ muốn thử tái hợp thì đã không đợi đến bây giờ.

“Vì sao? Em thấy dì vẫn rất quan tâm chú Lương mà.” Cô gật đầu khẳng định.

“Nhưng cha thì không...” Anh dừng lại, sửa lời: “Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng.”

Vĩnh Hân khẽ cắn môi dưới, hiểu lời anh không muốn nói là gì, chú Lương đến giờ vẫn yêu mẹ; cô thở dài, vùi mặt vào vai anh, mỗi khi nghĩ đến chuyện này thì cô đều không biết phải nói gì.

Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cô lại thở dài, cô tất nhiên hiểu đạo lý này. Nhưng vì mẹ cô mà khiến chú Lương và dì Dương ly hôn khiến cô luôn cảm thấy áy náy; đột nhiên cô nhớ tới một chuyện. “A Vũ, hôm nay... hôm nay Tiểu Vĩ cô ấy...”

Anh vỗ về lưng cô, hiểu ý cô muốn nói. “Em đừng suy nghĩ nhiều.” Anh hôn trán cô.

“Quân Huệ nói Tiểu Vĩ thích anh.” Cô từ từ gối đầu lên vai anh. “Em không có ý trách cô ấy, A Vũ tốt như vậy, cô ấy chắc chắn sẽ thích anh, nhưng mà... nhưng mà... em luôn xem cô ấy là bạn bè...” Cô thở dài, cô không nghĩ Tiểu Vĩ muốn cướp đi A Vũ của cô, chẳng lẽ cô ấy không sợ làm tổn thương cô sao?

Thật ra, điều khiến cô đau lòng nhất chính là Tiểu Vĩ đã lợi dụng cô để tiếp cận A Vũ, thực tâm Tiểu Vĩ chưa bao giờ coi cô là bạn. Bây giờ nghĩ lại mới hiểu thì ra những lời nói của Tiểu Vĩ chiều này là muốn ly gián cô và A Vũ. Vĩnh Hân thở dài, có chút sầu não, có lẽ cô chậm chạp nên một số chuyện tình cảm không thể nhanh nhạy như Quân Huệ, nhưng cũng không có nghĩ là cô ngốc nghếch, một số chuyện nếu chịu khó suy nghĩ thì cô cũng sẽ hiểu ra.

Lương Hàn Vũ cúi đầu khẽ hôn cô, an ủi cô, thật ra hành động của Từ Bội Vĩ chỉ vì muốn chinh phục mục tiêu mà thôi, không giống như “thích” anh, mà cho dù có thích thì có lẽ cũng là ngoại hình của anh mà thôi.

“Nếu gặp lại Tiểu Vĩ thì em phải nói gì?” Cô buồn rầu.

Anh mỉm cười nói: “Em nghĩ nhiều quá.” Anh hôn đôi môi đỏ thắm của cô, dời đi chú ý của cô.

Hai gò má cô ửng đỏ, bàn tay đặt lên ngực anh, thở dài thành tiếng. Lương Hàn Vũ giữ lấy hơi thở của cô, tay lần vào thăm dò bên trong nội y của cô, bao lấy bộ ngực đầy đặn của cô.

Vĩnh Hân thở hắt ra, cả người vô lực dựa vào anh, hai tay níu lấy áo anh. A Vũ anh ấy... anh ấy... Cô căng thẳng níu áo anh, khiến áo ngủ của anh hở ra, cô kêu lên một tiếng, tim đập ngày càng nhanh, hai tay nóng mơn trớn khuôn ngực trần trụi của anh, phát hiện da anh nóng lên.

“A Vũ...” Cô nỉ non, hat tay di chuyển trên ngực anh.

Anh khó khăn rời khỏi môi cô. “Cái gì?” Anh khẽ cắn cánh môi cô, cố kiềm chế bản thân, đây là thư phòng, anh phải khống chế hành vi của mình.

Vĩnh Hân hít sâu, giọng run run: “Không có gì, vừa rồi em không thở được, giờ đã đỡ hơn rồi.” Cô vuốt ve ngực anh, cảm thấy tim anh cũng đang đập loạn giống mình.

Anh hôn nhẹ cô. “Em nên đi ngủ đi.” Anh khàn giọng nói.

Vĩnh Hân đang định trả lời thì cửa thư phòng đột ngột bị mở ra.

“Chuyện gì thế này?”

Giọng nói lạnh thấu xương của Diệp Phong Khánh vang lên khiến Vĩnh Hân giật mình vội đứng lên nhưng bị vấp vào thảm liền ngã vào trong lòng A Vũ, cô kinh ngạc nhìn cha đứng ở cửa, gương mặt nghiêm khắc của cô khiến cô không thốt nên lời.

Diệp Phong Khánh liếc thấy chiếc áo không chỉnh tề của A Vũ thì đã hiểu chuyện gì xảy ra, vì ông không ngủ được nên mới muốn đi lại một chút, không ngờ lại chứng kiến cảnh tượng này.

“Các người... Tạo sao dám làm chuyện xấu xa như vậy trong ngôi nhà này?” Ông nổi giận nói.

“Không phải... không phải như vậy...”

“Đủ rồi.” Diệp Phong Khánh ngắt lời Vĩnh Hân. “Ta không muốn nghe.” Ông nhìn Lương Hàn Vũ. “Thì ra cậu chăm sóc con gái tôi như vậy sao?”

“Không phải... con với A Vũ chưa làm gì...”

“Em đừng nói nữa.” Lương Hàn Vũ dịu dàng ngắt lời cô, xem tình hình này thì có nói gì bác Diệp cũng sẽ không tin.

“Các người... các người...” Diệp Phong Khánh chỉ vào bọn họ, tức giận đến nghẹn lời.

“Sao lại thế này?”

Lương Hữu Chính đi đến thư phòng, ông nghe thấy tiếng ầm ĩ nên chạy xuống, vì chênh lệch múi giờ nên ông vẫn chưa ngủ, vì vậy vừa nghe tiếng nói liền chạy xuống xem.

“Cậu xem chuyện tốt mà con cậu đã làm đi.” Diệp Phong Khánh nổi trận lôi đình.

Lương Hữu Chính nhìn y phục xộc xệch của con mình và Vĩnh Hân liền hiểu chuyện gì xảy ra. Ông thở dài, sao chuyện này lại để Diệp Phong Khánh bắt gặp chứ, không trách ông ấy giận dữ như vậy.

“Vĩnh Hân, em lên phòng trước đi.” Lương Hàn Vũ dịu dàng nói. Mặt cô mờ sương, dường như sắp khóc rồi, anh không muốn cô bị giày vò ở đây, có chuyện gì thì anh gánh chịu là được rồi.

“Em không đi đâu.” Cô lắc đầu, trong lòng rất khó chịu, cô không biết sao mọi chuyện lại thành như vậy, hơn nữa vì sao cha lại giận dữ đến thế? Cô và A Vũ có làm gì đâu.

“Hai người các người... cút ra ngoài hết cho tôi.” Diệp Phong Khánh lạnh lùng nói. Ông nói xong, xoay người đi thì va phải dì Lâm không biết đã đứng phía sau từ bao giờ.

Dì Lâm kêu lên một tiếng, lão đảo mấy bước, khi sắp ngã xuống đất thì Lương Hữu Chính nhanh tay đỡ được bà.

“Không sao chứ dì Lâm?” Lương Hữu Chính vội hỏi.

“Tôi... Ngực tôi...” Dì Lâm rên lên.

“Bà...” Vĩnh Hân kêu to, cùng Lương Hàn Vũ chạy tới.

“Ôm bà lên sơ pha đi.” Lương Hàn Vũ vừa nói vừa chạy vào phòng bếp. “Con đi lấy thuốc.”

Lương Hữu Chính bế bà đến sơ pha, Vĩnh Hân ngồi xổm trước mặt bà. “Bà...” Cô căng thẳng nhìn vẻ mặt thống khổ của bà.

“Sao lại thế này?” Diệp Phong Khánh cũng chau mày đi tới.

“Bệnh tim.” Vĩnh Hân đáp.

Lúc này, Lương Hàn Vũ đã trở lại, cầm ly nước và lọ thuốc trên tay.

Vĩnh Hân vội đỡ dì Lâm dậy giúp bà uống thuốc. “Bà, bà đừng làm con sợ.” Nước mắt cô rơi xuống.

Sau khi uống thuốc, dì Lâm có vẻ thoải mái hơn, bà yếu ớt nói: “Bà không sao, đừng khóc, bà đã chết đâu.”

“Bà, bà đừng nói lung tung.” Vĩnh Hân khịt khịt mũi.

Diệp Phong Khánh nhìn Lương Hàn Vũ. “Cậu đi theo tôi.”

Vĩnh Hân ngẩng đầu nhìn A Vũ. “Em...”

Anh lắc đầu với cô, muốn cô ở lại chăm sóc dì Lâm, sau đó đi theo Diệp Phong Khánh.

Vĩnh Hân nhìn Lương Hữu Chính. “Chú...”

Ông xoa đầu cô. “Con yên tâm, không có chuyện gì đâu, chú và cha con sẽ nói chuyện. Dì Lâm, bà sao rồi?”

“Tôi không sao.” Bà phất tay muốn ông ra ngoài.

Lương Hữu Chính nói với Vĩnh Hân: “Đừng khóc nữa, lau nước mắt đi, chú đi xem thử.”

“Cảm ơn chú.” Vĩnh Hân khịt khịt mũi.

Dì Lâm thấy Lương Hữu Chính đi rồi mới ngồi dậy. Vĩnh Hân căng thẳng nói: “Bà, bà nằm...”

“Bà không sao.” Bà cười ngắt lời cô. “Bà giả vờ thôi.”

“Giả vờ...” Vĩnh Hân tròn mắt, không hiểu gì.

“Đứa ngốc này.” Bà vỗ vỗ tay Vĩnh Hân. “Tình huống lúc này khẩn cấp vậy nên bà mới làm vậy.” Bệnh tim của bà đâu dễ tái phát như vậy. “Cha con tính tình cứng rắn, nói một là một hai là hai, cứ như vậy sẽ đuổi các con đi giữa đêm mất. Bà là người đầu tiên phản đối chuyện đó.”

“Bà.” Cô giàn giụa nước mắt. “Cha rất tức giận, con thật không hiểu...” Cô khịt khịt mũi, lấy tay dụi dụi mắt. “Phải làm sao bây giờ?” Cô lại khịt khịt mũi, tự nhủ mình phải kiên cường, bây giờ có khóc lóc cũng không giải quyết được gì.

“Chuyện gì đến sẽ đến.” Hiện tại bà cũng không có cách nào. “Có khả năng ông ấy sẽ nhượng bộ cho con và A Vũ kết hôn, đó là kết cục tốt đẹp nhất, nhưng chỉ sợ là...” Bà không nói gì thêm nữa.

Chuyện tương lai thế nào đâu ai đoán trước được, đành chờ xem ông chủ và Hàn Vũ nói chuyện thế nào rồi tính tiếp vậy.

###

“Tôi muốn cậu nhanh chóng dọn đi.” Diệp Phong Khánh nghiêm khắc nói, nhưng không kích động như vừa rồi nữa, ông ngồi trên sofa ngoài phòng khách, ánh mắt sắc bén bắn về phía Lương Hàn Vũ.

“Cháu biết rồi.” Anh bình tĩnh nói. Đối với quyết định của bác Diệp anh không phản đối gì, có lẽ anh đã sớm nghĩ tới rồi, dù sao nơi này cũng không phải nhà của anh, anh không thể cứ ở đây mãi, dù sớm hay muộn thì cũng có ngày này nhưng không nghĩ lại nhanh như vậy.

Lúc này, Lương Hữu Chính đã lặng lẽ đi đến, nhưng không lại chỗ sofa mà đứng một chỗ nghe hai người nói chuyện.

“Cháu muốn nói với bác một chuyện.” Ánh mắt Lương Hàn Vũ kiên định nhìn ông. “Cháu muốn kết hôn với Vĩnh Hân.” Anh biết bây giờ không phải lúc thích hợp nhưng anh nhất định phải nói rõ.

“Cậu nói cái gì?” Diệp Phong Khánh giận tím mặt.

“Nhưng không phải bây giờ, cháu sẽ tôn trọng ý kiến của Vĩnh Hân.” Lương Hàn Vũ bình tĩnh nói, anh không bị sự tức giận của ông ảnh hưởng. Việc kết hôn ít nhất cũng phải chờ Vĩnh Hân tốt nghiệp mới tính, nhưng anh vẫn nói cho bác biết suy tính này.

Diệp Phong Khánh híp mắt. “Tôi không đồng ý.” Giọng ông lạnh lùng.

Về mặt Lương Hàn Vũ không thay đổi. “Sao bác lại muốn giữ lấy Vịnh Hân bên cạnh bác? Bác hoàn toàn không quan tâm, không coi trọng cô ấy.”

“Cậu đang dạy đời tôi?” Ông trách cứ.

“Không, chỉ là cháu không hiểu.” Anh thành thật nói. “Vịnh Hân một lòng muốn làm bác vui, luôn dè dặt sợ phật lòng bác, cháu tin bác cũng biết, nhưng bác vẫn thờ ơ với cô ấy, vì chuyện này mà cháu muốn mang cô ấy đi, nhưng cháu cũng hiểu Vịnh Hân không thể bỏ mặc bác nên cháu sẽ chờ, cháu chỉ nói ra để cho bác biết quyết định của cháu thôi.”

Diệp Phong Khánh tỉ mỉ quan sát anh. “Thật ra cậu rất giống cha cậu.” Lúc này ông mới thấy tình hình Hàn Vũ rất giống cha của anh.

“Cha cháu là cha cháu, cháu là cháu.” Anh nhú mào. “Cháu hy vọng bác đừng trốn tránh Vịnh Hân nữa, cô ấy luôn cố gắng...”

“Đủ rồi.” Ông tức giận ngắt lời anh. “Không bao giờ, tôi vừa thấy nó đã nghĩ đến...” Ông dừng lại, không nói gì nữa.

Lương Hàn Vũ hiểu ý ông, anh bình tĩnh nhìn gương mặt đầy phần nộ của ông, lạnh lùng nói: “Bác đổ hết mọi lỗi lầm lên người Vịnh Hân là rất bất công với cô ấy.”

“Cậu thì biết gì?” Ông rít gào, cho tới bây giờ chưa có ai dám nói như vậy với ông. “Nếu không vì nó, sao Tiểu Quân phải chết?” Thái dương của ông đã nổi gân xanh vì giận dữ. “Nếu không vì nó...”

“Đừng nói nữa.” Lương Hữu Chính mở miệng, mào ông nhún lại. “Hàn Vũ, con về phòng đi.” Ông đi tới sofa.

Lương Hàn Vũ lập tức đứng dậy, lướt qua người cha, đi rất nhanh về phía thư phòng, bác Diệp lớn tiếng như vậy, sợ là...

Anh đẩy cửa ra, chợt nghe một tiếng “Bịch”, anh chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã nghe dì Lâm kêu lên.

“Cẩn thận một chút.”

Anh đi vào thư phòng liền thấy Vịnh Hân ở sau cánh cửa, lập tức hiểu vừa rồi khi anh mở cửa đã đụng phải cô.

“Em có sao không?” Về mặt anh căng thẳng.

Hai mắt Vịnh Hân đong đầy nước mắt, nước mắt trên mặt cũng chưa khô, hai tròng mắt trống rỗng, hồn phách không biết đã phiêu diêu đến cõi nào, ngậy người đứng tại chỗ.

Anh đau lòng ôm chặt cô, thăm thở dài, xem ra cô ấy đã nghe thấy rồi.

Dì Lâm thở dài. Sao sự việc lại hỗn loạn đến mức này? Dì Lâm lẳng lặng rời khỏi thư phòng, người Vịnh Hân cần bây giờ là Hàn Vũ, bà chỉ mong cô đừng ngốc ngếch để tâm những chuyện vụn vặt thôi, dù sao cô cũng đâu có lỗi.

“Em muốn khóc thì cứ khóc đi.” Lương Hàn Vũ vỗ vỗ lưng cô, cô im lặng như vậy thật khiến người khác lo lắng.

Vịnh Hân vẫn bất động, trong đầu vẫn không ngừng lặp lại câu nói...

Nếu không vì nó, sao Tiểu Quân phải chết?

Nước mắt không ngừng chảy xuống gò má cô nhưng cô cũng không nhận ra, đôi mắt trong suốt vốn tràn ngập niềm vui giờ đây trống rỗng vô thần.

“Vịnh Hân.” Anh nâng cằm cô lên. “Nhìn anh đi.” Anh vuốt ve hai má cô, giọng nói mang vẻ nghiêm khắc hiếm thấy. “Anh nói em nhìn anh.”

Cô từ từ ngẩng đầu lên, nước mắt vỡ òa, ánh mắt dần có tiêu cự, dừng trên mặt anh. “A... A Vũ... A Vũ...” Cô cất lời, cả người không ngừng run rẩy, bắt lực dựa vào anh.

“Anh ở đây.” Anh ôm chặt cô, vỗ về tấm lưng run rẩy của cô, nước mắt cô thấm vào ngực anh có chút lạnh, ngực anh bỗng nhiên thất lại, sự đau khổ và tuyệt vọng của cô khiến anh đau lòng.

Cô vẫn nức nở không ngừng, nhưng không khóc lớn, chỉ mãi miết rơi lệ, đau đớn khiến cô cảm thấy không thở nổi. “Cha... hận em.” Cô thống khổ nhắm mắt lại.

Anh không biết phải an ủi cô thế nào, chỉ biết ôm lấy cô, để cô dựa vào mình.

“Cha...hận em...”. Cô nỉ non, không ngừng lặp lại câu nói ấy. “Cha hận em..”

“Đừng nói nữa.” Anh nâng khuôn mặt cô lên, nhìn thấy sự đau đớn và yếu đuối nơi đáy mắt cô, anh không ngừng lau nước mắt cho cô, hôn lên khóe môi run rẩy của cô, dịu dàng thì thầm: “Anh yêu em, Vĩnh Hân.”

Cô trợn tròn mắt, nước mắt lại càng đọng đầy. “A...Vũ, A Vũ...” Cô nhăn mũi, khóc thành tiếng. “A Vũ...” Cô ôm lấy cổ anh, mặt chôn nơi gáy anh, hơi thở ấm áp phả lên yết hầu anh, nước mắt làm ướt da anh.

“Anh ở đây.” Anh vỗ nhẹ lưng cô.

“A Vũ... em... em...” Cô không nói nên lời, A Vũ yêu cô, cô thấy đau đớn trên người mình từ từ tản đi, khoảng trống trong lòng đã được lấp đầy. “A Vũ, anh có thể nói lại lần nữa không?” Cô nức nở nói.

Anh hôn lên môi cô, từ từ dời đến bên tai cô, hết lần này đến lần khác nói yêu cô. Cô càng khóc lớn, cả người yếu ớt dựa vào lòng anh, anh không ngừng thì thầm lời yêu bên tai cô, hai tay gắt gao ôm cô vào lòng, từ từ xóa đi những vết thương lòng của cô.

Tiếng khóc của cô dần nhỏ đi, Lương Hàn Vũ khom người bế cô đến sofa ngồi xuống, để cô nằm gọn trong lòng anh, anh lấy giấy mềm dịu dàng lau đi nước mắt của cô, Vĩnh Hân cầm giấy lau mũi, mặt mũi dựa vào anh.

“A Vũ.” Giọng cô toàn âm mũi, vẫn khóc thút thít không ngừng.

“Ừ.” Anh lên tiếng, vuốt ve mí mắt đã đỏ lên vì cô khóc.

Cô nghẹn ngào thở dài. “Em mệt quá.” Cô dụi dụi mắt, muốn mình tỉnh táo lại, lại bị anh dịu dàng kéo tay xuống, cô lại thở dài, tìm một vị trí thoải mái trong ngực cô. “Mắt em khó chịu.”

“Em nhắm mắt nghỉ ngơi chút đi.” Anh vỗ nhẹ lưng cô, cô khóc lâu như vậy, mắt tất nhiên sẽ cảm thấy khó chịu.

Cô nghe lời nhắm mắt lại, hai tay vẫn ôm lấy lưng anh, rất sợ anh sẽ bỏ cô đi. Lương Hàn Vũ lặng lẽ ôm cô, đắp chăn cho cô, thời gian chậm chạp trôi, đến khi anh nghĩ cô ngủ rồi thì cô đột nhiên nói.

“A Vũ, em phải làm sao bây giờ?” Giọng nói của cô đã bình tĩnh hơn. “Cha... cha hận em, em không biết phải đối mặt với ông ấy thế nào nữa.” Cô khịt khịt mũi, chua xót lại trào lên.

“Em dọn ra ngoài ở với anh đi.” Anh nói. Sau khi Diệp Phong Khánh nói những lời kia thì ý nghĩ này đã hình thành trong đầu anh.

“Dọn ra ngoài?” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Anh kiên định gật đầu. “Bác trai muốn anh nhanh chóng dọn đi.”

Vĩnh Hân bất động nhìn anh trân trối, cô chỉ nghe lén phần sau cuộc đối thoại của họ nên không biết chuyện này.

“Dù sao nơi này cũng không phải nhà của anh, Vĩnh Hân à, anh không có quyền sống ở đây.” Anh vuốt tóc cô.

“Nhưng mà... nhưng mà em không muốn anh đi.” Cô sợ hãi ôm lấy anh.

“Anh biết.” Anh hôn lên trán cô. “Nếu em ở đây không thoải mái thì dọn ra cũng anh đi.”

“Nhưng mà em...” Lòng cô rối bời. “Sao cha lại bắt anh dọn đi? Vì sao chứ?” Cô chợt ngộ ra. “Là vì chuyện vừa rồi sao?”

“Đừng truy cứu việc này nữa, không quan trọng mà.” Anh hươ tay. “Vĩnh Hân à, có nhiều chuyện không nhất thiết phải tìm ra nguyên nhân, cho dù tìm ra mấu chốt thì đôi khi cũng không thể giải quyết được vấn đề, như chuyện của mẹ anh vậy, dù bà có làm gì, cố gắng như thế nào thì cha anh thủy chung vẫn chỉ yêu...” Anh chợt nói, không nói gì thêm, nhưng khẽ nheo mắt, đáng lẽ anh không nói đến chuyện này.

“Vẫn chỉ yêu mẹ em.” Cô nói thay anh. “Dường như... dường như cho dù em có cố gắng như thế nào thì khi cha... nhìn em vẫn chỉ nghĩ đến cái chết của mẹ mà thôi.” Nước mắt của cô lại vô thức tràn ra. “Thật ra... thật ra em đã sớm biết cha không thích em, em đã từng nghĩ... có phải vì em không phải là con trai không, hơn nữa... mẹ vì em... mà qua đời, cho nên... cho nên em vẫn... cảm thấy có lỗi với cha, nếu không vì em... mẹ sẽ không...”

“Chuyện đó đâu phải lỗi của em.” Anh ngắt lời cô, diu dàng lau nước mắt cho cô. “Em đừng để tâm những chuyện nhỏ nhặt đó.”

Cô gượng cười. “Quân Huệ cũng từng nói với em như thế, cậu ấy còn mắng em nhảm chán, náo loạn, nhưng mà... nhưng mà mẹ vì sinh em mà qua đời là sự thật, em biết... cha ra nước ngoài nhiều năm như vậy là vì không muốn nhìn thấy em, vì nhìn em sẽ khiến ông ấy nhớ đến mẹ, nên ông rất đau khổ, em... em luôn mong mình là một đứa con ngoan ngoãn, giỏi giang... hiếu thảo với cha, nhưng mà... ông ấy rất hận em, ông ấy hận em, em không biết phải làm sao.” Cô bất lực khóc, câu nói tràn đầy ý hận của cha vang lên bên tai cô, cô vốn nghĩ cha không thích cô thôi, nhưng không ngờ... ông lại hận cô như vậy, cô thật sự không biết phải đối mặt với ông như thế nào.

“Vĩnh Hân, hãy tin anh, đây không phải lỗi của em.” Anh vuốt ve hai gò má của cô. “Hãy suy xét vấn đề ở nhiều mặt, luôn có nhiều chọn lựa khác nhau, cha anh cũng yêu mẹ em, mức độ chỉ hơn chứ không kém cha em, nhưng ông ấy thích em, thương em, mỗi lần thấy em thì ông ấy rất vui sướng, vì qua em, ông ấy có thể thấy được bóng dáng người mà ông ấy yêu.”

“A Vũ...” Cô ngây ngốc nhìn anh, nước mắt lại chảy xuống.

Anh cúi người hôn nhẹ lên khóe mắt ướt át của cô. “Đừng khóc nữa, anh thích nhìn lúm đồng tiền của em.” Anh dịu dàng nói với cô.

“A Vũ.” Cô vẫn khóc không ngừng, ôm chặt lấy anh, giấu mặt vào vai anh. “Em... không khóc, cũng không muốn khóc.” Cô khịt khịt mũi, lau nước mắt trên mặt đi, ngẩng đầu mỉm cười.

Anh cúi đầu áp trán mình vào trán cô, mũi anh chạm vào mũi đã đỏ lên của cô. “Có muốn uống nước cam không?” Mắt anh mang ý cười.

“Dạ.” Cô cười, để lộ ra lúm đồng tiền, vô âu vô lo tựa như cô bé mười năm trước. Mà A Vũ vẫn luôn dịu dàng như vậy, chỉ cần ở bên anh thì mọi đau khổ, uất ức của cô sẽ từ từ phai nhạt, chỉ còn vui sướng vẩn vút trong lòng mà thôi.

###

Lương Hữu Chính ngồi trên sofa, mệt mỏi xoa xoa mi tâm, thật lâu sau mới bỏ tay xuống, thấp giọng nói: “Đừng tra tấn Vĩnh Hân nữa, nó là đứa trẻ tốt mà.”

“Với tôi là nói, nó chính là người khiến tôi đau khổ.” Diệp Phong Khánh lạnh lùng nói.

“Anh biết rõ chuyện đó nó đâu có quyền quyết định, sao lại đổ hết lỗi cho nó? Tiểu Quân khi mang thai nó rất vui vẻ, luôn tràn đầy hạnh phúc và cảm kích, cô ấy nhất định cũng hy vọng anh đối xử tốt với nó...”

“Tôi không muốn nghe những lời vô nghĩa này. Cô ấy hy vọng...” Ông quát: “Người chết thì còn có thể hy vọng gì? Toàn là những lời ngu xuẩn để lừa gạt người khác.”

Lương Hữu Chính nhìn thẳng vào ông, rất lâu không nói gì, cuối cùng quyết tâm nói: “Nếu đã như vậy thì hãy để Hân Vũ chăm sóc cho nó đi.”

Ánh mắt Diệp Phong Khánh sắc bén quét về phía ông. “Cậu luôn che chở cho nó, cứ như cậu là cha của nó vậy.”

Lương Hữu Chính nhú mày. “Nó là con gái của Tiểu Quân, tôi đương nhiên thương nó rồi.”

“Chỉ đơn giản như vậy sao?” Diệp Phong Khánh nheo mắt nhìn ông chăm chăm.

“Có ý gì?” Giọng Lương Hữu Chính ẩn chứa tức giận hiếm thấy.

“Có lẽ cậu nên nói cho tôi mới phải.” Giọng ông lạnh lùng.

“Nếu anh ám chỉ tôi và Tiểu Quân có quan hệ mờ ám thì tôi thấy anh điên thật rồi.” Ông đột nhiên đứng dậy, giọng nói tràn ngập tức giận. “Tôi nghi ngờ không biết anh có thật sự hiểu Tiểu Quân không, anh thế nhưng...” Nếu hai người họ không phải là hai ông già, mà là mấy đứa trẻ tràn đầy tinh lực thì ông đã đâm Diệp Phong Khánh một cái rồi.

Diệp Phong Khánh ngồi bất động trên ghế, vẻ mặt mệt mỏi. “Thật xin lỗi, là tôi quá đáng.” Ông nhúu chặt mi tâm.

Lương Hữu Chính nghiêng răng ngồi lại sô pha. “Tôi không hiểu cuối cùng anh nghĩ gì nữa! Người Tiểu Quân yêu là anh...”

Diệp Phong Khánh khẽ cười ra tiếng, ngắt lời Lương Hữu Chính. “Tôi biết, cô ấy là người con gái tốt nhất mà tôi từng gặp trong đời.” Bởi vì nhắc đến vợ yêu nên mắt ông liền xuất hiện vẻ dịu dàng hiếm có. “Nhưng tôi biết cô ấy không thể thiếu cậu.”

“Cô ấy chỉ có tình cảm chị em với tôi thôi.” Lương Hữu Chính khàn giọng nói.

Diệp Phong Khánh không tiếp tục đề tài này, chỉ nói: “Rót cho tôi ly rượu được không?”

Lương Hữu Chính đứng dậy, vào bếp lấy hai ly rượu, sau đó mở chai rượu rót rượu cho Diệp Phong Khánh và mình.

“Lần này ngồi máy bay về, mới cảm thấy mình đã già thật rồi.” Diệp Phong Khánh uống một hớp rượu, một mồi dựa lưng vào ghế.

“Đúng vậy.” Lương Hữu Chính cũng uống một hớp rượu. “Lâu rồi chúng ta chưa ngồi uống rượu với nhau thế này.”

Mấy năm nay ở Mỹ, hai người họ đều bận bịu chuyện công ty, dù có cơ hội ngồi tâm sự với nhau thì cũng chưa từng nhắc đến Tiểu Quân, vì đó là nỗi đau trong lòng cả hai, không ai dám chạm đến.

Hai người lặng lẽ uống rượu, không ai nói gì, đến khi trong thư phòng mơ hồ truyền đến tiếng khóc của Vịnh Hân thì Lương Hữu Chính mới nói: “Thế nào? Hãy để Hân Vũ chăm sóc nó đi!”

Diệp Phong Khánh lại nói: “Mấy năm nay đều là cậu giúp đỡ tôi.” Ông nhẹ nhàng mân mê ly rượu, chăm chú nhìn chất lỏng màu đỏ thắm trong ly. “Vì Tiểu Quân, có thể nói cậu gần như bỏ mặc vợ con, hạ sinh rất nhiều, đôi lúc tôi thường nghĩ, Tiểu Quân vì sao bỏ cậu mà chọn tôi... Nhưng mà những lời này cũng không ai trả lời được, đáp án đã theo cô ấy nằm lại trong đất rồi.”

Lương Hữu Chính trầm mặc, giờ ông mới biết Diệp Phong Khánh để ý đến quan hệ của ông và Tiểu Quân đến thế, trước kia chưa từng nghe ông ấy nói đến.

Diệp Phong Khánh nâng ly uống cạn, ánh mắt bình tĩnh nhìn ông, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Làm theo ý cậu đi! Hãy kêu Hân Vũ mang nó đi.”

10. Chương 10

Đứng trên sàn nhà lạnh lạnh để từng đợt cảm giác mát mẻ thư thái truyền qua lòng bàn chân rất dễ chịu, rất khác khi đứng trên thảm. Vịnh Hân cúi đầu nhìn sàn nhà màu trắng, dường như thấy bóng mình in trên ấy, cô đi qua đi lại để bản thân quen với cảm giác này.

“Sao vậy em?”

Lương Hân Vũ đi vào phòng ngủ, trong tay cầm một chồng sách, nhìn cô không ngừng đi tới đi lui thì thắc mắc.

Vĩnh Hân đi đến gần anh, tươi cười. “Không có gì, em chỉ thấy đi trên sàn gạch có cảm giác khác khi đi trên thảm thôi.”

Anh đem sách vở xếp lên kệ sách sát mặt đất, Vĩnh Hân vội chạy lại giúp anh, cô ngồi xổm trên sàn, xếp hết quyển này đến quyển khác lên kệ sách.

“A Vũ, để em tự dọn dẹp là được rồi, anh cứ đi sắp xếp phòng của anh đi, không sao đâu.” Vĩnh Hân nói.

Lương Hàn Vũ chăm chú nhìn cô. “Vĩnh Hân, nếu muốn khóc thì em cứ khóc đi.”

Khi cô biết cha muốn cô chuyển đi, trên mặt từng hiện lên vẻ đau đớn, nhưng lập tức biến mất, có lẽ cô cũng không mấy ngạc nhiên về quyết định này của cha, hơn nữa cũng lặng lẽ chấp nhận, mấy hôm nay cô không nói nhiều, ăn cũng ít đi, đối với quyết định của bác Diệp, cô rất đau lòng, nhưng từ khi cô khóc nước nở ở thư phòng thì cô chưa từng khóc lần nào nữa.

Vĩnh Hân ngừng tay, sự dịu dàng của A Vũ khiến đáy lòng cô hơi kích động, sống mũi hơi cay cay, cô nhìn anh.

“A Vũ, em ổn mà, anh đừng lo.” Cô khịt khịt mũi. “Em nghĩ... Em phải mạnh mẽ hơn, không thể cứ khóc lóc mãi, cha không thích em, muốn em chuyển đi, em có thể hiểu được, nhưng vẫn thấy đau lòng, song em nghĩ như vậy cũng tốt, cha không nhìn thấy em có lẽ sẽ vui vẻ hơn, chỉ là ông ấy và bà ở nhà khiến em không yên tâm.”

“Em đừng lo lắng, cha đã tìm người giúp việc chăm lo cuộc sống hàng ngày cho họ rồi, hơn nữa nơi này rất gần nhà em, em có thể thường xuyên về thăm họ mà.” Anh lấy tay vuốt lại mái tóc rối của cô.

“Dạ.” Cô gật gật đầu. “Em biết, cảm ơn anh, A Vũ.”

Anh vuốt ve hai gò má mềm mại của cô. “Sao tự nhiên em khách sáo vậy?”

Cô cười, ôm lấy cổ anh, má tựa vào vai anh. “Vì A Vũ đối xử với em rất tốt, thật sự rất tốt.” Vì cô mà A Vũ và chú Lương cố tình mua một căn nhà gần nhà cô, để tiện cho cô về thăm cha và dì Lâm, bọn họ đối xử với cô thật sự rất tốt.

“Em từng nói em sẽ chăm sóc tốt cho A Vũ, nhưng toàn là anh phải lo lắng cho em, em thật vô dụng.” Cô thở dài.

“Vĩnh Hân...”

“Anh yên tâm, em sẽ không suy sụp đâu.” Cô buông anh ra, cười rạng rỡ. “Em sẽ cố gắng mạnh mẽ hơn.”

Anh mỉm cười thấu hiểu, cúi xuống hôn cô. “Đừng cố ép mình, nếu khó chịu thì hãy nói ra, đừng cố nén trong lòng.” Anh cưng chiều vuốt tóc cô.

“Dạ.” Cô cười ngọt ngào gật đầu. “Anh đi sắp xếp đồ của anh đi, nơi này có em rồi.”

Anh gật đầu, đứng lên, giờ mới yên tâm đi ra.

“Nó không sao chứ?” Lương Hàn Vũ vừa đi ra đã nghe Lương Hữu Chính hỏi, ông đang đứng giữa đồng valy hỗn độn ở phòng khách.

“Không sao.” Lương Hàn Vũ trả lời.

Lương Hữu Chính thở phào, không sao là tốt rồi, mấy hôm nay Vĩnh Hân rầu rĩ không vui khiến hai người rất lo lắng.

Nhìn thấy con trai xách hành lý vào phòng, lòng ông thấy được an ủi phần nào. Năm đó ông bỏ anh lại Đài Loan, thật ra trong lòng cũng phải đấu tranh rất nhiều, nhưng ông không còn cách nào, khi đó Nguyệt Đồng không ở trong nước mà ông cũng không biết gửi anh cho ai nên đành phải để anh ở chung với Vĩnh Hân, tiện thể chăm lo cho Vĩnh Hân luôn; ông biết con mình có ý thức trách nhiệm rất cao, chắc chắn sẽ chăm lo tốt cho Vĩnh Hân, mà giờ đây... Ông khẽ cười, may là ông đã có quyết định đúng đắn, ông tin Tiểu Quân cũng sẽ rất vui.

###

“Không ngờ cậu cũng dọn ra ngoài.” Quân Huệ nằm trên giường Vĩnh Hân, thả lỏng tứ chi. “Lúc trước mình rửa cậu dọn ra với mình thì cậu không chịu, cuối cùng bây giờ lại dọn ra sống đời uyên ương với anh A Vũ, thật là trọng sắc khinh bạn mà.” Cô trêu.

Hai gò má Vĩnh Hân nóng lên.” Quân Huệ cậu đừng nói lung tung, chú Lương cũng ở chung với bọn mình mà, hơn nữa mình không phải... không phải...” Mặt cô buồn bã, không nói gì thêm nữa.

Quân Huệ ngồi dậy, hiểu cô muốn ám chỉ gì, không phải cô nguyện ý dọn đi, mà là... nên nói thế nào nhỉ, cứ như bị người ta đuổi đi vậy.

“Mình nói giỡn thôi mà.” Cô nhảy xuống giường, ngồi dưới sàn nhà mát lạnh với Vĩnh Hân. “Cậu cũng đừng quan tâm đến cha cậu nữa, ông ấy thật là...” cô suyt chút nữa là nói ra ba chữ “bệnh thần kinh” rồi, may mà dừng lại kịp. “Mình thấy tâm lý và quan niệm của ông ấy đúng là có vấn đề, mà cậu cũng vậy nữa, đừng tự làm khổ mình cả đời như cha cậu, sẽ không chịu nổi đâu.”

Cô cười yếu ớt. “Mình biết, thật ra mình không trách cha đâu, chỉ vì cha quá yêu mẹ...”

“Lý do, toàn là lý do, chẳng lẽ chú Lương không yêu mẹ cậu chắc?” Cô hừ một tiếng.

“Mỗi người có cách yêu khác nhau, đâu thể so sánh được, chú Lương chỉ cần ở gần mẹ mình đã thấy hạnh phúc rồi, bất cứ ai khác cũng không chạm đến lòng chú ấy được.” Cô lấy một quyển album ra, lật trang đầu tiên là hình cô lúc sơ sinh. “Đây là ảnh chú Lương chụp ỳnh, ông nói khi mẹ mình qua đời, cha hoàn toàn không muốn thấy mình, ông bảo dì Lâm đưa mình đến nhà ông ở tạm, những ảnh này chụp vào khoảng thời gian đó, ông nói ông và mẹ mình đều là trẻ mồ côi, hai người không có ảnh chụp hồi nhỏ nên trước kia khi nói chuyện phiếm đã từng nói, nếu sau này có con thì nhất định phải chụp thật nhiều hình trẻ sơ sinh” Cô vuốt ve ảnh chụp, thở dài. “Chú Lương yêu mẹ, nhưng lại làm dì Dương tổn thương, ông ấy thương mình, nhưng lại lơ là với A Vũ, nếu muốn xét ai đúng ai sai thì đâu thể xét rõ ràng được.”

“Cho nên cậu cũng đừng nghĩ ngợi nữa, con người phải tiến về phía trước mà không phải sống cho quá khứ, huống chi đó cũng không phải là quá khứ của cậu, đó là chuyện của cha mẹ cậu. Hồng Quân Huệ nói.

“Mình biết, mình sẽ không nghĩ ngợi nhiều nữa.” Vĩnh Hân mỉm cười. Thật ra cô nghĩ A Vũ không muốn cho cô xem những ảnh chụp này là vì không muốn cô đau lòng, A Vũ và Quân Huệ đều nói đây đã là chuyện cũ, ngày trước khi A Vũ đối diện với chuyện gia đình anh tan vỡ cũng rất đau lòng, cũng như Quân Huệ cũng có những phiền não riêng của cô ấy, cô cũng sẽ cố gắng vượt qua.

“Mình đói bụng rồi, khi nào ăn cơm đây?” Quân Huệ vội đổi đề tài. Hôm nay là Chủ nhật, họ chuyển nhà đã được một ngày, mọi thứ sắp xếp cũng khá ổn rồi, nên Vĩnh Hân mới gọi cô đến mừng nhà mới.

“Chúng ta đi xem thử đi.” Vĩnh Hân nói, chú Lương và A Vũ đang nấu ăn trong bếp, không biết chuẩn bị đến đâu rồi.

Hồng Quân Huệ hít một hơi. “Ừ... Mình ngửi thấy mùi thức ăn rồi.”

Hai người ra khỏi phòng đúng lúc Lương Hữu Chính mở cửa nhà, hình như có việc phải ra ngoài.

“Chú Lương, chú đi đâu vậy?” Vĩnh Hân hỏi.

Lương Hữu Chính xoay người, mỉm cười nói: “Không có gì, chú quên mua rượu nếp và tương cà nên đi mua.”

“Để con đi cho.” Vĩnh Hân lập tức nói.

“Không cần, con ở đây chơi với Quân Huệ đi.” Lương Hữu Chính nói.

“Như vậy sao được, con chẳng giúp được gì mà còn để chú Lương phải đi mua đồ nữa.” Vĩnh Hân lắc đầu.

“Chú Lương, để con và Vĩnh Hân đi mua đi, đừng khách sáo như vậy.” Quân Huệ vội xỏ giày vào.

“Chú à, chú vào phụ A Vũ đi.” Vĩnh Hân đẩy ông vào nhà, cười rạng rỡ với ông. “Bọn con sẽ về ngay.”

Lương Hữu Chính không thuyết phục được họ đành cười, lấy năm trăm đồng ra đưa cho Vĩnh Hân. “Nếu muốn ăn gì nữa thì mua về nha con.”

“Dạ.” Vĩnh Hân cười gật đầu. “Bọn con đi đây.” Cô mang dép, mở cửa, cùng Quân Huệ đi ra.

“Chú Lương đối xử với cậu không chê vào đâu được.” Hồng Quân Huệ nói.

“Ừ! Từ nhỏ ông ấy đã thương mình rồi, nên mình muốn giúp ông một lần.” Về mặt cô kiên quyết.

“Giúp một lần gì?” Hồng Quân Huệ hỏi.

“Là chuyện của chú và dì Dương đó, hôm nay mình cũng mời dì Dương đến, chú Dương chắc sợ tí gặp nhau thấy ngại nên mới tìm có trốn đi.” Cô bước trên đường lớn, hơi nóng mùa hè khiến cô kêu lên. “A! Nóng quá!”

Hồng Quân Huệ cũng vô thức lấy tay che trước trán. “Thật nóng muốn chết, mình nghĩ hôm nay ít nhất cũng 35 độ.”

“Ừ.” Vịnh Hân đi men theo chỗ râm ven đường để tránh nắng.

“Nhưng mà, có chuyện mình thật không hiểu, nếu chú Lương yêu mẹ cậu như vậy thì sao trước kia ông ấy lại lấy dì Dương?” Hồng Quân Huệ hỏi.

“Mình cũng không rõ, mình từng hỏi bà, bà nói dì Dương là người mẹ mình giới thiệu cho chú Lương.” Vịnh Hân lau mồ hôi trên trán.

“A! Mẹ cậu giới thiệu sao?” Cô than thở. “Đừng nói với mình là vì mẹ cậu thấy chú Lương nên kết hôn thì ông ấy ngoan ngoãn nghe lời kết hôn chứ? Đâu có ai nghe lời kiểu đó! Nếu mình là dì Dương mình không tức đến mức moi tìm ông ấy ra mới là lạ đó.”

Vịnh Hân thấy cô dùng động từ mạnh vậy thì cười ra tiếng, nhưng sau đó lại thở dài. “Cho nên mình cảm thấy dì Dương thật đáng thương.”

“Có gì đáng thương chứ?” Hồng Quân Huệ nhún nhún vai. “Cậu đừng trách mình nói chuyện vô tình, đó là do bà ấy lựa chọn mà, nên bà ấy phải chịu thôi, mình không tin bà ấy không biết trong lòng chú Lương có người khác; đôi khi người ta ngốc nghếch như vậy đấy, cứ nghĩ mình sẽ thay đổi được người khác, có ảnh hưởng với người đó, nhưng điều đó lại hoàn toàn không thể, nếu người ta đã có người trong lòng thì trừ khi cậu cam tâm đứng ở vị trí thứ hai, nếu không lòng ghen tỵ và chua xót không nhấn chìm cậu mới là lạ.”

“Nhưng mình nghĩ, đã nhiều năm như vậy, có lẽ bọn họ nên thử một lần.” Cô vẫn khẳng khái giữ ý kiến của mình.

Hồng Quân Huệ trợn mắt. “Kệ cậu, dù sao cậu cũng là người theo trường phái lý tưởng, còn mình rất thực tế.”

Hai người đi mười phút mới tới hiệu bách hóa để mua rượu nếp, tương cà, đồ ăn vặt và đồ uống.

“Nóng chết mất.” Hồng Quân Huệ vừa ra khỏi cửa hàng liền vội vàng mở một lon nước có gas uống.

Vịnh Hân cũng mở một chai nước cam, ngửa đầu uống một hợp lớn, mồ hôi từng giọt trên trán cô chảy xuống thái dương. Đi nặng hơn mười phút đã muốn cảm nắng rồi, nghĩ đến còn phải quay về thì mồ hôi lại càng chảy nhiều.

“Đi thôi!” Tay trái Vịnh Hân cầm túi nilon, Quân Huệ cũng cầm một túi khác.

Hai người nặng nề trở về, Vịnh Hân nhìn đồng hồ, đã mười một giờ năm mươi phút. “Không biết dì Dương có tới không?”

“Tốt nhất là đến ngay bây giờ đi, tiện thể chở bọn mình về luôn.” Hồng Quân Huệ nói. May là hôm nay cô mặc đồ màu sáng, nếu không chắc sẽ bị thiêu cháy mất.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, lúc này, đột nhiên có hai chiếc xe máy sà tới chỗ các cô, rồ ga chạy lướt qua, hai người không chú ý, vẫn tiếp tục nói chuyện, một lát sau, chiếc xe lại quay lại, dừng cạnh các cô.

Vịnh Hân kinh ngạc nhìn đám người đó, hai chiếc xe máy một hồng một xanh, phía sau đều có chở người, bốn đứa con gái ăn mặc thời thượng, thoát nhìn không đến hai mươi tuổi, trong đó có hai đứa tóc dài, hai đứa tóc ngắn.

“Xin hỏi một chút, gần đây có nhà ai họ Diệp không?” Con bé tóc dài hỏi, nó mặc áo sơ mi sát nách.

Họ Diệp? Vĩnh Hân tròn tròn mắt, đó không phải nhà cô sao? Cô đang định trả lời thì Quân Huệ đã giành nói trước: “Thật xin lỗi, chúng tôi không biết.” Cô lôi Vĩnh Hân đi tiếp, bốn cô gái thoát nhìn không phải người tốt, cô không muốn bị mấy người đó để ý.

“Quân Huệ, cậu sao vậy?” Vĩnh Hân bị cô kéo đi, không biết cô gặp chuyện gì. Con bé tóc dài nhìn hai người, miệng lẩm bẩm: “Quân Huệ...” Nó nhìn ba người còn lại. “Tên này nghe rất quen.” Đột nhiên, nó nhớ ra, vội rẽ ga chạy đến chặn trước mặt các cô.

Quân Huệ bị đám người cản đường, không khỏi tức giận. “Chúng tôi đã nói không biết, tại sao chặn đường chúng tôi?”

Con bé tóc dài không quan tâm tới cô, nhìn qua Vĩnh Hân đang hiền lành đứng cạnh. “Mày là Diệp Vĩnh Hân.”

“Có chuyện gì không?” Diệp Vĩnh Hân khó hiểu nhìn con bé đó, cô nhớ cô chưa gặp bốn người này bao giờ.

“Không có gì.” Con bé tóc xoăn cười giả tạo. “Chỉ muốn nhắc mày nên cẩn thận một chút thôi.”

“Đồ điên.” Hồng Quân Huệ liếc nó.

“Mày nói gì đó?” Con bé tóc xoăn chỉ vào cô. “Mày có gan thì nói lại xem.”

“Tôi nói cô bị điên, thế nào? Có chuyện mau nói, có rắc rối mau phóng, đừng nói mấy câu không phải tiếng người nữa.” Hồng Quân Huệ khiêu khích nói, cô ghét nhất bị người ta giở trò lưu manh như vậy.

Con bé tóc xoăn bước lên, quăng một cái tát, Hồng Quân Huệ giờ túi nilon lên đánh trúng bàn tay nó.

“Muốn đánh nhau với tôi à? Chờ kiếp sau đi.” Hồng Quân Huệ hừ một tiếng.

“Mày... Sái tay tao rồi!” Con bé tóc xoăn vung tay về phía cô, ba đứa khác cũng chuẩn bị ra tay.

Vĩnh Hân tròn mắt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vừa rồi cô còn nghĩ là mình đang xem phim nữa, mấy cô gái này là dân giang hồ sao?

Cô chưa kịp phản ứng gì thì Quân Huệ đã quăng mạnh một túi nilon vào mặt một đứa.

“Chạy mau.” Hồng Quân Huệ xô đứa đang kêu thảm thiết ra, kéo Vĩnh Hân chạy về phía trước, hai người quẹo phải chạy rất nhanh.

Bốn đứa con gái mắng với theo, lúc này, con bé tóc dài đột nhiên nói: “Lên xe.”

Ba đứa khác giờ mới nhớ ra mình có xe máy, vì thế chạy đến, tính dùng xe máy đuổi theo sẽ nhanh hơn.

Hồng Quân Huệ lôi Vĩnh Hân chạy không ngừng. “Nhanh lên.” Cô quay đầu kêu Vĩnh Hân, kéo cô chạy qua đường.

“Mình mang dép nên không chạy nhanh được.” Vừa nói xong thì dép của cô đã rớt ra, chân trần của cô dẫm lên đường nhựa, không khỏi hét lên một tiếng, Quân Huệ vẫn lôi cô chạy. “Chờ chút.” Cô bỏ tay Quân Huệ ra.

Hồng Quân Huệ buồn bực quay đầu, thấy Vĩnh Hân đang nhảy lò cò ra đường lượm dép.

“Đừng lấy nữa.” Hồng Quân Huệ kêu to.

Đúng lúc này, cô nhìn thấy một chiếc xe ô tô đang lao đến, cô kêu to: “Vĩnh Hân.”

Vĩnh Hân lượm dép lên, lúc đang mang vào thì đột nhiên nghe tiếng thét chói tai quay đầu lại, tiếng thắng xe rít lên...

Mọi chuyện trước mắt Quân Huệ như thước phim quay chậm, chiếc xe tông vào Vĩnh Hân khiến người cô văng ra...

“Không...” Hồng Quân Huệ thét lên.

Vĩnh Hân rơi xuống đất, một tiếng thét đáng sợ khác vang lên cùng lúc, người ngồi trong xe trừng lớn hai mắt, toàn thân run rẩy.

###

Phòng cấp cứu vẫn đóng kín, đèn vẫn sáng, trên hành lang truyền đến tiếng khóc đứt quãng xen lẫn với tiếng nói chuyện.

Hồng Quân Huệ lần đầu trong đời khóc nức nở đến vậy, nước mắt nước mũi đều tràn ra, dì Lâm vội an ủi cô, nhưng hốc mắt bà cũng đỏ lên, khi bà nghe tin, suýt nữa là bệnh tim tái phát, nếu không phải bà nói với bản thân đây là lúc cần mạnh mẽ, không thể ngã quỵ thì có lẽ giờ bà cũng ở trong phòng cấp cứu rồi.

Sao lại xảy ra chuyện trùng hợp như vậy chứ? Bà nhìn Nguyệt Đồng đang căng thẳng đứng bên cạnh, người tông phải Vịnh Hân ... là cô ấy. Dì Lâm thở dài, bà không hiểu sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng điều đó cũng không quan trọng, chỉ cần Vịnh Hân qua cơn nguy kịch thôi, cái gì... cái gì cũng không quan trọng, bà đau lòng lau nước mắt, thầm cầu khẩn, ông trời làm ơn đừng mang đứa trẻ này đi.

Diệp Phong Khánh ngồi ở ghế trên hành lang, không nói câu nào, gương mặt nghiêm nghị tràn đầy mệt mỏi, tựa như già đi mười tuổi, từ sau khi vợ qua đời, ông chưa từng bước vào bệnh viện, tình huống bây giờ giống hệt như mười tám năm về trước.

Trong đầu Lương Hữu Chính cũng hiện lên cảnh tượng giống như vậy, ông nhẩn nhẩn mi tâm, tâm trạng nặng nề vô lực, ông nhìn con trai vẫn im lặng từ đầu đến giờ, đưa tay vỗ vỗ vai anh.

Lương Hàn Vũ vẫn bất động, cả người rơi vào mù mịt, không nghe thấy chuyện gì bên ngoài, đôi mắt đen nhìn chằm chằm cửa phòng cấp cứu, trong đầu không khỏi nhớ lại những kỉ niệm của hai người... Lần đầu hai người gặp gỡ, dáng vẻ cô chạy tới chạy lui, tiếng cười khanh khách vang vọng trong phòng, gương mặt tròn trịa cười rạng rỡ. Nhưng lúc đau lòng cô sẽ dựa vào anh khóc thật lớn, ngũ quan nhẩn nhó, cô thích uống nước cam, khi ăn no sẽ rất thỏa mãn, sẽ ôm lên anh khi không có dì Lâm ở đó, sẽ ăn vụng bánh pudding rồi cười vô lại với anh, khi tức giận sẽ bĩu môi...

Anh nắm chặt tay thành nắm đấm, anh tuyệt đối sẽ không cho phép cô bỏ anh mà đi, tuyệt đối không cho phép, cô nói có sẽ chăm sóc anh, cô đã nói mà...

“A Vũ, A Vũ...” Tiếng gọi đáng yêu của cô luẩn quẩn trong đầu anh, nụ cười ngọt ngào của cô phảng phất trước mắt anh.

“A Vũ, anh sao vậy?” Cô đứng trước mặt anh, vẻ mặt quan tâm hỏi anh, anh gơ tay ra thì cô đã biến mất.

“Không...” Đôi mắt anh ẩn chứa đau đớn, dấn mạnh lên tường khiến mọi người đều phải ngoái đầu nhìn.

Lương Hữu Chính nắm lấy tay con. “Hàn Vũ...”

“Con không sao.” Anh rút tay lại. Anh chỉ muốn để bản thân bình tĩnh một chút, nhưng đau đớn ở tay truyền tới vẫn không hề giảm bớt nỗi đau quá lớn trong lòng.

Hồng Quân Huệ thấy anh như thế thì càng khóc lớn hơn, đều do cô không tốt, nếu cô nắm chặt tay Vịnh Hân thì được rồi.

Sắc mặt Dương Nguyệt Đồng ngày càng tái nhợt, thân thể cũng run rẩy không ngừng, bà vô thức huơ huơ tay, như thể thấy Vịnh Hân đang ở trước mặt vậy.

Lúc này, cửa phòng cấp cứu bỗng mở ra, Lương Hàn Vũ vội chạy đến, anh chưa bao giờ sợ hãi như vậy, ông trời... cầu xin ông...

Đừng mang cô đi...

###

Những đám mây mềm mại trôi dưới chân cô, cô nằm thoải mái trên một đám mây, để gió đưa cô đi, vờn qua mái tóc mềm mại của cô, ánh dương ấm áp chiếu trên người cô. Đột nhiên, cô nghe tiếng ai đó gọi mình, cô mở mắt ra, ngồi dậy, thấy một bóng người mặc đồ trắng đang vây cô; cô chớp chớp mắt, yên lặng nhìn người kia, bên môi nở nụ cười rạng rỡ, phút chốc đứng lên chạy tới, là mẹ... mẹ...

Lương Hàn Vũ nghịch nghịch lòng bàn tay mềm mại của cô, thấy cô dường như đang mỉm cười khiến anh cũng cười theo, anh lau mồ hôi cho cô, nhẹ nhàng vuốt ve hai má mập mạp của cô, sau đó đưa tay về theo viền môi cô.

“Vĩnh Hân.” Anh khàn khàn gọi. “Em đã ngủ hơn một ngày rồi, nên dậy đi thôi.” Anh nắm chặt tay cô, vẻ mặt tiêu tụy, nhìn cô nằm bất động trên giường, tim anh thắt lại, rất sợ cô sẽ nhân lúc anh không chú ý mà bỏ anh đi.

Tuy bác sĩ đã nói cô đã qua cơn nguy hiểm nhưng sao đến giờ cô vẫn không tỉnh, anh biết cô bị thương cần nghỉ ngơi, nhưng anh vẫn mong cô mở mắt ra nói với anh là cô không sao, khi đó anh mới có thể yên tâm được, chứ không như bây giờ, luôn thấy một ngày dài như mười năm, từng giây từng phút chờ đợi đều như chịu tra tấn.

“Vĩnh Hân.” Anh dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô. “Em đang cười, anh biết chắc chắn em đang ở trong mộng đẹp không muốn tỉnh lại, nhưng anh đang đợi em, muốn nói chuyện với em, muốn thấy em cười, muốn ôm em, muốn hôn em, muốn sống cùng với em cả đời, nên em hãy mở mắt ra nói chuyện với anh đi.” Giọng anh khàn đi. “Anh yêu em, Vĩnh Hân, em tỉnh dậy nhìn anh đi.” Anh bất giác nắm chặt tay cô, vẻ mặt đau đớn.

Cô nhắm mi tâm rất nhẹ, khó có thể nhận ra, một tiếng rên rỉ nhỏ thoát ra từ miệng cô.

Lương Hàn Vũ sững người, anh đứng bật dậy khỏi ghế, kích động ngồi lên mép giường, kêu tên cô, bàn tay vô thức nắm chặt hơn nữa.

Vĩnh Hân rên rỉ một tiếng, mày nhíu lại, sau đó từ từ mở mắt, một gương mặt tiêu tụy lo lắng hiện ra trước mắt cô, cô chớp chớp mắt, mắt nhìn không rõ lắm.

“A... A Vũ...” Cô kêu lên, giọng khàn khàn vì cổ họng bị đau. “A Vũ...”

“Anh ở đây.” Giọng anh ồm ồm, hai mắt đỏ lên, không thể kiềm lòng cúi xuống hôn cô. “Anh ở đây.” Trời ơi! Anh nhớ giọng nói của cô biết bao!

Từng cơn đau truyền đến khiến Vĩnh Hân kêu thành tiếng. “Em bị sao vậy?” Sao người cô lại đau đớn vậy?

“Em bị tông xe, em không nhớ sao?” Anh hơi ngẩng đầu lên thấy cô lắc đầu. “Không sao, cái đó không quan trọng, em tỉnh lại là tốt rồi.” Anh hôn nhẹ lên mũi cô.

Vĩnh Hân chớp mắt mấy cái, thấy mắt A Vũ ẩm ướt, cô muốn vươn tay an ủi anh nhưng đau nhức lại truyền đến.

“Tay em đau quá.” Cô nhíu mày.

Anh vội ngồi dậy. “Đừng lộn xộn, em bị gãy xương.” Anh ngăn cô cử động.

“Gãy xương?” Cô giật mình, nhìn xuống tay trái của mình, thấy nó đã được bó bột trắng phau.

“Khi em rơi xuống thì vai trái va phải mặt đất nên xương bị gãy, may là không phải đầu...” Anh ngưng lại, bác sĩ nói đây là trong họa có phúc. “Với lại não em bị chấn động nhỏ và tụ máu bên trong, trên người cũng bị bầm tím, mặc dù bị trầy da nhưng không nghiêm trọng lắm.” Anh nói.

Cô nhìn râu ria mọc lộn xộn của anh, lòng thắt lại. “Thật xin lỗi, chắc anh rất lo lắng.”

“Em suýt nữa dọa chết anh rồi.” Anh nắm lấy tay phải không bị thương của cô, sợ hãi trong lòng vẫn chưa giảm.

“A Vũ.” Cô có rất nhiều điều muốn hỏi muốn nói, nhưng cô biết bây giờ việc quan trọng nhất bây giờ là an ủi anh. “Em muốn ôm anh, A Vũ.”

Mắt anh tối sầm lại, càng thêm thâm trầm, anh cúi người xuống, rất sợ làm đau cô. Anh cũng muốn gát gao ôm cô ngực, để chắc chắn cô không có chuyện gì, nhưng anh không dám, chỉ nhẹ nhàng tựa trán vào người cô, cảm nhận bàn tay nhỏ bé của cô vỗ về lưng anh, trấn an anh.

“A Vũ, chắc anh đã rất đau lòng phải không?” Cô nín lấy áo anh. “Em tuyệt đối sẽ không bỏ anh mà đi, chúng ta phải ở bên nhau cả đời không phải sao? Cho dù chuyện gì xảy ra thì em cũng sẽ không rời đi, vì

không có nơi nào tốt hơn ở cạnh A Vũ cả, em chỉ muốn ở cạnh A Vũ, em...” Cô ôm chặt anh. “Em yêu anh, A Vũ, em rất yêu anh.” Cô thâm tình nhìn anh.

Anh ngây người trong khoảnh khắc rồi vui sướng không ngừng.

“Em chắc chứ?” Giọng anh khàn khàn dường như không thể tin.

Cô mỉm cười, không hiểu sao nước mắt lại chảy ra. “Dạ. Em đã muốn nói với anh từ lâu, lần này không phải một nửa, mà em đã rõ ràng hoàn toàn rồi. Em yêu anh, A Vũ. Anh nhất định đã rất lo lắng, thật xin lỗi, đáng lẽ em phải cẩn thận hơn...”

Lời cô định nói bị môi anh chặn lại, anh đột nhiên hôn cô khiến khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt của cô đỏ ửng lên, đang muốn đáp lại anh thì anh đã lùi lại, hơi thở nặng nề phả bên môi cô.

“Em muốn uống nước không?” Giọng anh khàn khàn, trong lòng vẫn kích động vì lời cô vừa nói, nhưng anh phải kiềm chế, nhắc nhở bản thân, giờ cô đang bị thương, là bệnh nhân, anh phải để cô nghỉ ngơi thật tốt.

“Dạ có.” Vịnh Hân nghiêm túc trả lời, sau đó nhận ra cổ họng mình đã đỡ nhiều rồi.

Lương Hàn Vũ nâng đầu giường lên, sau đó đi rót nước cho cô, nghe tiếng Vịnh Hân nuốt nước miếng ừng ực.

“Đừng vội.” Anh dịu dàng nói.

Cô uống nước xong thì chân mày giãn ra, trời ơi, bả vai cô đau quá, ngay cả uống nước cũng đau.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Ánh đèn mờ trong phòng khiến cô không rõ giờ là mấy giờ.

“Hơn mười một giờ đêm rồi.” Anh hạ giường xuống như cũ để Vịnh Hân nằm cho thoải mái.

“A Vũ, em có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh, cũng có rất nhiều chuyện muốn nói với anh.” Cô lấy tay phải vuốt ve mặt anh, cười ngọt ngào. “Em đã mơ thấy một giấc mơ đẹp, em mơ thấy mẹ.” anh hơi kinh ngạc nhìn cô.

“Thật đấy, mẹ em rất đẹp.” Cô nắm chặt tay anh, hốc mắt hơi ướt át. “Mẹ ôm em, nói rất nhiều chuyện với em, nhưng bây giờ em không nhớ được, chỉ biết bà rất thương em thôi.” Cô khịt khịt mũi.

“Anh tin mà.” Anh dịu dàng nói.

“Thật sao?” Thấy anh gật đầu, nụ cười của cô càng rạng rỡ hơn. “Em rất vui.” Nước mắt cô chảy xuống.

“Mẹ, mẹ nói bà rất yêu em, dặn em... dặn em nhất định phải nhớ rõ, em... em không quên, em nhớ rất rõ, nhưng mà... nhưng mà không nhớ được gì khác nữa.” Nước mắt của cô rơi càng nhiều.

“Không sao mà.” Anh lau nước mắt cho cô.

“A Vũ, anh tin em thật sao? Mẹ... mẹ yêu em, mặc dù... dù đây chỉ là giấc mơ nhưng em vẫn rất vui, thật sự rất vui.” Cô thút thít nói.

“Điều đó không sai đâu, Vịnh Hân à, cha anh từng nói khi mang thai em mẹ em rất hạnh phúc, ngay cả trước lúc qua đời bà cũng dặn dò phải chăm sóc tốt cho em mới yên lòng nhắm mắt mà.” Anh hôn lên trán cô. “Bà tất nhiên yêu em rồi.”

Cô khóc thành tiếng. “A Vũ... Cảm ơn anh...” Cô ôm chặt anh.

Anh vẫn cười dịu dàng, lặng lẽ ngồi cạnh chờ cô ngủ; tuy khóe mắt cô vẫn còn ướt nước mắt nhưng khóe miệng lại hiện lên nụ cười động lòng người.

###

“Mình xin cậu sau này cẩn thận một chút được không? Cậu suýt hù chết mọi người đấy cậu có biết không?” Hồng Quân Huệ ngồi trên ghế ăn táo, còn không quên lớn tiếng chỉ trích Vịnh Hân đang nằm trên giường bệnh.

“Thật xin lỗi, mình chỉ muốn lượm dép, không ngờ lại xảy ra chuyện này.” Vịnh Hân nói. Cô há miệng ăn miếng táo mà A Vũ dứt cho cô, thật ra cô chỉ nhớ tới đó, không có ấn tượng gì về vụ tai nạn, chỉ nghe Quân Huệ kể lại.

“Lúc nước sôi lửa bỏng như vậy mà cậu còn có tâm trí lượm dép sao? Thà lượm tiền thì còn chấp nhận được, anh A Vũ, anh thấy đúng không?” Hồng Quân Huệ kêu lên.

Lương Hàn Vũ không nói gì, chỉ cứng chiều nhìn Vịnh Hân, lại dứt cho cô miếng miếng táo nữa.

“A Vũ cũng ăn đi.” Vịnh Hân nói, anh toàn dứt cho cô, cô cầm một miếng táo đưa đến trước mặt anh.

Hồng Quân Huệ vẫn nhắc đi nhắc lại, “Còn có tiếng rượu nếp và tương cà rơi vỡ nữa chứ, suýt hù chết mình, mình đã nghĩ...” cô không nói nữa, khi nghe những âm thanh ấy cô đã nghĩ đến... cô thật đã nghĩ Vịnh Hân bị cán nát vụn rồi, cứ nhớ lại chuyện này là nước mắt cô lại rơi.

“Quân Huệ, thật xin lỗi.” Vịnh Hân chân thành nói, cô đã khiến mọi người sợ hãi rồi.

Hồng Quân Huệ trừng mắt liếc cô. “Xin lỗi làm gì? Mình chỉ muốn cậu cẩn thận một chút thôi. Về sau đừng quan tâm giày dép gì nữa, mua một đôi khác là được rồi.” Cô tức giận nói. Vì một đôi dép mà để bản thân biến thành như vậy thật khiến người khác tức giận.

“Nhưng mà mặt đường lúc ấy rất nóng.” Cô giải thích.

Quân Huệ lại trừng mắt liếc cô. “Được rồi, không nói nữa.” Cứ nói đến là cô lại muốn chửi người. “Dì Dương có đến thăm cậu không?”

“Có.” Cô nói với Lương Hàn Vũ: “Em ăn no rồi.” Sau khi cô tỉnh lại A Vũ không ngừng ép cô ăn, tuy biết anh vì lo cho cô nhưng bụng cô thật sự không chứa nổi thứ gì nữa rồi.

Anh bỏ đĩa xuống, lấy khăn lau miệng cho cô, cô cười nắm tay anh; Hồng Quân Huệ thấy hai người họ như vậy cũng thấy được an ủi, may mà Vịnh Hân không sao nếu không cô không biết mình phải đối diện với anh A Vũ thế nào nữa.

“Vừa rồi dì Dương và chú Lương có đến thăm mình.” Vịnh Hân trả lời câu hỏi khi này. Khi cô nghe A Vũ nói người tông cô là dì Dương thì cô rất kinh ngạc, tuy khi dì Dương đến thăm vẫn nhìn cô lạnh nhạt như trước nhưng cô thấy sự lo lắng trong mắt bà, cô vội cam đoan với dì Dương là cô rất ổn, chỉ bị một ít vết thương ngoài da thôi, hơn nữa là do cô đột nhiên lao ra đường, lại cúi người nên không nhìn thấy xe chạy đến, hoàn toàn không phải lỗi của dì Dương.

Chính Vịnh Hân cũng không ngờ buổi tiệc tân gia lại bị cô biến thành như vậy, càng cảm thấy có lỗi với dì Dương, cô không biết sẽ xảy ra chuyện thế này.

“May là cậu phúc lớn mạng lớn, chỉ bị chút ngoại thương thôi đó.” Hồng Quân Huệ lại cắn một miếng táo, tuy nảo Vịnh Hân chịu đựng động nhẹ nhưng bác sĩ đã nói không sao.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, dì Lâm và Diệp Phong Khánh đi đến, trên mặt hai người đều chất đầy mệt mỏi vì mất ngủ, nhưng cũng xen cả niềm vui.

“Cha.” Vịnh Hân gọi một tiếng, bất giác nắm chặt tay A Vũ, đáy lòng hơi căng thẳng.

Diệp Phong Khánh đứng bên giường, trầm giọng hỏi: “Không sao chứ?”

“Dạ, con ổn rồi.” Vịnh Hân vội đáp. “Con khỏe lắm, cha đừng lo.”

“Vậy là tốt rồi.” Diệp Phong Khánh vẫn đứng đó, thì thào nói.

“Anh ra ngoài mua một ít đồ.” Lương Hàn Vũ cất tiếng nói. Anh khẽ nắm tay cô rồi nhẹ buông ra.

“Mình cũng đi.” Hồng Quân Huệ phụ họa.

Dì Lâm mỉm cười theo họ ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Dì Lâm líu ríu, bà tin là thế.

Lương Hàn Vũ đỡ bà ngồi xuống ghế bên hành lang, Hồng Quân Huệ nói: “Con vào nhà vệ sinh rửa tay một chút.” Ăn táo xong khiến tay cô hơi nhớp nháp.

Cô đi dọc theo hành lang rồi quẹo phải, cô nhớ rõ nhà vệ sinh nằm cạnh thang máy.

Khi cô đi ngang thang máy thì đúng lúc cửa thang máy mở ra, cô vô tình nhìn vào, sau đó cơn giận trào lên liền nắm tay người trong thang máy lôi ra ngoài.

“Cô còn mặt mũi đến đây sao?” Cô nghiêng răng nói.

“Cô nói gì tôi không hiểu.” Từ Bội Vĩ bỏ tay cô ra, tay phải cầm một bó hoa tươi.

“Không hiểu sao? Giả bộ giỏi nhỉ? Đừng nghĩ tôi không biết bốn con bé kia là do cô gọi tới.” Cô thật muốn tát cô ta một cái.

“Con bé nào? Tôi không hiểu.” Từ Bội Vĩ lờ cô đi, tiếp tục đi thẳng. “Tôi nghe nói Vịnh Hân bị thương nên đến thăm.”

Hồng Quân Huệ chặn cô ta lại, dồn vào góc tường.

“Cô làm gì vậy?” Từ Bội Vĩ nổi giận liếc cô.

“Nghe nói? Nghe ai nói?” Cô chất vấn.

“Dì Lâm, vừa lòng chưa? Cút được chưa?” Từ đầu đến giờ hai người luôn thấy gai mắt nhau.

“Đừng tưởng lừa được tôi. Máy con bé kia sao lại biết tên Vịnh Hân chứ? Còn nói cậu ấy cẩn thận một chút? Cái gì gọi là “cẩn thận một chút”? Đây là uy hiếp sao? Tôi nói cho cô biết, nếu không phải vì tôi không biết nhà cô ở đâu thì ngày đó tôi đã sớm đến đánh chết cô rồi, đừng nghĩ tôi giống như Vịnh Hân, tôi nói cho cô rõ, tôi không phải loại người dễ chọc đâu.” Cô thật muốn bóp chết cô ta.

Từ Bội Vĩ lạnh lùng liếc cô. “Bớt lắm nhảm trước mặt tôi đi, tôi không rảnh dây dưa với cô.”

“A! Giỏi nhỉ?” Hồng Quân Huệ cười châm chọc. “Muốn gặp Vịnh Hân phải không? Rất tiếc, cô không có tư cách, cút đi cho tôi, nếu không đừng trách tôi đập nát chân cô. Còn nữa, nếu còn để tôi thấy loại con gái giang hồ kia tìm Vịnh Hân gây chuyện thì người đầu tiên tôi tính sổ là cô đó.”

Từ Bội Vĩ cười. “A! Tôi sợ quá đi!”

“Thứ cô nên sợ còn ở phía sau kia.” Hồng Quân Huệ cũng cười, thụi một đấm thật mạnh vào bụng cô ta.

Từ Bội Vĩ bất ngờ bị trúng một đấm, kêu một tiếng đau đớn, giơ chân đá cô nhưng cô đã nhanh nhẹn tránh được.

“Cút đi cho tôi.” Cô gần từng tiếng nói. “Tôi nói rồi, tình tính tôi không tốt đâu.”

“Chuyện gì vậy? Đang trình diễn võ thuật sao?”

Hồng Quân Huệ nghe tiếng nói liền quay đầu, thấy Hoàng Thục Tư đang cầm quà trên tay, vẻ mặt buồn cười đứng nhìn.

“Hình như chị cản trở các em đánh nhau rồi.” Hoàng Thục Tư nhìn Từ Bội Vĩ.

“Chị muốn đi mua chút đồ uống, đi cùng chị nha? Chị mời khách.” Cô đưa quà đang cầm trong tay cho Quân Huệ. “Phiền em một chút, chờ lát nữa chị lên thăm Vịnh Hân sau vậy, cô bé không sao chứ?”

“Cô ấy rất ổn.” Cô nhận quà, so với Từ Bội Vĩ thì trông Hoàng Thục Tư đỡ ngứa mắt hơn.

“Đây nữa, hoa này cũng phiền em, dù sao cũng đều muốn tặng cho Vịnh Hân mà.” Cô lấy hoa trên tay Từ Bội Vĩ đưa cho Hồng Quân Huệ. “Đi thôi Tiểu Vĩ.”

Từ Bội Vĩ trừng mắt liếc Hồng Quân Huệ một cái rồi mới bước vào thang máy.

Hồng Quân Huệ nhìn mặt nhìn cô ta, Hoàng Thục Tư buồn cười lắc đầu, cùng Từ Bội Vĩ vào thang máy.

“Chị muốn nói gì với tôi?” Từ Bội Vĩ hỏi về đề phòng.

Hoàng Thục Tư ấn nút thang máy rồi nói: “Chị cũng từng thích Lương Hàn Vũ.” Cô mỉm cười nhìn vẻ kinh ngạc của Từ Bội Vĩ. “Những đó là chuyện từ rất lâu rồi.”

“Chị nói chuyện này với tôi làm gì?” Từ Bội Vĩ nhìn cô.

“Không có ý gì, em đừng hiểu lầm, em thấy chị có xấu không?” Cô hỏi.

Từ Bội Vĩ ngạc nhiên lắc đầu.

“So với em thì sao?” Cô cười hỏi.

“Sao tôi biết được.” Từ Bội Vĩ nhún mày, không hiểu mục đích cuộc nói chuyện này là gì.

Thang máy dừng lại, hai người cùng nhau ra ngoài. Hoàng Thục Tư lại nói: “Sắc đẹp có lúc là thế mạnh, chị nghĩ em hay chị đều vì nó mà nhận được nhiều sự ái mộ của nam giới, nhưng không phải lúc nào mọi chuyện cũng thuận lợi như vậy, ít nhất với Lương Hàn Vũ là vô dụng. Trước kia chị đã dùng rất nhiều cách nhưng cuối cùng đều bị thất bại, đương nhiên lòng tự trọng khó tránh khỏi bị tổn thương, nhưng càng như vậy thì lại càng cố chấp, cuối cùng biến thành không cam tâm. Đúng là không cam tâm.”

Cô mua hai ly nước trái cây rồi ngồi xuống.

Hoàng Thục Tư uống một hộp nước rồi nói: “Ít ra em còn biết người Lương Hàn Vũ yêu là Vịnh Hân, nhưng khi ấy chị hoàn toàn không biết vì sao cậu ấy lại thờ ơ với chị như vậy, dù sao Vịnh Hân lúc đó mới có mười một, mười hai tuổi nên chị hoàn toàn không nghĩ đến chuyện đó. Chị tự thấy ngoại hình mình không tồi, thành tích xuất sắc, gia thế tốt, tính tình tuy hơi kiêu ngạo nhưng không buông thả, đồng danh, vừa có bề ngoài lại vừa có nội tâm, vì sao Lương Hàn Vũ không động lòng?”

Cô mỉm cười nhìn Từ Bội Vĩ. “Nghe thật đau xót đúng không? Khi đó cả ngày chị toàn nghĩ về chuyện ấy, cuối cùng chị có gì không tốt? Sau đó chị trực tiếp hỏi cậu ấy.” Thấy Từ Bội Vĩ trừng mắt nhìn, Hoàng Thục Tư cười thành tiếng. “Khi đó đúng là cần rất nhiều dũng khí, nhưng tất nhiên là chị không dám hỏi ở trường, như vậy mất mặt lắm, huống chi có không ít người biết chị thích Lương Hàn Vũ. Chị đợi lúc tan trường tìm cậu ấy, khi đó đã ba ngày cậu ấy không đi học nên chị muốn đến xem cậu ấy thế nào, tiện thể hỏi chuyện này luôn; kết quả lúc ấy chị mới biết thì ra Vịnh Hân bị thủy đậu nên cậu ấy ở nhà chăm sóc cô bé.”

Cô uống một hộp nước trái cây. “Buồn cười ở chỗ, lúc chị hỏi chuyện này thì Vịnh Hân cũng có mặt, cô bé đang ngủ ở trong lòng Lương Hàn Vũ. Sau đó chị hỏi vì sao cậu ấy không thích chị, hơn nữa còn hỏi rất nghiêm túc, nhưng em biết cậu ấy trả lời thế nào không? Cậu ấy hơi kinh ngạc nhìn chị, sau đó chỉ nói ba chữ: Mình rất tiếc.”

Mắt Từ Bội Vĩ lại càng tròn to hơn, Hoàng Thục Tư nhún nhún vai. “Nghe được ba chữ này, chị xấu hổ chạy về nhà, hận không thể lập tức biến mất. Chị nghĩ khi ấy cho dù từ chối thì cậu ấy cũng sẽ cho chị một lý do hợp lý, hoặc sẽ nói tế nhị hơn, nhưng cái gì cũng không có, chị rất tức giận, thật sự rất tức giận, nhưng giờ nhớ lại chỉ thấy buồn cười, khi đó thứ bị thương không phải là tình cảm mà là lòng tự tôn của chị, thật ra Lương Hàn Vũ chưa từng đùa giỡn ai mà phải không? Cậu ấy chỉ thích Vịnh Hân.” Cô nhìn Từ Bội Vĩ. “Chị không biết em có nghe vào không, nhưng chị hy vọng em có thể tĩnh tâm mà suy nghĩ một chút, tai nạn xe lần này có hơi nghiêm trọng, tuy không phải em lái xe nhưng tai nạn lần này em không tránh khỏi liên quan, Vịnh Hân vẫn luôn coi em là bạn bè, sao em lại muốn làm khó cô bé chứ?”

Từ Bội Vĩ không nói gì, chỉ im lặng lắng nghe.

“Chị tin mỗi người đều có một hạnh phúc thuộc về mình.” Cô nhìn đồng hồ. “Chị phải đi rồi, em có muốn đi với chị không?”

Từ Bội Vĩ lắc đầu, vẫn không nói gì.

Cô mỉm cười. “Chị nói những lời này không phải muốn dạy đời em, đừng để ý nha? Chị đi trước đây, tạm biệt.” Cô đứng dậy rời đi.

Cô không biết những lời này có hiệu quả không, chỉ hy vọng Từ Bội Vĩ có thể nhận ra, so với việc cưỡng cầu thứ tình cảm không thuộc về mình thì đi tìm hạnh phúc chính mình sẽ tốt hơn.

###

Lương Hàn Vũ vừa vào nhà đã nghe thấy tiếng động trong bếp, anh vội cất cặp xách rồi đi vào bếp.

“Củ cải đồ cắt một đoạn khoảng bao nhiêu?” Vịnh Hân đưa lưng về phía anh, trên vai kẹp điện thoại, dường như đang nói chuyện với ai.

Anh đi về phía cô. “Vịnh Hân.”

Cô quay đầu, “A Vũ, anh đã về!” Cô tươi cười, chạy tới, chợt nhận ra tay vẫn còn cầm dao nên vội bỏ dao xuống rồi nhào vào trong lòng anh, không để ý khiến điện thoại rơi xuống sàn.

Vịnh Hân kêu một tiếng, vội ngồi xuống nhặt lên nhưng Lương Hàn Vũ đã sớm cầm lên rồi.

Vịnh Hân vội kêu: “A lô! A ô! Bà, bà còn ở đó không? Dạ, A Vũ về rồi. A! Dạ.” Cô đưa điện thoại cho anh.

Lương Hàn Vũ cầm điện thoại, nói mấy từ “Dạ, con biết rồi.” liền ngắt máy.

“A Vũ, sao anh lại ngắt máy? Bà đang dạy em làm sushi mà.” Vịnh Hân nói.

“Dì Lâm nói anh dạy em được rồi.” Anh mỉm cười vuốt mái tóc đã dài qua vai của cô, ba tháng sau tai nạn xe cộ đó, bà vai và những vết bầm tím trên người Vịnh Hân đều đã khỏi hẳn, nhưng cứ nghĩ đến lúc cô cận kề cái chết là anh lại thấy sợ hãi.

“Em muốn cho anh ngạc nhiên mà.” Cô bĩu môi. “Nhưng em làm chậm quá, thái xong củ cải là cuốn sushi được rồi.” Cô chỉ dựa leo, trứng chiên, cơm nguội, chân giò hun khói, mực, chà bông... trên bàn. “Em đã chuẩn bị tốt rồi, chỉ thiếu cái cuối cùng thôi.”

“Vì sao muốn làm anh cho anh ngạc nhiên?” Anh vẫn cười.

“Vì lúc em bị thương A Vũ luôn chăm sóc em, nên em phải thưởng công cho A Vũ.” Cô cười ngọt ngào.

Anh cúi người hôn nhẹ cô. “Thưởng công thế này là được rồi.” Mắt đen của anh chợt lóe lên.

“A Vũ.” Hai gò má cô ửng đỏ, vùi mặt vào ngực anh.

Anh mỉm cười ôm lấy vai cô, lại nghe thấy cô nói: “Em muốn làm tốt để cho cha, dì Lâm và chú ăn thử nữa, họ cũng rất vất vả.”

Tuy thái độ của cha đối với cô vẫn không nhiệt tình lắm nhưng hình như... hình như không ghét cô như trước nữa, nên cô càng phải cố gắng nhiều hơn.

“Vịnh Hân, đừng vội.” Lương Hàn Vũ nói, anh hiểu mong mỏi của cô.

“Em biết.” Cô ngẩng đầu nhìn anh, khóe miệng mang ý cười. “Cho dù sau này vẫn thế, không tiến triển gì thì cũng không sao, tình trạng bây giờ đã khiến em rất vui rồi.”

Anh vuốt ve hai má cô, gạt gạt đầu, cô nghĩ được vậy là tốt rồi. “Bắt đầu làm đi.”

“Dạ.” Cô cười lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu.

Anh mặc tạp dề vào, mỉm cười, trước tiên lấy dây thun trong tủ ra cột gọn tóc cho cô.

Vịnh Hân nhìn anh, nhớ lại trước kia mỗi ngày anh đều cột tóc cho cô, giờ cũng giống như vậy.

“A Vũ.”

“Sao?”

“Sau này ngày nào anh cũng cột tóc cho em được không?” Cô lặng lẽ ôm lấy em anh, lưu luyến nhìn anh.

Anh ngừng tay, ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng thâm tình. “Tất nhiên rồi.” Anh nghiêng người hôn lên môi cô, giọng khàn khàn.

Anh biết, cho dù trong tay anh là tóc đen hay đã bạc thì mỗi ngày anh cũng đều cột tóc cho cô, ngày qua ngày, hết năm này đến năm khác...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-gai-cao-chim>